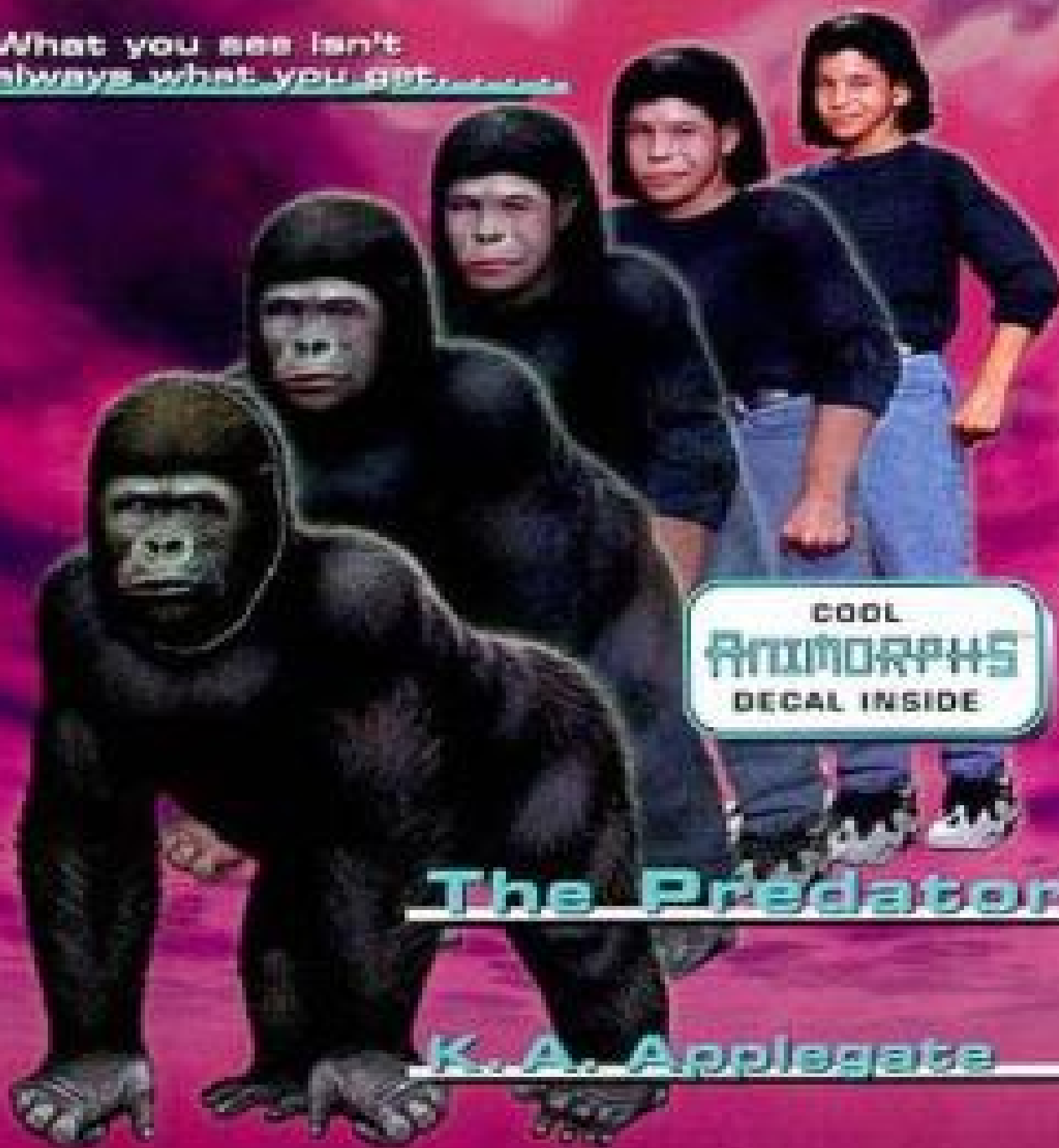

ANIMORPHS

What you see isn't
always what you get.

SCHOLASTIC

Thú Săn Mồi

Series Animorphs Phần 5

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 4](#)

[QUÁI VẬT HIỆN HÌNH](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[MỘT PHÁT HIỆN ĐAU LÒNG](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[\[1\]](#)

TẬP 4: BƯỚC THÔNG DIỆP

1. Người kể chuyện:

Cassie

2. Nội dung:

Cassie và Tobias cùng có những giấc mơ lạ về tín hiệu cấp cứu dưới đại dương. Hội Animorphs quyết định biến hình thành cá heo để tìm hiểu. Trên đường, Hội cứu được một chú cá voi lưng gù khỏi bầy cá mập, họ được chú cá voi chỉ đường tới chỗ một phần con tàu Mái Vòm của người Andalite rớt xuống trong trận chiến đấu của Hoàng thân Elfangor với Visser Ba. Bốn bạn trẻ biến hình thành hải âu bay ra tới nơi, rồi biến lại thành cá heo để lặn xuống dưới lòng biển sâu. Kịp tới trước Visser Ba, với sự trợ giúp của chú cá voi lưng gù, họ cứu thoát được Aximili - em trai của Elfangor.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax - người Andalite - em trai của Elfangor

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Cá heo, Hải âu

Marco: Cá heo, Hải âu

Rachel: Cá heo, Hải âu

Cassie: Sóc (Magilla), Cá heo (Monica), Hải âu

Tobias:

Ax: Cá mập, Người (kết hợp ADN của 4 người: Jake, Cassie, Marco, Rachel)

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Cá hồi, Cá heo, Hải âu

Marco: Cá hồi, Cá heo, Hải âu

Rachel: Cá hồi, Cá heo, Hải âu

Cassie: Sóc , Cá hồi, Cá heo, Hải âu

Tobias:

Ax: Cá mập, Người

QUÁI VẬT HIỆN HÌNH

Tôi tên là Marco. Còn họ tên đầy đủ ư? Tôi hồng dám nói đâu. Cả nơi tôi sống cũng vậy. Tin đi mà, tôi đâu muốn giấu bạn làm chi. Tôi chỉ cần được nói toẹt ra rằng họ tên tôi là Marco Jones hay Williams, hay Vasquez, Brown, Anderson, McCain hay gì gì đó.

Ý, mà cái tên Marco McCain nghe cũng kêu ghê chứ, bạn nghĩ sao?

Nhưng McCain không phải là họ thiệt của tôi. Thiệt tình mà nói, tôi cũng hồng dám thề rằng Marco là tên cúng cơm của tôi nữa. Thì bạn biết đó, tôi đâu có muốn tử ọe chi cho sớm, vậy thì ngu gì nói ra cho bọn Yeerk mò tới.

Tôi đang sống trong một thế giới hoang tưởng, nhưng lại có những kẻ thù thứ thiệt. Bạn mà biết chúng thì có khi bạn chết ngất luôn vì sợ.

Thì đó, cho nên tôi đâu dám nói tên thiệt. Cả địa chỉ lẫn điện thoại cũng thế. Bởi lẽ tôi mà giấu được thì coi như tôi sẽ hết kẻ thù; coi như cuộc sống của tôi sẽ trở lại bình thường và tôi sẽ chỉ còn phải lo việc của mình thôi.

Mà tôi thì cũng cầu sao “việc tôi, tôi lo” đâu dám mong gì hơn.

Chính vì vậy mà cái vụ đó mới là gốc hết biết.

Lúc ấy tôi đang đi từ cửa hàng 7-Mười một[1] về nhà, tay khệ nệ mấy hộp sữa ít béo, ổ bánh mì và một bịch kẹo đậu M&M. Từ hồi mẹ tôi chết, tôi phải lo vụ mua sắm và làm mấy thứ lặt vặt cho cả hai cha con.

Khu 7-Mười một không phải là một khu an toàn gì lắm, nên tôi thường rảo căng cho lệ, đầu óc chỉ lo tính công việc, cố quên rằng lúc đó đã hơn mười giờ đêm.

Nhưng tiếng kêu ấy đã lọt vào tai tôi.

“Đừng đánh tôi, xin đừng đánh tôi.”

Đó là giọng của một người đàn ông, nghe chừng đã cao tuổi, vọng ra từ một con hẻm tối thui.

Tôi lưỡng lự rồi dừng lại, ép sát lưng vào bức tường gạch lạnh ngắt, và dỏng tai lên nghe.

“Đưa tiền đây, lão già. Đừng để tôi động thủ,” giọng thứ hai cất lên, nghe trẻ hơn và rất anh chị.

“Tôi đã đưa hết cho các cậu rồi mà!” ông già rên rỉ.

Tên đầu gấu nói một câu nữa mà tôi không thể kể ra đây được. Nói nôm na là hắn đang chuẩn bị nện ông già tội nghiệp. Tôi nghe có những giọng nói khác. Ba tên lưu manh cả thấy. Coi bộ tình thế của ông già hồng lấy gì làm tốt đẹp cho lắm.

“Đây hồng phải việc của mày đâu nha, Marco” tôi tự nhủ. “Đừng có nổi ngu mà xía vô.”

Ba tên lưu manh, mỗi tên bự gấp đôi tôi, mà tôi thì đâu có phải là diễn viên cơ bắp Arnold

Schwarzenegger, thậm chí tôi còn chưa đạt nổi chiều cao trung bình của đám bạn cùng tuổi nữa. Tôi luôn cố ngụy trang những khiếm khuyết đó bằng cách chứng tỏ mình cực kỳ dễ thương. Mà lại có duyên, hóm hỉnh, lịch thiệp nữa chứ!

Nhưng vẻ duyên dáng của tôi chắc chắn hỏng xi-nê gì với ba tên đầu gấu trong cái hóc kẹt đó.

May thay, tôi còn có những quyền năng dị thường.

Tôi biến hình thành con vật đó kể cũng khá lâu rồi, nhưng chỉ cần tập trung một lát, tôi lại thấy hiệu nghiệm liền. Tôi lách vào đầu hẻm, nấp dưới bóng một cái thùng rác bốc mùi tệ hại.

Đầu tiên là lông. Lông mọc ào ào ở tay, chân và khắp cơ thể tôi. Một bộ lông đen vừa dày, vừa cứng lại vừa lởm chởm. Nó mọc ra dài ngoằng ở hai tay, trên lưng và trên đầu tôi. Ở những nơi khác, lông cụt hơn.

Cái mõm tôi u ra trước. Tôi nghe xương hàm kêu răng rắc khi chúng giãn ra và những ADN của loài thú làm biến đổi cả cơ thể tôi.

Hóa thú không hề đau chút nào. Đôi khi nó làm bạn nổi gai ốc, nhưng hỏng có cái vụ đau đớn. Biến thành con thú này cũng không đến nổi tệ lắm. Ý tôi nói, tôi vẫn có chân tay và mấy thứ khác. Hỏng giống như hồi biến thành ó biển, hay cá heo. Còn nhớ, hồi là cá heo tôi phải thở bằng một cái lỗ trên gáy, bạn nghe có mắc cười không?

Với dạng biến hình này, tôi vẫn có đủ tứ chi, mặc dù chúng bự hơn. Bự tổ chẳng. Hai chân tôi gập ra trước. Hai vai tôi nở ra chù ụ, y như tôi đang gánh nguyên cặp heo ở trên. Tôi còn có một cái thùng nước lèo cốt xì nái và một bộ ngực chắc như tấm áo giáp chống đạn.

Mặt tôi trông như cái mặt nạ cao su vừa đen thui, vừa hùm hụp. Còn hai con mắt thì hầu như chẳng thấy gì vì bị cặp lông mày nặng chịch đè lên che hết ráo.

Tôi đã biến thành một con khỉ đột.

Về khỉ đột, tôi xin nói đôi điều. Nó là một con vật hiền hết biết. Nếu để nó một mình, cả ngày nó cũng chỉ ngồi xực mấy cái lá.

Não bộ khỉ đột chỉ bị ám ảnh mỗi một việc: xực lá cây hay vài miếng trái cây thơm tho gì đó.

Nhưng tôi lại đang hiện diện trong cái đầu đó, cùng với các bản năng khỉ đột. Mà tôi thì đã quyết định phải dạy cho bọn lưu manh kia một bài học nho nhỏ. Bạn nghĩ coi, giờ thì tôi đang ở trong lồng khỉ đột, nặng chí ít là hai trăm ký, mà khỏe thì thiên hạ vô địch.

Khỏe thế nào á? Để tôi nói cho nghe. So với khỉ đột thì người giống như được cấu thành từ mấy que tăm. Khỉ đột không chỉ mạnh gấp đôi người mà có khi là gấp bốn, gấp năm, gấp sáu lần.

Bên trong hẻm, bọn lưu manh coi bộ đã mất kiên nhẫn với ông già.

“Mình đục lỗ một chập thử coi,” một trong ba gã côn đồ đề nghị.

Ngay lúc đó, tôi quyết định “chào thân ái” chúng. Để thu hút sự chú ý của chúng, tôi bê nguyên cái thùng rác liệng thẳng vào bờ tường ở tuốt mé xa trong hẻm.

Đó là một cái thùng rác bụi ngoại hạng.

RẦM! BÙM!

“Chuyện gì vậy trời?”

“Coi! Cái giống gì vậy cà”

“Má ơi! Hình như là... con khỉ!”

Khỉ hả! Tôi nghĩ. Xin lỗi nha, dám gọi ta là khỉ hả? Được, để ta cho bọn mi biết thế nào là khỉ.

Trước khi chúng kịp quyết định phải làm gì, tôi càn tới. Các ngón chân cào lên mặt đất bẩn, hai cẳng sau ngấn cùn đẩy nguyên cái cơ thể đồ sộ lướt băng băng.

Nếu bọn lưu manh này mà biết khôn thì có khi chúng đã lùi mất đất.

Nhưng chúng cứ đứng ÿ ra đó.

“Chơi nó đi!” một tên hét lên.

Bằng năm tay đồ sộ, tôi chộp nách hấn, nhấc bổng hấn lên khỏi mặt đất và quăng đánh vèo một cái ra phía sau.

“Áááááá!”

RẦẦẦM!

Hấn rơi đánh phịch sau lưng tôi. Hai tên kia vây lấy tôi, một tên bên trái, một tên bên phải. Tôi thấy một con dao lấp lánh. Nó quệt một nhát trúng cánh tay tôi. Tôi thấy đau nhói.

“Hoo hoo hrrraawwwrr!” con khỉ đột trong tôi rống lên.

Tôi quơ cánh tay bị thương nện một cú như trời giáng vào ngực tên cầm dao. Hấn bay vèo ra sau và đập trúng bức tường, rơi ục xuống.

Tôi túm lấy cổ áo tên thứ ba và quăng hấn vào cái thùng rác.

“Đừng giết tuuuuu!” hấn la toáng lên trong khi bay.

Tôi đâu có ý định giết ai. Tôi vác tên cầm dao ẩn vào thùng rác cùng gã bạn của hắn. Hắn thở khò khè coi bộ khó khăn, nhưng tôi biết hắn sống khỏe.

Ha, tôi nghĩ. Ai cần Người Nhện nữa một khi Marco này đã ra tay?

Trong khi tôi mài ca tụng bản thân thì nghe có tiếng “click”. Âm thanh của một khẩu súng tự động được lên cò.

Tôi nhảy tránh.

Đoàng! Đoàng!

Đó là tên đầu tiên, gã đã bị tôi quăng ra sau. Hắn đã đứng dậy được, tay lăm lăm khẩu súng.

Tôi đô thiết, mạnh thiết. Nhưng với khẩu súng thì là chuyện hoàn toàn khác. Và nó lại kêu to quá chừng! Tía ơi, cái của nợ ấy sao mà nó nổ to thế!

“Ha! Có giỏi ra đây chơi tao coi, con khỉ!”

Vừa kịp núp sau thùng rác, tôi bèn tì đôi vai đồ sộ của mình vô đó, nhắc nguyên cái thùng lên, ném xoáy lông lốc về phía tên cầm súng.

“Áááááá!”

RẦẦẦMMM!

Thiết là quá sức chịu đựng của hắn.

Tôi kiểm tra lại. Hắn vẫn còn sống nhăn. Chắc hắn chẳng vui vẻ gì, nhưng hắn vẫn sống. Khẩu súng thì mất tăm, chẳng thấy đâu cả.

Tốt lắm, Marco, tôi tự nhủ, vậy là ổn rồi. Giờ thì đi tìm chỗ nào kín đáo để hoàn hình lại rồi gọi điện cho cảnh sát tới bắt mấy tên ba trợn này, sau đó mình về nhà xem phim còn kịp chán.

Xui gì đâu, tôi quên bém mất một điều.

“C... c... cúт khỏi đây ngay. Đồ... đồ... đồ quái vật.”

Đó là ông già mà tôi vừa liều mạng để cứu. Ông đang đứng đối mặt với tôi, mặt đỏ dừ lên còn toàn thân thì run như cây sậy.

Ô, tôi nghĩ. Thảo nào tìm không ra khẩu súng.

Ông già đang chĩa súng vào tôi.

“Lui ra, con quỷ! Không được lại gần ta!”

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tôi ù té chạy khỏi con hẻm, trên đầu tôi đạn bay veo veo.

Bạn thấy chưa, đây vào những việc của người khác là phiền phức vậy đó.

CHƯƠNG 2

“**Đ**ã lắm... Mình cứu được ông già. Mình là người hùng. Người Nhện đây! Batman chính là Marco này đây!...”

“Hay chí ít cũng là người-khỉ đột,” nhỏ Rachel xỏ ngang.

Nhỏ lộn một vòng ra trước trong lúc cả đám đi bách bộ trên bãi cỏ êm như nhung. Rachel đang biểu diễn thể dục. Có ai đó vừa chuyện trò với bạn vừa lộn tùng phèo ngay trước mắt kể cũng vui ra phết đó chứ.

Lúc này là ngày hôm sau cái hành động anh hùng của tôi. Cả đám - tôi, Jake, Cassie và Rachel - đang len lỏi giữa những đám hoa dại ở một khoảng rừng thưa cách trang trại nhà Cassie khá xa. Tobias thì bay lượn vờn trên bầu trời lốm đốm những áng mây trắng sáng, phía trên đầu bọn tôi cỡ chừng ba chục mét.

“Nếu mình mà chơi trò tử sĩ thì sao ta?” tôi hỏi “Ông già đó xả súng vào mình, và mình còn mất trắng mấy hộp sữa và bịch kẹo M&M.”

Jake cau có nhìn tôi “Marco nè, bồ cứu ông già đó cũng tốt thôi. Nhưng thiệt tình bồ không nên biến thành khỉ đột.”

Jake là thằng bạn nổi khố của tôi, mặc dù, rủi thay, đôi lúc nó nhăn nhó thấy mà ghét. Nó là loại người lúc nào cũng đạo mạo. Bạn mà nói chữ “trách nhiệm” là cái tai nó thể nào cũng giồng lên cho mà coi. Nó có mái tóc nâu mềm mại, cái cằm cương nghị, cặp mắt cũng màu nâu và đầy sức thuyết phục.

Nó còn rất biết đùa và thông minh nữa chứ. Tôi có thể tin cậy giao phó tính mạng cho nó bất cứ khi nào. Tất nhiên, hổng ai ngu gì mà nói với nó chuyện đó.

Thứ đến là Cassie. Trước đây, tôi hổng biết rõ nhỏ này lắm. Nhưng theo tôi đoán thì giờ đây nhỏ đã kết mô-đen Jake. Dĩ nhiên, chưa ai biết chuyện này. Suyt! Bí mật tuyệt đối à nhe!

Cassie luôn biết khi nào bạn có chuyện u sầu và cần phải nói gì để bạn cảm thấy dễ chịu hơn.

Mà nhỏ làm vụ đó không hề thấy giả tạo chút nào. Hình như nhỏ thực sự quan tâm đến mọi người.

Cassie là chuyên gia về động vật của bọn tôi. Ba mẹ nhỏ đều là bác sĩ thú y và phần lớn thời gian rảnh rỗi nhỏ giúp ba cai quản cái Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang được bố trí trong nhà kho ở trang trại nhà nhỏ. Công việc ở đây là cứu mấy con chuột chũi, hươu nai, đại bàng... bị thương. Cassie biết cách ép một con sói bị thương đang cáu tiết phải uống thuốc. (Không dễ đâu nha, tin tôi đi, tôi đã từng là sói rồi mà).

Bạn mà đến trang trại nhà Cassie thì sẽ thấy nhỏ da đen lùn lùn, khá xinh xắn đó đang mang ủng, mặc áo bảo hộ, thọt cánh tay vô gần nửa cuống họng con sói, hồng hê sợ con thú đó nó táp cho một cú, lại còn nhăn răng cười, làm như đó chỉ là chuyện nhỏ. Còn con sói thì đứng đực ra, y như một học sinh “xúc xích” (ý quên, xuất sắc chứ) đang chờ nhận bằng khen.

Kế nữa là Rachel. Đẹp hết chỗ chê! Loại siêu người mẫu, tóc vàng, căng dài. Loại người đẹp bạn ưa thấy xuất hiện trên mặt tờ tạp chí thời trang. Rachel là em họ của Jake. Một hoa khôi thứ thiệt. Thì bạn coi đó, chẳng hiểu thế quái nào mà dưới cái bộ tóc và hàm răng hết ý ấy lại là một nữ chiến binh Amazon bị mất dây, lúc nào cũng chực nhảy xổ ra để chiến đấu.

Mỗi khi bọn tôi phải quyết định có nên nhào vô một vụ gì đó nguy hiểm đến mức chỉ cần thoát nghĩ bạn đã muốn tè ra quần, Rachel luôn nheo nhéo: “Mình ủng hộ! Tới luôn đi! Tới luôn đi!”.

Tôi dám cá là nếu có điều kiện, nhỏ này sẽ khoác ngay một bộ áo giáp và múa kiếm xông tới. Và đó sẽ là bộ áo giáp thời trang vì nhỏ mặc cái quỹ gì nhìn vẫn đẹp như thường.

Cuối cùng là Tobias. Tôi biết về nó rất ít. Nó khoái chơi với Jake vì thằng này đã một lần cứu nó khỏi bọn đầu gấu ở trường.

Nói thực với bạn, tôi thậm chí hồng nhớ Tobias trước đó trông ra sao nữa. Bây giờ thì dĩ nhiên nó in hệt một con chim săn mồi ngạo nghễ và dữ dằn.

Đó là mặt trái của quyền năng biến hình mà bọn tôi đang nắm giữ. Quyền năng này chỉ được sử dụng hạn chế trong hai giờ. Nếu ở dạng thú quá hai giờ thì bạn sẽ bị kẹt luôn trong lột thú đó.

Đó là lý do tại sao Tobias lại bay trên đầu bọn tôi, và giang cặp cánh rộng của nó ra để đón những luồng khí nóng. Tobias là một con điều hâu. Nói chính xác là một con điều hâu đuôi đỏ. Tôi nghĩ nó sẽ mút mùa là như thế.

Thỉnh thoảng tôi hay chọc quê Tobias, nhưng chuyện xảy ra với nó đã làm tôi ớn xương sống.

“Hay ho gì cái chuyện biến hình ở ngoài đường để ra tay can thiệp vào mấy vụ lộn xộn đó,” Jake lên lớp. “Bồ nhớ cái vụ ở bãi xe cũ có dính đến Rachel và Tobias chứ? Hồi đó chính bồ còn hỏi hai đứa có đỡ hơi không kia mà.”

Tôi định cãi lại thì Rachel đã lên tiếng, nhỏ nói. “Cậu ấy đâu thể làm gì khác? Hồng lẽ bỏ đi?”

“Thôi được, giờ thì mình biết là mình sai rồi,” tôi nói. “Rachel mà nghĩ Marco này làm đúng thì mình sai bét nhè là cái chắc. Hơn nữa, cái vụ đó cũng chẳng đi tới đâu. Mình thí mạng vì ông già đó vậy mà ổng thậm chí chả thèm cảm ơn mình lấy nửa câu.”

“Mình không biết hành động ấy hay dở thế nào,” Cassie góp ý, “nhưng cái tình cảm phía sau nó thiệt là đẹp. Mình nghĩ đó là một hành động rất anh hùng.”

Jake quyết định bỏ qua chuyện này. Xui gì đâu, cái nguyên nhân nó cho trôi vụ đó là vì nó đang có chuyện trọng đại hơn muốn bàn.

Nó bắt đầu giở cái bản mặt nghiêm trọng ra.

Tôi lau bầu rửa. Sao tôi ghét cái bản mặt này đến thế. Nó luôn báo hiệu sắp có sự rắc rối.

“Jake nè, bồ tính nói sao bọn mình phải lang thang trên cánh đồng này chứ gì? Chắc lý do đâu phải vì hôm nay đẹp trời, đúng hông?”

“Bọn mình sẽ gặp Ax,” Jake vô đề luôn. “Cassie và mình đã nói chuyện với anh mấy ngày nay. Bồ cũng biết anh định làm gì rồi đó.”

“Ờ... ờ,” tôi càu nhàu. “Mình chỉ biết là mình không ưa vụ này.”

“Tùy bồ thôi... Nhưng Ax đang muốn về nhà,” Jake nói.

“Về nhà nào?” Rachel hỏi.

“Thì về thế giới của người Andalite đó!” Cassie giải thích.

Ax, tên thật là Aximili-Esgarrouth-Isthil, là một người Andalite.

Tôi đứng khựng lại. Cả bọn cũng dừng theo. “Hừm, xin lỗi nha, nhưng thế giới của người Andalite hình như hổng được gần đây lắm thì phải?”

“Ax nói, nó ở cách đây chừng tám mươi hai năm ánh sáng,” Jake xác nhận.

“Ánh sáng di chuyển với tốc độ ba trăm ngàn kilômét mỗi giây lận đó,” tôi nói. “Nhân lên coi, một phút sáu mươi giây, một giờ sáu mươi phút, một ngày hai mươi bốn giờ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày. Một năm ánh sáng là vậy đó. Tính thử tám mươi hai năm ánh sáng là cỡ bao nhiêu?”

Rachel cười. “Vậy bồ đâu có ngủ gục trong mấy tiết khoa học, đúng không Marco?”

“Mình đã thử tính ra kilômét nhưng không có cái máy tính nào đủ xài cho con số lớn cỡ đó,” Jake nói.

“Jake nè, mình có thể sai, nhưng mình hổng tin có tuyến hàng không nào bay được đến thế

giới của người Andalite đầu,” tôi nói tiếp.

“Ừ,” Jake gật đầu. “Mình biết chứ. Chính vì vậy mà bọn mình phải cướp một con tàu của bọn Yeerk.”

CHƯƠNG 3

“**A**nh kia rồi!” Cassie thốt lên.

Tôi dõi theo ánh mắt của nhỏ. Ảnh đang đứng cạnh hàng cây rìa khu đất trống.

Đó là Ax, một người Andalite.

Nhìn xa, trông ảnh y như một con ngựa nhỏ hay con hươu. Ảnh có bốn cái chân có móng guốc dư sức phóng với tốc độ siêu nhanh. Phần thân trên của ảnh trông như cổ và đầu ngựa, có điều là khi ảnh lại gần thì bạn sẽ thấy ảnh có hai cánh tay cỡ tay người - nhưng nhỏ hơn chút đỉnh.

Đầu của ảnh na ná hình tam giác, với hai con mắt hình trái hạnh. Đó là những con mắt chính. Có hai con mắt phụ, mỗi con dính ở đỉnh một cái cuống. Mấy cái cuống này tòi ra ở đỉnh đầu và cứ lúc lắc liên tục, chĩa mấy con mắt phụ về đủ mọi hướng.

Nhưng cái bộ phận làm bạn khiếp nhất lại chính là cái đuôi.

Theo lời Cassie thì Ax rất dễ thương. Tôi là con trai thì biết sao được chuyện đó. Chỉ biết là cứ nhìn cái đuôi ấy thì thấy ngay rằng người Andalite không hoàn toàn dễ thương như mấy chú gấu trúc hay mấy đứa bé bụ bẫm.

Tôi đã thấy người Andalite đầu tiên sử dụng cái đuôi ấy. Vài giây trước khi con ác quỷ Visser Ba giết chết ông hoàng Andalite, ông ấy đã dùng đuôi quất liên tục vào hắn.

Hồi ức ấy lại gợn lên trong đầu khi tôi nhìn Ax phi lại, cái đuôi vênh lên như sẵn sàng ra đòn.

“Cầu cho đừng có ai quanh đây,” Jake bèn chồm nói. Nó đảo mắt nhìn một vòng. Nơi đây khá heo hút. Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang đã khuất khỏi tầm nhìn. Vả lại cũng chẳng có lý do gì để ai đó mò tới khu đất xa lắc xa lơ này.

Tôi ngó lên, thấy mấy cái lông đuôi đỏ hoét của Tobias. Tôi bèn đưa tay vấy vấy nó.

<Không có ai hết,> Tobias hét xuống bọn tôi bằng ý nghĩ. <có vài người đi cắm trại nhưng họ ở cách đây cả mấy cây số.>

Ax phi đến gần bọn tôi. <Chào hoàng tử Jake!> ảnh nói, cũng bằng ý nghĩ.

Jake ngượng ngịu lâu bầu câu gì đó. Ax đã ghim trong đầu rằng Jake là xếp sòng của cả đám bọn tôi, và tôi đoán rằng, đối với người Andalite, xếp lớn xếp nhỏ gì cũng đều là hoàng thân hay hoàng tử ráo trội.

Ax nói chuyện bằng ý nghĩ. Đó là cách nói chuyện tự nhiên của người Andalite.

“Chào Ax,” Jake đáp, vừa lúc anh chàng Andalite thắng cái rẹt cách bọn tôi chừng một mét. “Anh có khỏe không?”

<Tôi khỏe. Còn các bạn thì sao?>

“Tôi cũng khỏe,” Cassie nói.

Tobias bay sà xuống. Nó cũng thắng lại, đậu y boóc xuống bãi cỏ.

“Cả tôi cũng thấy khỏe, Ax à,” tôi nói. “Ít ra là thế khi ai đó còn chưa nói điều gì thực sự ngu ngốc.”

Ax có vẻ bối rối. Ảnh uốn một trong hai cái cuống mắt về phía trước để nhìn tôi cho rõ. <Ai nói gì ngu ngốc vậy?>

“Có người nói bọn tôi sắp phải cướp một con tàu của bọn Yeerk,” tôi đáp.

Ax nở một nụ cười Andalite. Nụ cười đó rất khó diễn tả, chỉ có thể nói là nó liên quan đến mấy con mắt. <Bạn nghĩ là điều đó nguy hiểm chứ gì?>

“Nguy hiểm hả? Hổng dám đâu. Nhảy từ lầu mười xuống thì nguy hiểm thiệt. Lè lưỡi ra liếm ổ điện cũng nguy nốt, chưa nói đến chuyện đau đớn. Nhưng cướp một con tàu của bọn Yeerk thì phải nói là nguy to.”

<Nguy hiểm càng cao thì vinh dự càng lớn,> Ax nói. <Tôi nói vậy có đúng không?>

Tôi nhìn Rachel từ đầu đến chân. “Mình nghĩ bọn mình vừa tìm ra cho bồ một tấm chồng tương lai rồi đó.”

“Cướp một con tàu của bọn Yeerk có thể là một vinh dự, Ax ạ,” Jake nói. “Nhưng vinh dự không phải là mục tiêu quan trọng nhất của chúng tôi.”

Anh chàng Andalite có vẻ ngạc nhiên, tôi đoán thế. Hai con mắt chính của ảnh mở lớn, còn hai con mắt phụ thì căng ra hết cỡ. Tôi cho đó là dấu hiệu ngạc nhiên.

<Thế các bạn chiến đấu vì lẽ gì nếu không phải vì vinh dự?>

Jake nhún vai. “Chúng tôi tìm mọi cách để quấy phá bọn Yeerk, nhưng cũng cố hết sức để giữ

gìn mạng sống của mình. Đâu có ai khác trên Trái Đất biết về cuộc xâm lăng của bọn Yeerk. Vì vậy, nếu lỡ có chuyện gì xảy ra cho chúng tôi thì...” Nó bỏ lửng câu nói.

<Tôi đâu dám chê trách gì các bạn,> Ax nói. <Tất nhiên là các bạn đúng. Các bạn đang cô độc. Các bạn mà thất bại thì sẽ hỏng hết mọi sự.>

“Vì vậy vấn đề đặt ra là liệu chúng ta có cách nào làm việc đó mà không để bị giết không?” Jake kết luận.

“Phải đó, bọn tôi đặc biệt không ưa vụ bị giết,” tôi phụ họa. “mà bọn tôi biết làm cách nào để cướp tàu của bọn Yeerk đây? Chúng thì ở trên quỹ đạo còn bọn tôi thì ở tuốt dưới này. Hồng lể bọn tôi gọi ầm lên, kêu chúng đáp xuống.”

<Đúng, ta có thể làm vậy,> Ax nói.

“Cái gì?”

<Ta kêu bọn chúng xuống.>

“Thiệt hả?”

<Tôi có thể tạo một tín hiệu cầu cứu của bọn Yeerk. Chúng sẽ cử tàu đến để điều tra.>

“Anh nói sao? ‘Alô, alô, Visser Ba đó hả? Làm ơn đưa tàu đến rước chúng tôi’ ý anh nói là bọn tôi sẽ nói vậy chứ gì?”

Tôi chờ đợi cả đám sẽ cười ầm lên vì cái ý tưởng gọi cho Visser Ba đó thiệt là lỗ bịch. Thế nhưng chẳng đứa nào thèm nhe răng.

“Hừm, xin lỗi nha,” tôi cố thử giấu lần nữa. “Riêng tui thì đã ớn Visser Ba đến tận óc rồi, đâu có cần tới cái vụ gọi điện thoại cho hấn nữa.”

<Vụ này sẽ không dính đến... đến con quỷ điên đó,> Ax nói.

Đó là điều tôi khoái ở anh chàng Ax này: anh căm thù Visser Ba. Ax làm tôi nhớ tới ông hoàng Andalite, anh trai của anh. Khi hai anh em nhà này nhắc đến chữ “Yeerk”, và đặc biệt là “Visser Ba” thì y như rằng bạn cảm thấy không khí rung lên vì cơn giận của họ.

<Chuyện nhỏ thôi mà,> Ax nói tiếp. <Chúng sẽ nghe tín hiệu cầu cứu và cử một chiếc Con Rệp đến giám sát.>

“Trên chiếc Con Rệp luôn có ít nhất là một tên Hork-Bajir và một tên Taxxon,” tôi kéo nhèo. “Mỗi lần nắn gân bọn Hork-Bajir tui thấy đâu phải là chuyện nhỏ.”

<Bạn sợ chúng à?> Ax hỏi. Bốn mắt của anh chĩa vào tôi dăm dăm.

“Thì cứ cho là như vậy đi.”

<Sợ hãi không phải là phẩm chất của một chiến binh.>

Chà, anh chàng này coi bộ lên án tôi hơi lẹ đó nhe. Tôi hông biết gì về người Andalite, nhưng tôi có linh cảm tôi hiểu anh chàng này chút chút. Thì coi đó, chàng ta vẫn sống nhẵn răng, trong khi người Andalite nào đặt chân đến Trái Đất, kể cả ông hoàng - anh trai của chàng ta, cũng đều chết ngắc.

Thế là tôi phản công. Có lẽ làm vậy hông đẹp lắm, nhưng ai biểu ảnh làm tôi nổi khùng, lại còn ra cái điều như tôi là thằng hèn. “Thế anh đã chiến đấu với bọn Hork-Bajir được mấy lần rồi? Anh đã đụng tên Mượn xác nào chưa?” tôi khiêu khích.

Hai con mắt có cuống chột cụp xuống, Ax di di một cái móng guốc trên mặt đất. <Chưa.>

Tôi gục gặc đầu. “Tôi cũng nghĩ vậy. Để tôi nói anh nghe vài điều, Ax à. Nó ghê rợn lắm. Ghê rợn đến nỗi đôi lúc anh chỉ mong lao đại ra trước và chết bếng cho xong vì thà như vậy còn hơn là sống trong khiếp hãi.”

Được đấy, tôi nghĩ sau khi đảo mắt liếc một vòng mấy đứa bạn, coi bộ mấy cái đầu hăng tiết vọt đều đã xụi lơ.

Tobias là đứa đầu tiên phá vỡ sự im lặng. <Nếu anh lấy được tàu của bọn Yeerk, anh có trở về thế giới của người Andalite được không?>

Ax có vẻ bối rối, nhưng anh đáp, <Được chứ. Tôi tin là vậy.>

<Và nếu về đến nơi thì anh có làm được gì để thúc giục dân chúng trên hành tinh của anh không? Thúc họ đến đây nhanh hơn ấy mà?>

<Tôi còn nhỏ, cũng chẳng hơn các bạn bao năm, nhưng tôi là em của hoàng thân Elfangor. Dân của tôi sẽ lắng nghe tôi. Tôi... tôi biết sớm muộn gì họ cũng sẽ tới. Nhưng có thể lắm chứ, nếu tôi về được và kể cho họ nghe về tình thế tuyệt vọng của các bạn thì...>

Jake hít một hơi thở dài. “Tốt lắm. Đến lúc biểu quyết rồi đó.”

Tôi lau bầu rửa. Khỏi bầu bán gì cũng biết kết quả ra sao rồi.

CHƯƠNG 4

“Sẵn sàng chưa?” tôi hỏi.

<Rồi đó. Tôi đang chuẩn bị để biến hình đây> Ax trả lời.

Hôm đó là sáng thứ bảy, vài ngày sau cái bữa bọn tôi thỏa thuận theo đuổi kế hoạch cướp tàu của bọn Yeerk. Cả đám tập hợp ở Đường Hồi sức Thú hoang, nơi có mấy cái chuồng nhốt thú và chim bị thương. Hôm đó ba má Cassie đều đi vắng.

Jake ngó đồng hồ. “Mười giờ mười phút,” nó báo.

“Ax sẽ bắt đầu biến hình vào lúc mười giờ mười hai phút và sẽ hoàn tất vào lúc mười giờ mười lăm. Xe buýt sẽ dừng vào lúc mười giờ hai mươi lăm,” tôi nói. “Nó sẽ tới siêu thị vào lúc mười một giờ. Lúc đó, Ax đã biến hình được bốn mươi lăm phút. Vậy thì trong thời gian biến hình cho phép là hai giờ, ta còn lại một giờ mười lăm phút.”

“Có đủ thời gian không đó?” Cassie lo lắng hỏi. Nhỏ đang bặm môi vẻ sốt ruột.

Tôi nhún vai. “Ba mươi phút để đến quầy Radio Shack để kiểm thứ mà Ax cần để ráp máy truyền tin. Mua xong, trở ra đón xe buýt lúc mười một giờ ba mươi. Về đến đây là mười hai giờ thiếu năm. Còn mười lăm phút dự trữ.”

Mặt Jake lạnh băng. Cái bản mặt nó thường là vậy khi nào nó không dám chắc cú việc gì đó.

“Làm vậy là tối đa rồi đó,” tôi nói.

“Biết rồi. Mọi người sẵn sàng chưa?” Jake hỏi.

“Lẽ ra mình phải đi với mấy bồ,” Rachel nói câu này để tới cả chục lần suốt từ sáng đến giờ. “Lẽ ra mình phải ở đó.”

“Không được. Bọn mình không được kéo nguyên đám tới đó. Lỡ hỏng việc bị bắt hết cả nút thì sao?” tôi nói. “Mà kỳ này hỏng việc là cái chắc.”

<Sao bạn nói vậy?!> Ax gay gắt hỏi.

Jake mỉm cười. “Marco ấy mà! Cậu ấy chúa ghét sự lạc quan.”

Tobias lặng lẽ bay vào nhà kho qua cửa mái để ngỏ. <Không có gì lạ. Xe buýt đang đi đúng lịch trình, nó đang ở đại lộ Margolis.>

“Tốt lắm, Ax. Anh biến hình được rồi đó,” Jake nói. “Và... ơ... đừng có quên bộ quần áo biến hình đó nha.”

Ý niệm quần áo hình như làm cho anh chàng Andalite rối tung lên, chả hiểu mô tê gì sất. Bọn tôi đã lấy cho anh một chiếc quần đùi bó sát và một chiếc áo thun để anh dùng khi biến hình, nhưng dường như anh vẫn chẳng hiểu nổi vì có gì mà phải xài mấy thứ đó.

Xử lý vụ quần áo là một trong những chuyện phiền toái nhất của quá trình biến hình. Bọn tôi

đã học được cách biến hình với quần áo, nhưng chỉ hiệu nghiệm với các loại đồ bó sát. Cứ mỗi lần thử biến hình với áo vét hay áo sơ mi là y như rằng chúng bị rách teng beng. Còn giày hả? Quên đi!

<Quần áo hả, xong rồi đó,> Ax nói. <Tôi sẽ kết hợp nó vào hình người sắp biến thành.>

“Thời gian,” Jake nhắc nhở, tay trở vào cái đồng hồ.

Ax bắt đầu biến đổi.

Tôi mới thấy ảnh làm điều đó một lần trước đây, ngay sau khi bọn tôi cứu ảnh khỏi con tàu Máu Vòm bị chìm của người Andalite.

Tôi đã từng thấy vô số vụ biến hình và bản thân tôi cũng đã làm một đồng vụ. Người biến thành thú trông lúc nào cũng ghê ghê, nhưng lúc này Ax không biến thành thú mà biến thành người.

Những con mắt có cuống rút lại và biến vô trong đầu ảnh. Cái đuôi bò cạp rừng rợn cũng teo lại, oằn oẹo chui vào sau mông, y chang như khi bạn hút một sợi mì ống vô miệng.

Các vó trước biến mất hoàn toàn.

“Ha, nhìn coi,” Jake nói. Nó đỡ lấy Ax khi ảnh té sấp xuống do không còn chân trước để mà trụ.

<Cảm ơn. Tôi phải tập luyện để đứng trên hai chân mới được.>

Một cái rãnh mở ra trên mặt Ax, từ đó mọc ra đôi môi và những cái răng. Ở ngay chỗ những đường rãnh dựng đứng mọc ra một cái mũi. Mắt Ax nhỏ dần lại, trở nên giống mắt người.

Nhưng chuyện quái đản nhất trong vụ biến hình của Ax không phải là ảnh trông giống người mà là ảnh giống bốn người riêng biệt chập thành một.

Thì nghĩ coi, ảnh đã thu nạp ADN của cả Jake, Cassie, Rachel lẫn tôi. Hồng biết bằng cái thuật quái chiêu nào mà ảnh kết hợp được mẫu ADN của cả bốn đứa để trở thành một người duy nhất.

Kết quả cuối cùng khỏi phải nói cũng biết là kỳ cục.

Tôi nhìn Ax mà thấy có mình ở trong, mà cũng có cả Jake, Rachel và cả Cassie nữa, mặc dù Ax thuộc phái nam. Kỳ cục nhất là ở chỗ đó. Nhìn Ax mà cứ nghĩ *í, hình như quen quen. Quen thiệt à nhe. Ủa, sao giống tóc tui quá vậy nè!*

“Ax, anh vừa là một chàng trai rất xinh, vừa là cô gái rất xí,” tôi nhận xét.

“Tôi là người Andalite,” ảnh đáp. “Andalite. Lite. Ite.”

“Thôi được rồi, anh mặc thêm mấy bộ đồ bổ sung này đi,” Jake nói. “Sẵn sàng chưa Tobias?”

Nó nhìn lên cửa mái.

<Ờ, mình sẽ kiểm tra chiếc xe buýt,> Tobias nói rồi bay mất tăm.

“Thêm quần áo hả? Qquuềenn ááooo. Quần áo hả?” Ax hỏi.

“Ax, anh thôi cái trò đó đi,” tôi nói.

“Sao? Sờ sờ sờ. Ao.”

“Thôi cái vụ đùa giỡn với âm thanh đó đi mà. Chỉ nói những gì cần nói thôi, rồi im đi dùm cái. Anh hiểu chứ?”

Như tôi đã nói, người Andalite không có mồm và không phát âm được thành lời. Ax hình như cho cái miệng là một thứ đồ chơi.

“Được,” Ax tán thành. “Đư. Ừợc.”

“Còn một điều nữa. Giày thì phải mang vào chân chứ không bỏ vào túi.”

“Được. Tôi nhớ mà. Nhơ. Ớ.” Ax rút đôi giày ra khỏi túi và nhìn nó một cách bất lực. Rachel và Cassie mỗi đứa phải nắm một bên chân ảnh để xỏ giày vào.

“Mọi người sẽ nghĩ ảnh bị ngớ ngẩn cho coi,” Rachel ngao ngán nói.

“May mà bữa nay là siêu thị ngày thứ bảy,” tôi nói. “Ở đó sẽ có cả đồng người kỳ quái.”

“Nhưng cũng không thể kỳ quái giống vậy được,” Rachel nói. “Coi chừng rắc rối à nhe.”

“Giờ này bồ mới thừa nhận mình đúng và vụ này là điên hả? Có hơi quá muộn không đó?” Tôi hỏi Rachel. “Nhưng đừng có lo. Có Marco này ở cạnh ảnh mà.”

“Tuyệt! Vậy là chắc chắn sẽ có tai họa rồi.”

Bọn tôi lên xe buýt. Ax cứ liên tục phát ra những âm thanh kỳ cục suốt quãng đường, nhưng may là xe buýt trống trơn, hổng có ai khác để ý.

Bọn tôi đến siêu thị đúng giờ ngay boóc.

Tôi nháy mắt. “Jake à, làm ơn làm phước đừng có nói câu ‘thuận buồm xuôi gió’ nha. Câu đó chỉ đúng khi nào mọi thứ còn chưa nổ tung vào mặt thôi.”

“Thuận bùm. Bùm. Bù...mmm.” Ax cố phát âm cái từ anh vừa nghe thấy.

“Tía ơi, chết con rồi!” Tôi thốt lên.

CHƯƠNG 5

Siêu thị đầy ắp người, đủ mọi thành phần. Người già thì đủng đỉnh lết từng bước. Người có gia đình thì bỏ mấy đứa con nít la hét ồm tỏi vào mấy chiếc xe đẩy to đùng. Mấy đứa nhóc học sinh thì ra vẻ rùng rĩnh. Mấy chú an ninh siêu thị thì làm mặt ngầu. Mấy cô xinh đẹp thì lượn lờ ở cửa hàng thời trang.

Một ngày thứ Bảy bình thường ở siêu thị.

“Cửa hàng Radio Shack nằm đâu vậy cà?” Jake thắc mắc.

“Mình cóc biết,” tôi đáp.

“Hình như nó nằm ở tầng hai, bồ nhớ không, chỗ cửa hàng Sears đi xuống chút nữa đó.”

“Phải vậy không đó? Lỡ nó nằm ở khu khác thì sao?”

“Để mình dò sơ đồ siêu thị. Anh Ax ơi, đưa dùm cái...” Jake chột khựng lại. “Marco! Anh Ax đâu mất tiêu rồi?”

Tôi dáo dác nhìn quanh. “Ừa, mới thấy đây mà!”

Chỗ nào cũng rập người là người! Nhìn đâu cũng thấy người. Đàn ông, đàn bà, con trai, con gái, em bé, cụ già. Nhưng hông có người hành tinh... bởi vì tôi tìm ảnh hông ra. Ax đi lạc mất tiêu rồi!

Hai đứa tôi phải mất đến hai phút nháo nhác.

Bất chợt, tôi thấy một khuôn mặt quen thuộc đến lạ kỳ.

“Ax kia rồi! Trên thang cuốn á!”

“Sao mà ảnh ra tận đó vậy cà?” Jake thắc mắc.

Hai đứa vội lao theo ảnh. Nhưng người ngợm gì đâu mà đông quá, chen muốn ná thở luôn. Jake xông vô rẽ đường, còn tôi thì nắm chặt cánh tay nó.

“Đừng chạy nhe bạn hiền. Mấy cha an ninh siêu thị sẽ tưởng hai đứa mình chôm đồ. Vớ lại, làm vậy chỉ tổ gây chú ý. Ở đây dám có mấy cửa hiệu của dân Mượn xác lắm à nhe.”

Jake lập tức giảm tốc. “Ừ nhỉ. Đông thế này làm gì hông có vài tên loại đó.”

Hai đứa lách tới, cố đi thật nhanh mà không quá lộ liễu. Tôi luôn miệng “xin lỗi, xin lỗi”, và cố không tông vào mấy chur vi có bộ dạng dễ nổi khùng.

Ra đến cái thang cuốn sao mà lâu lắc. Tới nơi thì Ax lại mất tăm.

“Ảnh còn chưa hiện hình thì hồng đến nổi nào,” Jake thì thào. “Hồng biết ảnh còn dở trò gì nữa đây?”

“Jake, đừng nói toạc ra nhe. Mình hồng muốn nghe đâu.”

“Kia kìa!”

“Đâu?”

“Chỗ quán cà phê Starbuck á!”

Tôi không cao như Jake nên có thấy gì đâu. Nhưng khi đến gần quán Starbuck thì tôi trông thấy Ax. Ảnh đang kiên nhẫn đứng xếp hàng.

Hai đứa vọt tới vừa đúng lúc Ax lấp bắp. “Cho xin... xi... in một tách. Ta ách. Tách. Cà phê... Cà ê phê.”

“Chắc ảnh nghe người ta nói, rồi bắt chước,” tôi thì thầm vào tai Jake.

“Có đường hay không đường?” người bán hàng hỏi.

Ax ngẩn tò te. “Đường? Đư... ương... Đường.”

Jake vội móc túi rút lệ ba đô la đặt xuống quầy. “Dạ, tiền đây ạ.”

Tôi nắm tay Ax lôi ra chỗ cửa sổ nhận cà-phê. “Ax, anh làm ơn đừng đi lung tung nữa có được không? Bọn tôi xem nữa lạc mất anh rồi đó.”

“Mất tôi? Nhưng tôi ở đây mà. Đơ...đây ma... mà.”

“Anh nghe nè, bọn mình phải bám sát nhau. Đồng ý hông?” Tôi lườm Jake. “Tại bồ đó. Ai biểu nói ‘thuận buồm xuôi gió’ làm chi.”

Nhân viên cửa hàng Starbuck trao cho Ax một cái ly giấy đựng cà-phê. Ax cầm lấy và đảo mắt nhìn quanh xem mọi người làm gì. Bắt chước họ, ảnh đập nắp lên cái ly, rồi đưa lên miệng uống.

“Ơ... Anh Ax?” tôi nói. “Anh phải uống chỗ cái lỗ ở trên nắp á.”

“Lỗ. Trên nắp. Không đổ! Đ... ổ!”

Coi bộ đây là trò hấp dẫn nhất mà Ax từng biết. Tôi đoán kỹ thuật pha cà-phê hồng được phát

triển lãm ở xứ Andalite. Có lẽ vì họ hồng có miệng, vì vậy mà ăn uống là chuyện hồng ai quan tâm. Nhưng gì thì gì, Ax vẫn không cách chi im cái miệng giùm.

“Đơn giản! Gi... ản! Và rất hiệu quả!”

“Chứ sao, đó là một phép lạ công nghệ của loài người,” tôi nói.

“Tôi muốn thử dùng miệng lần nữa. Uống. Ăn.” Như nghĩ ra điều gì đó, anh nói thêm “Xự... ựccc.”

“Anh chỉ việc đưa cái lỗ nhỏ đó lên ngang miệng,” tôi chỉ vẽ. “Lẹ đi, cửa hiệu Radio Shack kia kia. Mất bég mười phút rồi đó.”

Ax bắt đầu nốc cà phê.

“A aaa! Ô ôôô! Cái gì? Cái gì vậy nè?”

“Cái gì là cái gì?” tôi lo lắng hỏi, đầu giựt qua giựt lại xem có gì nguy hiểm không.

“Một cảm xúc mới. Nó... Tôi không thể giải thích. Nó... đến từ cái miệng.” Ax lấy tay trở vào mồm. “Nó diễn ra khi tôi uống cái chất lỏng này. Dễ chịu lắm. Rất dễ chịu.”

Phải mất vài giây, tôi và Jake mới hiểu ra Ax nói gì. “Mùi vị! Ax đang thưởng thức mùi vị,” Jake cắt nghĩa. “Ax đâu đã biết thế nào là mùi vị.”

“Cũng đỡ là anh bớt được cái vụ lắp bắp,” tôi làu bàu.

“Mùi vị,” Ax phủ nhận cái rục nhận xét của tôi. “Mu ùi. Vi ị.”

Không đợi Ax nốc xong ly cà phê, hai đứa tôi lôi anh tới cửa hiệu Radio Shack. “Nghe nè Ax, mình còn rất ít thời gian. Anh ngó lẹ giùm coi có thứ anh cần không?”

Có thể nói về Ax như thế này: theo tiêu chuẩn người thì anh dị hợm thiệt, nhưng nói về chuyện kỹ thuật thì đúng là nghề của chàng. Vừa bước tới chỗ giá treo ở cuối cửa hiệu là anh nhắc ngay mấy món lên sẵn soi.

“Cái này chắc là một *gairtmof* dạng nguyên thủy,” Ax ngắm nghía một cái công-tắc và nhận xét. “Còn cái này chắc là một kiểu *fleer*. Rất sơ khai, nhưng xài cũng tạm tạm.”

Trong vòng mười phút, Ax đã gom được cả chục món, từ mấy sợi cáp đồng trục, bình điện cho đến mấy thứ của nợ gì đó mà tôi cóc biết.

“Tốt,” cuối cùng Ax nói. “Tôi chỉ còn thiếu cái chuyển suy không gian Z. Cái chuyển suy nghĩ ấy mà. Chu... chuyển... su...y.”

“Cái gì?”

“Cái chuyển suy không gian Z. Nó chuyển tín hiệu vào không gian Zero.”

Tôi nhìn Jake. “Không gian Zero là cái quỷ gì vậy trời?”

Jake nhìn lại tôi, nhún vai. “Chưa từng nghe.”

Ax có vẻ nghi hoặc. “Không gian Zero đó mà,” ảnh lặp lại. “Zeeero. Nó đối lập với không gian thực. Gọi là phản - thực”. Ax kiên nhẫn ngó hết tôi rồi lại đến Jake. “Không gian Zero là không gian không có chiều, nơi có thể bay nhanh hơn cả vận tốc ánh sáng. Sáng. Ánh sang ánh.”

“Ô,” tôi cay cú nói. “Cái không gian Zero đó... hừm... Ax à... Xin lỗi vì chúng tôi kém cỏi, nhưng chúng tôi hổng có cách chi đi nhanh hơn vận tốc ánh sáng. Và cũng chưa bao giờ nghe nói về cái vụ không gian Zero.”

“Ồ.”

“Mình mua hàng đi đã, mấy chuyện kia tính sau,” Jake bình tĩnh nói, nhưng tôi thừa biết là nó bắt đầu sốt ruột. “Mình đi trả tiền đây.”

Ax hớp chỗ cà phê cuối cùng. “Vị,” ảnh nói. “Tôi muốn có thêm vị.” Ảnh gật gật cái đầu. “Tôi ngửi thấy mùi. Tôi tin là ti... ti... in... là... giữa mùi và vị có liên quan với nhau.”

“Anh nói chí phải,” tôi nói. “Tuy chúng tôi không thể bay nhanh hơn ánh sáng nhưng chúng tôi có thể làm một bữa tiệc hết ý, thơm điếc mũi luôn.”

“Hết ý,” Ax lặp lại. “Tôi mang theo cái này được không?” ảnh chỉ vào ly cà phê rỗng.

“Không được, anh liệng bég nó đi.”

Chít mồ, dùng từ lộn bậy rồi. Ax giang tay ném mạnh ly cà phê. Nó trúng ngay đầu một nhân viên ở quầy bán.

“Ê!”

“Xin lỗi chú nhe,” tôi phóng vội đến chỗ người nhân viên, miệng la lớn. “Nó... Nó bị bệnh. Nó... bị vậy đó. Chú biết hông, giống như là bị lên cơn ấy mà.”

Jake hòa theo, “Phải đó, đâu phải lỗi tại nó. Nó đâu tự kiểm soát được.”

Người nhân viên lấy tay xoa xoa đầu. “Thôi được, không sao. Với lại cậu đó đã đi mất rồi, tôi chỉ cần có vậy.”

“Nó đã sao ạ?”

Tôi và Jake quay phắt lại. Ax đã biến mất.

Jake chộp lấy cái túi đựng hàng rồi lao theo tôi về phía dòng người.

Vẫn chẳng thấy Ax đâu.

Nhưng tôi nhìn xuống tầng dưới thấy một đám người ủa ra, tất cả cùng lao về một hướng, như đang chạy lại xem cái gì đó.

“Họ đi lại khu ăn uống đó mà,” Jake nói.

“Ờ, nhưng mà sao mình linh cảm hổng hay ho chút nào.”

Hai đứa tôi chạy ra thang cuốn, xộc xuống đó mà chen lấn, cứ hai giây lại bắn ra một câu “xin lỗi”.

Đến khu ăn uống, tụi tôi lại luồn lách tiếp, chui qua một đám đông đang cười cợt, khúc khích, chỉ trở gù đó.

Ax đang đứng đó, chỉ có mỗi mình ảnh... bởi lẽ những ai tỉnh táo thì đã né thật xa.

Ax đang chạy nhảy như thằng khùng hết từ bàn này sang bàn khác, bốc mấy món ăn thừa và nhét tuốt tuột vào miệng. Lúc này Ax vừa chộp được một khúc bánh pizza ăn dở.

“Mùi vị!” Ax thốt lên sau khi cạp một miếng to dùng. Phần pizza còn lại, ảnh ném văng lên trời. Nó xém rơi trúng chú an ninh siêu thị đang lách tới.

Ax không để ý gì nữa. Ảnh vừa phát hiện ra một miếng bánh quế. “Mùi ơ là mùi!” ảnh kêu lên rồi dứt nguyên miếng bánh vô miệng. “Aaaa! Mùi vị! Đã quá! Quuá!”

“Một bữa tiệc hết ý thiệt,” tôi lẩm bẩm.

“Phải đưa Ax ra khỏi đây ngay,” Jake thì thầm.

“Muộn rồi. Coi kìa! Ba ông an ninh siêu thị lặn!”

Mấy chú an ninh đang lao bổ về phía Ax.

Ax hình như quyết định rằng đây là thời điểm để “liệng bég” cả bữa tiệc. Một miếng bánh bay trúng mặt chú an ninh gần nhất.

“Ax! Chạy đi! Chạy lẹ đi!” tôi hét lớn.

Chắc là Ax nghe thấy, vì ảnh bắt đầu chạy.

Rủi thay, ảnh chạy không được nhanh cho lắm trên đôi chân người.

Vì vậy mà trong khi vừa chạy vừa va vấp né tránh mấy chú an ninh đô con, mặt ngầu... Ax bắt đầu biến hình.

CHƯƠNG 6

“Đứng lại!” một chú an ninh hét lớn. “Tôi ra lệnh: đứng lại!”

Nhưng Ax hồng cho đứng lại là hay. Ảnh đang hoảng loạn.

Một cô nọ vừa bước ra từ cửa hàng mỹ phẩm, tay lủng lẳng chiếc túi đựng mấy thứ chai lọ đủ màu sắc. Ax đâm sầm vào cô ta. Cái túi bắn tung lên trời.

Hai cái cuống bắt đầu ló ra từ đỉnh đầu ảnh. Mấy con mắt phụ xuất hiện ở cuối cuống bèn hướng ngay ra phía sau để ngó chừng những người đang rượt theo.

Tôi và Jake nằm trong số người này. Hai đứa tôi chạy trước mấy chú an ninh, nhưng chỉ hơn có chút nhéo. May mà họ tưởng lầm bọn tôi là mấy đứa nhóc ngốc nghếch bám theo vì tò mò.

Tôi nghe một chú an ninh hét to vào máy điện đàm. “Chặn nó lại ở cửa Đông!”

Hai chân bắt đầu mọc ra từ ngực Ax. Đó là hai chân trước của ảnh. Đầu tiên chúng nhỏ thôi, nhưng sau đó to lên rất nhanh.

Ax chậm lại khi các chân người bắt đầu biến đổi. Hai đầu gối gấp lại, rồi cột sống dần ra, bắt đầu hình thành cái đuôi.

Đúng lúc đó, tôi nghe tiếng hét.

“Á á á á á!”

“Cái gì vậy” Cái gì nữa nè trời?”

Người ta hét, vùng chạy, vút lại cả giở xách khi trông thấy cái sinh vật ngó phát ón mà Ax đang biến thành. Một thứ nửa người, nửa Andalite. Một khối bầy nhầy đang đột biến với những bộ phận nửa vờ.

Tôi chẳng thể trách gì họ. Chính tôi cũng còn muốn hét lên nữa là.

Hai đứa tôi chạy qua tiệm cửa giày, đến gần sát cửa ra, thì thấy Ax bật ngã chúi xuống, đứng trên hai chân trước của ảnh. Ax trượt dài trên mặt sàn đá cẩm thạch trơn tuột.

Phần lớn mọi người đã tụt lại phía sau, trừ mấy chú an ninh siêu thị và hai đứa tôi.

“Mấy nhóc kia tránh ra đi!” một chú an ninh quát lên. “Tên này coi bộ nguy hiểm lắm đó.”

Ax lao nhanh. Giờ thì với bốn cái vó Andalite, trông ảnh tự tin hơn rất nhiều. Việc biến hình đã gần hoàn tất. Cái miệng người của ảnh đã biến mất. Những cặp mắt phụ đã ở đúng vị trí. Hai cánh tay và bốn cái chân cũng đã định hình xong.

Sau hết, cái đuôi mọc dài ra.

Chính lúc đó, tôi nghe tiếng thì ào thẳng thốt của chú an ninh gần nhất: “Andalite!”

Tôi quay phắt lại phía hắn. Chỉ có một tên Mượn xác mới nhận ra một người Andalite!

Tên an ninh - Mượn xác rút súng ra khỏi vỏ.

“CHẠY ĐI!” tôi hét gọi Ax.

Tên Mượn xác đứng chắn ở giữa Ax và cánh cửa. Sai lầm rồi thầy Hai. Cái đuôi Andalite loáng lên, nhanh đến mức mắt tôi chẳng nhìn thấy. Khẩu súng của tên Mượn xác bay cái vèo. Hắn ôm chặt một cánh tay đỏ ngầu máu.

Ra khỏi cửa, bọn tôi chạy bán mạng.

Còi hụ!

“Cóm thứ thiệt đang mò tới,” tôi nói. “Hổng phải cóm siêu thị nữa rồi!”

<Mình chạy đâu bây giờ?> Ax hỏi, lần này bằng ý nghĩ.

“Lúc này mà còn xin lời khuyên nữa hả trời?!” tôi cuống cuống ngo ngoá quanh. Leo lên xe buýt thì không ổn rồi. An ninh siêu thị đã tràn ra từ khuôn cửa kính. Cảnh sát đô thị trong đồng phục đen trắng thì đang la hét lao tới.

Chỉ có nước duy nhất là chạy. Thế là chúng tôi chạy. Chạy lại bãi đậu xe. Hai thằng nhóc và một gã dị hợm không thuộc hành tinh này.

“Ra cửa hiệu tạp hóa!” Jake la lớn.

“Cái gì?” tôi hốt hển hỏi. Tôi đã mệt muốn rũ cả.

“Đằng kia!” Jake đưa tay chỉ. Đó là cửa hàng tạp hóa nằm dọc bãi đậu xe. Và đó cũng là lối duy nhất bọn tôi có thể chạy.

Xe cảnh sát đã quay quanh bọn tôi.

“Bị vây cứng ngắc rồi!”

“Chưa chắc đâu,” tôi nói.

Chúng tôi phóng mình qua cánh cửa kính to đùng của siêu thị với một tốc độ kinh dị. Tôi nghe như có tiếng đạn réo.

“Jake!” tôi la lên. “Giúp mình với!” Tôi vừa có một ý tưởng để làm chậm chân những kẻ đang săn đuổi. Tôi vớ lấy một hàng dài các xe đẩy lồng vào nhau và đẩy ra cửa. Jake cũng nhào lại phụ tôi.

Rồi hai đứa tôi lại chạy tiếp. Ngay bên cạnh, Ax run rẩy trượt dài trên sàn nhà trơn tuột, va lung tung vào các kệ hàng hóa. Những hộp ôliu và cà chua đổ tung tóe sau lưng anh.

Khách hàng la hét và tông những chiếc xe đẩy vào nhau.

“Quái vật! Mẹ ơi, quái vật!” Một nhóc con la lớn.

“Quái vật giả đó mà con,” mẹ nó nói.

Quái vật giả. Nói có lý.

Và rồi tôi thấy lối thoát. Nó nằm ở cuối hành lang. Nhưng tôi cần chút thời gian. Tôi cần mọi người phải tránh đường. Không được ai chứng kiến.

“Có bom!” Tôi hét thật to, muốn thủng cả lá phổi. “BOM!”

“Cái gì?” Jake sửng sốt.

“Có BOM!” Có bom trong siêu thị! Chạy đi! Mọi người chạy đi! CỐ BOM!”

“Bồ làm trò gì vậy?” Jake quát lên.

“Cảnh sát đã vây kín khu này rồi. Chỉ có một lối thoát duy nhất mà thôi,” tôi nạt lại nó, đưa tay chỉ ra trước. Tôi chỉ vào mấy cái thùng đựng tôm hùm sống ở cuối hành lang, chỗ quầy bán hải sản.

“Ồ, không,” Jake rên rỉ.

“Ồ, có”, tôi nhếch miệng cười.

Người mua hàng hoảng loạn nháo nhác chạy, hổng biết vì quả bom hay vì Ax. Nhưng đồng xe đẩy ở cửa và đám người xông ra đã làm chậm bước đám cảnh sát, đủ cho bọn tôi có một khoảng thời gian quý báu.

Tôi có linh cảm hình như bọn cớm Mượn xác đang ngăn không cho cớm thứ thiệt rượt theo bọn tôi và không để người nào làm chứng.

“Nào, bọn mình tẩu cái đi,” tôi nói.

May quá, đó là một cái thùng đựng tôm rất lớn. Tôi bám vào hông thùng rồi đu người vào trong. Jake leo vào ngay sau tôi. Mỗi đứa tôi chộp một con tôm ném về phía Ax.

Hấp thu ADN tôm chẳng dễ chút nào. Tôi cố tập trung, nhưng trong đầu tôi chỉ có hình ảnh một đám cỏm Mượn xác ác ôn ở bên ngoài siêu thị đang chuẩn bị ào vô, tên nào tên ấy súng ống lăm lăm.

Con tôm trở nên thiu thiu, hết cục cựa, đúng kiểu mấy con thú bị hấp thu ADN.

Tôi thả nó vô lại trong nước. Hai đứa tôi lột vội quần áo, giày dép rồi ném chúng cùng với cái túi của cửa hiệu Radio Shack, vào thùng rác gần đó.

Ax đã bắt đầu biến hình. Tôi và Jake đợi Ax thu nhỏ một chút rồi túm ảnh lôi luôn vào thùng tôm.

Người Ax đã bắt đầu cứng như áo giáp, còn tay chân thì tách ra, thu nhỏ lại.

Đến phiên tôi bắt đầu biến hình.

Tôi đã từng trải qua nhiều phen sợ hãi từ khi trở thành một Animorph, thế mà đến giờ vẫn không sao quen được. Và bạn biết hông, tôi sợ đến mức xương cốt cũng buốt cả lên.

Bất cứ giây nào, chúng cũng có thể ập tới.

Bất cứ giây nào, chúng cũng có thể tóm được bọn tôi đang biến hình nửa chừng.

Tôi ngó sang Jake. Mắt nó đã biến mất, thay bằng hai viên kẹo đen tròn vo.

“Eo ơi, khiếp!”

Tám cái chân màu xanh, gai gai, trông như chân sâu bọ tòi ra từ ngực nó.

“Á á á á á!” Tôi hét hồn la lên.

Cái mặt Jake như nứt ra, xẻ thành một mớ ống chằng chịt. Nhìn nó mà tôi muốn ói... chỉ có điều là bản thân tôi cũng chẳng còn cái miệng.

Ngay lúc đó, tôi cảm thấy những cọng râu phọt ra từ trán tôi như những thanh giáo dài ngoằng.

Tôi đang co rút lại, nhỏ dần, nhỏ dần, và chìm dần trong lớp nước mà lúc này đã ngập đến ngang cổ.

Tôi có một cảm giác rùng rợn khi biết rằng tất cả những xương xẩu trong cơ thể tôi đang tan biến dần. Đồng thời, một lớp vảy cứng như móng tay ở đâu ra bọc lấy toàn bộ cơ thể tôi.

Cơ thể người của tôi đã tan biến. Cặp mắt người của tôi nhòe nhoẹt dần. Tôi không còn thấy

được như người nữa.

Cũng tốt thôi. Vì tôi cũng chả khoái nhìn thấy mình đang trở thành cái giống gì.

CHƯƠNG 7

Tôi nghĩ tôi đang sắp gào lên và sẽ không bao giờ ngưng được. Nhưng tôi làm gì còn miệng, có cổ, có dây thanh phát ra âm thanh.

Tôi có bốn cặp chân. Tôi có hai cái càng lớn. Bằng cách nào đó, tôi thấy được chúng. Dưới đôi mắt tôm, đó là những hình ảnh vụn nát. Tôi không thấy được phần lớn cơ thể tôi, nhưng tôi thấy những con tôm khác trong nước.

Tôi sợ lắm.

Ăn.

Ăn.

Giết và ăn.

Bộ óc tôm chọt trỗi dậy, lấn át bộ óc người. Nó chỉ có hai suy nghĩ.

Ăn.

Ăn.

Giết và ăn.

Tôi đang thu thập dữ liệu từ các giác quan quái quỷ nào đó, không tài nào hiểu nổi. Những cộng râu cực dài của tôi cảm nhận nhiệt độ nước, dòng nước, độ rung. Nhưng tôi cóc biết mấy thứ đó có ý nghĩa gì.

Thoạt tiên, mắt tôi hầu như vô dụng. Nó chỉ thấy những hình ảnh vụn nát, không đáng kể, với những màu sắc mà tôi chưa hề biết.

Tôi thấy mấy cái càng ở trước mặt. Tôi thấy mấy cộng râu. Ở phía sau, tôi thấy một bề mặt cong màu nâu-xanh với nhiều nấc và khía.

Thân mình của tôi là vậy hả trời! Nghĩ mà muốn bệnh. Đó là cái lưng của tôi, lớp vẩy cứng của

tôi.

Tôi không thể nhìn xuống cái bụng, xuống cái đuôi ngoe nguẩy. Tôi cũng không thể nhìn xuống tám cái chân như chân nhện, nhưng tôi chợt cảm thấy chúng đẩy tôi tiến lên, lồm cồm bò dọc theo phần đáy thủy tinh của thùng tôm.

<Jake!> tôi gọi.

<Gì đó, mình đây nè,> có tiếng đáp. Giọng Jake nghe run rẩy.

Hay quá! Xém nữa tôi đã khóc... nếu như tôm biết khóc.

<Bồ Ồn không?>

<Ồn. Mặc dù mình hổng khoái biến thành cái giống này.>

<Ừ,> tôi tán thành. Nói chuyện được với Jake sao thấy nhẹ cả người. Nếu không, đầu óc tôi chắc mù mịt hết ráo.

<Anh Ax đâu?> Jake hỏi.

<Tôi... tôi thấy... Tôi thấy đói. Con vật này đang muốn ăn.> Ax lên tiếng.

<Ờ, vậy là tốt. Chuyện đó bình thường thôi mà,> tôi nói. <Con vật nào cũng chỉ lo xực thôi, mấy thứ khác là chuyện nhỏ. Tôi nghĩ tôm thì cũng vậy thôi.>

<Tôi muốn tìm mồi,> Ax bối rối nói.

<Biết rồi. Không ngờ tôm mà cũng là thú săn mồi.> tôi nói.

<Dàn xếp với bộ não của thú săn mồi là còn may đấy. Bồ mà là con mồi thì suốt ngày bồ sợ quần đít cho coi.> Jake nói.

Tôi thấy một con tôm đến gần. <Bồ đó hả, Jake? Nhúc nhích cái càng bên trái thử coi.>

Cái càng bên trái không nhúc nhích. Tôi chợt nhận ra con tôm này bị cọng dây cao su cột chặt mắt càng. Chúng tôi thì không bị cột dây cao su. Dây cao su hổng phải là một phần của ADN tôm.

Tôi thấy một con tôm ở bên trái, không có dây cao su. Một con tôm khác cũng thế ở ngay sau đuôi nó. Ba đứa tôi đây rồi. Có khoảng nửa tá tôm bị cột càng đang nổi lềnh bềnh trong nước hay ngồi lặng dưới đáy.

<Thôi dẹp chuyện sợ sệt đi,> tôi nói. <Có ai nhìn thấy gì ở ngoài thùng không đó?>

<Chả thấy gì cả,> Jake đáp. <Mấy con mắt tôm này dỏm hết biết luôn.>

<Ờ, thậm chí còn dỏm hơn cả mắt người nữa.> Ax bình luận.

<Khiếp thiệt,> tôi nói. <Mình chưa bao giờ là con thú không xương.>

<Dù vậy, mấy cái càng này cũng hay ra phết,> Ax nói.

Tôi thấy ảnh mở ra khép lại mấy cái càng.

<Ax nè!> Jake nói. <Anh nói anh có thể theo dõi thời gian? Thử cái coi sao.>

<Tuân lệnh hoàng tử Jake,> Ax nói. <Để coi... Mười phút theo cách tính thời gian của các bạn đã trôi qua.>

<Dữ vậy hả?> Tôi ngạc nhiên. <Mười phút lận! Bọn cóm - Mượn xác chắc vào đến nơi rồi.>

<Mình cũng nghĩ y như bồ vậy.> Jake nói.

<Tốt nhất là đợi đến hết giờ. Chờ tới khi gần hết hai tiếng rồi hẵng hay,> tôi nói. <Dù mình hổng khoái ở thêm phút nào trong cái thân hình quái đản này.>

... Theo lời Ax, một giờ đã qua đi kể từ khi ba đưa tôi biến thành tôm.

Tôi cảm thấy nước xung quanh chợt xáo động một cách bất thường. Có vật gì rất bụi vừa nhúng vào. Tôi cảm thấy trên đầu tôi có vật lạ. Trước khi kịp suy nghĩ hay phản ứng, tôi cảm thấy vỏ của tôi bị bóp lại.

Tôi bị nhấc bổng lên, lôi cái rẹt ra khỏi nước.

<Jake ơi! Có cái gì nó tóm mình!>

Một cú sốc bất ngờ!

Tôi đang ở ngoài nước.

Khô quá! Ngộp quá! Mấy cái râu của tôi ngo nguậy điên cuồng, trong khi tôi vất óc tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mắt tôi không thấy gì, chỉ thấy ánh sáng chói chang và những cái bóng khổng lồ, nhòe nhoẹt.

Có vật gì rất lớn giữ chặt lấy cái càng bên phải của tôi. Tôi không mở nó ra được nữa. Rồi đến cái càng bên trái.

Dây cao su! Không cách chi thấy chúng trong cái môi trường không nước này. Tôi gần như mù. Nhưng tôi hiểu điều gì đang xảy ra.

Ai đó vừa lôi tôi ra, lấy dây cao su cột bég hai càng lại.

Rồi tôi bị ném lộn nhào, trượt lông lốc trên những thứ mà tôi biết ngay là những con tôm

khác.

<Jake! Bờ cũng có ở trong này chứ?>

<Ờ, nhưng làm ơn đừng hỏi mình vụ này là gì. Mình hổng thấy, hổng nghe gì hết ráo.>

<Có phải là chúng không đó? Phải bọn Mượn xác không?>

Có vật gì rất lạnh rơi lên tôi, rồi trượt khắp cơ thể.

Đá cục!

Tôi cảm thấy mình bị đưa tới đưa lui như ngồi trên cái đu.

<Ax, anh có đó không?>

<Tôi đây nè, Marco. Có chuyện gì vậy?>

<Hỏi tôi á?> tôi nói. <Chắc là bọn cóm Mượn xác đã tóm được mình. Dám lắm đó!>

<Mình cứ ở trong lối tòm lâu chừng nào hay chừng đó,> Jake đề nghị. <Có thể biết được điều gì chẳng? Nhưng nếu là bọn Mượn xác thì dứt khoát phải hoàn hình ngay>.

Đá lạnh làm tôi thấy buồn ngủ. Cũng không hẳn là buồn ngủ mà là chậm chạp, uể oải.

Tôi cảm thấy như thể mình bị lôi ra ngoài một lúc. Tôi cũng không biết là bao lâu... cho đến khi tôi sực tỉnh và nghe cái giọng ngái ngủ của Ax vang lên ở trong đầu. <Chỉ còn bảy phút nữa thôi.>

Câu nói đó làm tôi tỉnh như sáo. Tôi đâu muốn trải cuộc đời còn lại trong cái lối tòm kinh dị này.

<Kệ xừ nó, mình hoàn hình đây. Ai thấy cũng mặc,> tôi la lớn.

<Đồng ý,> Jake nói. <Hết thời gian rồi, phải liệu thôi.>

<Ít ra bây giờ cũng đỡ lạnh rồi,> tôi nói. Tôi cố nhìn quanh, nhưng mấy cọng râu của tôi chẳng đánh hơi được gì trong không khí, còn mắt tôi thì chỉ thấy những bóng xám xám, mờ nhạt, chẳng ra cái hình hài cụ thể gì.

Tôi tập trung vào việc hoàn hình. Tôi không biết có nên nhắm cặp mắt người lại khi Jake bắt đầu hoàn hình lại hay không. Thiệt tình, tôi hổng muốn nhìn cái cảnh hoàn hình của Jake và Ax chút nào. Một lần thôi là quá đủ! Có khi cả tháng nữa vẫn còn mơ thấy ác mộng.

<Mình bắt đầu đây,> tôi nói rồi bắt đầu hoàn hình.

Nhưng ngay lúc đó, tôi lại cảm thấy bị ép lên vỏ. Mấy chiếc còng của tôi được cởi trói. Ai đó,

hay vật gì đó vừa tháo mấy cọng dây cao su.

Và bất chợt tôi cảm thấy hơi nóng bốc lên, bọc quanh tôi.

Hơi nước sôi hầm!

<Tía ơi, chết con rồi!>

CHƯƠNG 8

<**Chết** tui!> tôi la lên không thành tiếng.

Tôi biết tôi đang ở đâu rồi! Tôi đang ở trên tay người nào đó đang chuẩn bị ném tôi vào nồi nước sôi.

<Á Á Á Á Á!>

Có lẽ vì tôi hét lên quá tuyệt vọng, và cũng có lẽ là tôi gặp may mà cái miệng người của tôi là thứ hiện ra đầu tiên.

Cặp môi nhỏ đang ngoác ra chợt xuất hiện ở ngay chỗ cái miệng của con tôm.

Tôi vẫn chưa có phổi người hoặc dây thanh, vì vậy chưa thể phát ra lời.

Nhưng tôi nghĩ điều đó cũng chả cần thiết.

Con tôm đương không mọc môi là một khung cảnh quá đủ để người phụ nữ ấy buông tôi ra.

Tôi rơi xuống. Các càng của tôi bám được vào mép cái nồi. May gì đâu mà may! Tôi đánh đu trên mép nồi, cái đuôi cong lên, cách mặt nước sôi có vài phân.

Tôi lớn nhanh như thổi, trở thành một sinh vật cỡ đứa bé sơ sinh, nửa phủ vỏ tôm, nửa phủ da. Cặp mắt người mọc ra thay cho hai cái cục tròn vô dụng. Râu bị rút lại thụt vô trán. Tôi nghe có tiếng kèn kẹt khi cột sống của tôi tái xuất hiện ở bên trong.

Dốc toàn bộ sức lực, tôi đu mạnh qua mé bên ngoài cái nồi, rồi buông mình đưa cái lưng tôm rơi đánh phịch xuống bếp. Tôi lặn khỏi chỗ nóng rồi rơi tiếp xuống đất.

Nhưng tôi rơi không cao lắm vì giờ đây tôi đã lớn cỡ đứa bé đang tập đi, trông giống người nhiều hơn là giống tôm. Tôi là một thằng nhóc kinh tởm với tám cái cẳng lủng lẳng ở vùng

ngực và bụng.

Khả năng nghe của tôi được phục hồi cùng với một hiệu ứng sốc.

“Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á!”

Ai đó đang la toáng lên, không tài nào kiềm chế được.

Đôi chân của tôi đã mọc lại. Tôi đứng dậy, nhìn quanh và thấy một phụ nữ. Cô ấy trông khá xinh, trừ hai con mắt đang trợn ngược lên vì khiếp hãi.

“Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á!”

Tôi liếc sang bên, thấy cái túi nhựa đựng đá. Thì ra cô ấy mang túi tôi từ siêu thị về nhà bằng cái này đây. Giờ thì cả bọn đang ở trong bếp nhà cổ. Jake hầu như đã hoàn hình người. Nó đứng đó, một chân còn thọc trong cái túi nhựa. Tám cái cẳng đang rút vào ngực nó. Cặp mắt người nó hiện ra.

Ax đích thực là sự phối hợp phát ớn giữa người Andalite và con tôm. Nhưng ảnh cũng đang nhanh chóng xóa đi những dấu vết cuối cùng của loài thân giáp.

Rủi thay, điều này cũng hỏng làm cho người phụ nữ kia dễ chịu hơn.

“Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á!”

“Không sao đâu mà cô,” tôi nói. “Bọn cháu không hại gì cô đâu.”

“Bình tĩnh đi cô,” Jake tiếp lời. “Bình tĩnh đi mà.”

Hai mắt cổ diên cuồng đảo hết từ tôi sang Jake rồi tới Ax.

“Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á!”

“Cô ơi, có gì đâu,” tôi nói. “Bọn cháu đi đây. Ai hại gì cô đâu?”

“Mấy... mấy... mấy người là... là... tôm!” Phải cố lắm cổ mới phun ra được vài từ.

“Phải, cháu thừa nhận chuyện này cũng hơi lạ,” tôi nói. “Nhưng có sao đâu. Một giấc mơ thôi mà.”

“Giấc... giấc... giấc... mơ hả?”

“Đúng đó cô, giấc mơ thôi,” Jake cố lấy giọng quả quyết.

Tôi nhìn sang Ax. “Anh biến thành người được chưa? Mình phải ra khỏi đây.”

<Tôi biến tiếp được mà,> ảnh đáp rồi bắt tay vào việc luôn.

“Bọn cháu sắp đi,” Jake nói. “Lát nữa cô sẽ tỉnh dậy, nhưng đừng kể ai nghe về giấc mơ này, cô hiểu cháu nói gì không?”

Người phụ nữ lắc đầu lia lịa.

“Thì cô nghĩ coi, nếu kể ra thì cô sẽ bị phiền phức với... với một số người. Với lại người ta sẽ nghĩ là cô bị điên.”

Cô ta gật đầu, vẻ cực kỳ tin tưởng.

Ax đã biến thành người. Cả ba chúng tôi đều mặc những bộ đồ biến hình trông hơi lố bịch, nhưng đâu còn cách nào khác.

Chúng tôi bước ra cửa. Tôi liếc sang bên, thấy ba con tôm nữa vẫn đang nằm trong cái túi đá. Chắc cổ đang chuẩn bị bữa ăn cho sáu người.

“Thưa cô,” tôi nói. “Cô làm ơn giúp cháu điều này được không? Cô mang hộ cháu mấy anh bạn kia ra bãi biển rồi thả họ đi, được không hả cô?”

CHƯƠNG 9

Tôi và Jake chơi video games ngoài siêu thị. Tôi đập nó te tua. Nó mất tập trung vì mãi lo ăn.

Nó ăn một con bọ màu đỏ có những cái càng to đùng.

Tôi bảo nó đừng ăn món đó nữa, ăn vô đau bụng chết. Nhưng nó có nghe tôi đâu!

Cho nên bụng nó nổ cái đùng, phèo phối bay tá lả. Tám cái chân nhện khổng lồ xuất hiện, như có con gì trong bụng nó đang chực chờ chui ra.

Tôi cố chạy thật xa, nhưng hơi nước vẫn rượt theo. Tôi bị bóng rạn khắp mình mẩy!

Tôi cố chạy tiếp, nhưng chân tôi đã biến mất, thay bằng một cái đuôi cứ liên tục ngo ngo, chỏi đập.

Tôi hét lên.

Tôi hét.

“Marco, Marco, dậy đi con!”

Mắt tôi bừng mở. Tối thui. Ai đó đang đỡ hai vai tôi. Tôi thấy bối rối quá.

“Mẹ hả?” tôi hỏi.

Im lặng. Một lúc sau mới có tiếng đáp... “Không phải.”

Bộ não của tôi trở về với thực tại. Tôi đang ở trong phòng tôi, nằm trên giường tôi. Ba tôi đang ngồi cạnh giường. Đôi mắt ba lo lắng và buồn rười rượi.

“Ba đây mà.” Ba nói và buông vai tôi.

Người tôi ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Ba đoán con gặp ác mộng,” ba tôi nói.

“Dạ đúng,” tôi run rẩy nói. “Con xin lỗi vì đã làm ba mất ngủ.”

“Ba có ngủ đâu.”

Tôi nhìn đồng hồ. Các con số màu đỏ chỉ 3 giờ 18 phút sáng. Tôi không cần phải hỏi ba thức khuya làm gì ban đêm. Ba thường ngồi lặng lẽ rất lâu. Có lúc ba xem TV, có lúc chỉ ngồi nhìn lên trời.

Ba cứ như vậy từ hồi mẹ tôi chết.

Ba có bề ngoài rất khác tôi. Chỉ riêng cái chuyện ba cao ngồng là đủ thấy rồi. Ba cũng trắng hơn tôi nữa. Mắt ba màu nâu, long lanh sáng. Mẹ tôi là người gốc Mêhicô, có mái tóc đen và cặp mắt nâu sậm. Ai cũng nói là tôi giống y mẹ. Tôi biết điều này đúng vì cứ thỉnh thoảng, khi ba nhớ mẹ, ba lại nhìn tôi giống như tôi không có ở đó, như tôi chỉ là hình ảnh của ai đó.

“Con không sao đâu,” tôi nói. “Ba ráng ngủ một chút đi.”

Ba tôi gật đầu. “Ờ, ba sẽ ráng. Mà nè, Marco, con nằm mơ thấy mẹ phải không?”

“Dạ, không. Nhưng sao ba hỏi vậy?”

“Vì tiếng đầu tiên con thốt lên khi thức dậy là ‘mẹ hả?’”

“Chắc là con lẫn lộn gì đó.”

“Thế có bao giờ... Có bao giờ con nằm mơ thấy mẹ không?”

“Thỉnh thoảng,” tôi thú nhận. “Nhưng đó không phải là ác mộng.”

Ba thoáng mỉm cười. Ờ, chắc vậy rồi. Ba cầm cái khung ảnh be bé có hình mẹ trên bàn ngủ của

tôi, và rồi cái ánh mắt buồn thương ấy lại xuất hiện trên khuôn mặt ba. Nó cứ ngày ngày hiện lên từ suốt hai năm qua.

Mỗi lần thấy ba như vậy, một phần trong tôi muốn nổi điên, phần khác thì muốn nói: “Ba à, đừng có vậy nữa mà. Hãy để mẹ ra đi. Mẹ đã chết rồi mà. Mẹ đâu có muốn hai cha con mình ở lại than khóc cả cuộc đời.”

Nhưng tôi không bao giờ dám nói.

Nấn ná thêm vài phút rồi ba tôi đứng dậy. Ông dặn dò vài câu về việc tôi không nên lo lắng vớ vẩn, rồi bước ra. Tôi biết ba sẽ ra ngồi một mình ở phòng khách, rồi sẽ thiếp đi trên ghế.

Tôi nằm lại trong bóng tối, cố xua giấc mơ ra khỏi đầu. Nhưng đâu dễ gì quên được cơn ác mộng với bấy nhiêu chi tiết thật?

<Xong rồi đó.> Ax đưa bọn tôi xem một mớ hồ lớn các linh kiện điện tử đã lắp ghép xong. Nó trông như cái remote, có điều là nhỏ hơn.

Đó là ngày hôm sau cái bữa ba đưa tụi tôi đại náo siêu thị. Bọn tôi đang túm tụm ở trong rừng, ngồi dưới bóng của một cây sồi già to đùng. Một buổi dã ngoại kỳ quái. Jake và Cassie mang theo dụng cụ cho Ax xài tua-nơ-vít, súng hàn, máy khoan dùng bình, búa, kềm... Và dĩ nhiên, bọn tôi xách theo cả mấy thứ linh kiện điện tử mà tôi và Jake đã bỏ vào thùng rác ngay trước cái vụ hóa tôm.

Rachel mang theo bánh mì kẹp. Tôi mang mấy lon nước ngọt.

Đó là một ngày đẹp trời, nắng ấm. Tôi cần một ngày đẹp. Tôi cần ánh mặt trời. Tôi vừa trải qua một đêm thật tồi tệ, một giấc ngủ chập chờn.

“Cái gì vậy anh Ax?” tôi hỏi.

<Đó là máy phát tín hiệu kêu cứu có thể bắt tần số của bọn Yeerk. Chúng tôi đã từng dùng nó để lừa chúng, bằng cách phát các hiệu lệnh giả.>

“Chỉ còn thiếu cái chuyển suy không gian Z nữa, đúng không?” Jake nhướn mắt nhìn tôi, hỏi bằng giọng mệt mỏi.

Tôi nghĩ nó cũng hơi bị oải sau vụ biến thành tôm. Nó có vẻ hơi gắt gỏng và thiếu tập trung. Hồng giống Jake thường ngày chút nào.

“Và chừng nào mình chưa có cái chuyển suy không gian Z đó thì mấy thứ này là vô dụng, đúng không?” Rachel hỏi.

<Đúng. Hoàn toàn vô dụng nếu không có cái chuyển suy.>

Rachel giang tay. “Mình phải làm gì đây hả trời?”

Jake nhún vai. Cassie len lén xích lại, khẽ chạm vào nó. Chẳng ai có vẻ nhận ra điều này, nhưng ngay lập tức ánh mắt cau có của Jake dịu đi đôi chút.

Điều này tuy vậy cũng chả làm tôi phấn chấn thêm chút nào. “Làm gì hả? Mình đợi thêm hai thế kỷ nữa, thế nào loài người cũng phát hiện được không gian Z và chế ra máy chuyển suy. Trong khi chờ đợi, mình ăn bánh mì kẹp đây.”

Tobias lặng lẽ xuất hiện từ trên các chùm cây. Nó đậu xuống một cành thấp của cây sồi. <Không có ai quanh đây,> nó thông báo. <Có vẻ an toàn đó. Nhưng ở phía Nam, cách đây mấy trăm mét có một con đại bàng vàng. Mình phải tránh nó một lúc, cầu cho nó bay đi lè lẹ cho rồi.>

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhận ra cuộc sống của Tobias gay go biết chừng nào. Nó vừa chia sẻ những mối hiểm nguy với bọn tôi, đồng thời lại có riêng những mối hiểm nguy của giống điều hâu đuôi đỏ. Đại bàng vàng đôi khi săn cả điều hâu. Chúng bự hơn và nhanh hơn nó.

<Sao. Tới đâu rồi?> Tobias hỏi.

“Bọn mình có một chiếc máy phát tín hiệu kêu cứu hoàn toàn vô dụng,” Rachel đáp. “Cần có một cái chuyển suy mà có lẽ trong một hai thế kỷ nữa loài người vẫn chưa thể phát minh ra.”

<Còn lão Chapman thì sao?> Tobias hỏi.

“Lão Chapman thì mắc mớ gì ở đây?” tôi vặn lại. Chapman là thầy hiệu phó của trường tôi, cũng là vật chủ cho một trong những nhân vật chủ chốt của bọn Mượn xác.

Tôi thù ghét thầy Chapman kể từ khi biết được thầy là vật chủ của một tên Mượn xác. Nhưng rồi bọn tôi phát hiện ra rằng thầy đã đầu hàng bọn Yeerk chỉ vì muốn đổi lấy sự an toàn cho Melissa, con gái thầy.

Thật khó mà căm thù ai đó đã hy sinh để bảo vệ con cái mình. Cho dù người đó đã trở thành một kẻ tàn tệ. Đây chính là điều kinh khủng nhất trong cuộc chiến chống bọn Yeerk. Kẻ thù thực sự là những con sên nhớp nhúa chui rúc trong não người. Còn các vật chủ thì hoàn toàn vô tội.

<Chapman thường liên lạc với Visser Ba, mấy bồ cũng biết mà,> Tobias nói. <Lão vẫn báo cáo với Visser Ba ở trên tàu mẹ của bọn Yeerk, hoặc trên chiếc Lưỡi Rìu, bất kể Visser Ba đang ở đâu đi nữa. Phải chăng đó là nhờ chiếc máy vô tuyến của lão Chapman có gắn cái chuyển suy không gian Z?>

<Đúng vậy!> Ax xác nhận liền. <Nếu gã Mượn xác đó liên lạc được với một con tàu Yeerk thì chắc chắn hẳn phải có bộ chuyển suy không gian Z. Tàu của bọn Yeerk chiếc nào cũng tàng hình được. Kỹ thuật tàng hình đòi hỏi phải có bộ chuyển không gian Z.>

Jake nhìn vào mắt tôi. “Mình chỉ cần biết có vậy.”

Tôi mỉm cười, dù rằng tôi có linh cảm rất xấu về việc câu chuyện này sẽ đưa đẩy đến đâu.

“Cái chuyển không gian Z chi chi đó to cỡ nào vậy?” Cassie hỏi.

Ax ra hiệu là nó to cỡ hạt đậu. <Có rất nhiều chi tiết dự phòng trong một thiết bị chuyển. Mình có thể lấy bớt một cái mà chẳng ai để ý. Ít ra là không thể phát hiện ngay.>

Rachel đứng dậy. “Không thể trở vô nhà lão Chapman được đâu,” nó nói chắc nịch. “Lần rồi, bọn mình xem nữa đã làm cho Melissa biến thành một tên Mượn xác. Cũng không thể biến thành vật chủ cho con mèo của nhỏ nữa vì lão Chapman đã cảnh giác rồi. Lần này không dễ như lần trước đâu.”

“Chuyện khó tin nhưng có thật,” tôi chọc nhỏ. “Rachel lần đầu tiên không xung phong nhào vô.”

“Rachel có lý,” Jake ngắt lời. “Bọn mình không thể làm điều gì nguy hại cho Melissa lần nữa. Cho nên vụ biến thành mèo là miễn bàn. Với lại những kế hoạch khác đều có nguy cơ làm cho lão Chapman phát hiện ra bọn mình.”

Cả đám nín thinh mất một lúc.

Cuối cùng, Ax im lặng nói trong đầu bọn tôi. <Tôi không thể đòi hỏi người khác hứng chịu rủi ro vì tôi. Các bạn đã cứu tôi từ đáy đại dương. Các bạn đã che chở tôi. Sự điên rồ của tôi cũng đã xém làm cho hoàng tử Jake và bạn Marco bị giết chết hôm qua.>

Điều Ax nói làm tôi hơi ngạc nhiên. Tôi cứ tưởng Ax sẽ năn nỉ bọn tôi thử giúp ảnh lần nữa.

“Còn nếu như...” Cassie ngập ngừng.

Cả bọn quay sang Cassie. “Nếu như sao?” Jake hỏi.

“Nếu như làm cách nào đó không đi qua nhà lão Chapman mà lọt thẳng vào căn phòng dưới tầng hầm, nơi lão cất cái máy truyền tin, thì có được không? Và vụ này cũng có ít rủi ro bị bắt hơn...”

Tôi thấy tim mình sắp rụng. “Miễn đừng là con gì đó không có xương.”

Tôi định nói đùa vậy thôi, nhưng nhỏ Cassie lại nhìn tôi vẻ nghiêm trọng.

“Cái gì?” Tôi giãy nảy. “Thành tôm nữa hả? Tôm thì làm cách nào...”

“Không,” nó ngắt lời. “Không phải tôm, mà nhỏ hơn rất nhiều. Rất, rất nhiều.”

CHƯƠNG 10

Kiến! Đó là ý tưởng “sáng giá” của nhỏ Cassie. Kiến với chả kéo!

Mà thiệt, thử nghĩ coi, kiến có thể lọt vô tầng hầm nhà lão Chapman dễ như bỡn. Và kiến cũng có thể tha cái chuyển suy bé tí ấy.

Kiến!

Cuộc đời tôi đã đến mức mệt hạng như thế đó! Bọn tôi thảo luận suốt vài giờ về việc nên biến thành kiến vàng hay kiến đen. Cuối cùng, tôi phát ớn mà bỏ đi. Tôi hổng muốn thành kiến vàng, kiến đen, hay kiến đỏ kiến tím gì hết ráo.

Hôm sau, tôi gặp Jake ở trường. Tôi vừa học xong tiết lịch sử, và bị bí mấy câu hỏi trắc nghiệm nhanh.

Tất nhiên tôi hổng thấy vui vẻ gì.

Tôi đang mở cái tủ của tôi, miệng làu bàu tự hỏi vì có gì mọi người bị buộc phải nhớ sự khác biệt giữa cuộc chiến thành Mỹ - Mêhicô với cuộc chiến đòi độc lập ở Texas.

“Chào bồ,” Jake nói. “Câu trả lời là ‘đen’. Thì ra hầu hết bọn kiến quanh nhà lão Chapman đều là kiến đen.”

Tôi nhìn qua vai nó, xem có ai đứng gần đó không. “Jake à, mình hổng muốn làm mấy con côn trùng đâu. Mình đã từng là khỉ đột, ó biển, cá heo, cá hồi và cuối cùng là tôm... Là khỉ đột thì vui đó. Cá heo cũng vui. Ó biển vui. Còn kiến hả? Hổng vui. Nói chung, làm côn trùng chẳng bao giờ là ý hay.”

Jake nhún vai. “Mình đã từng là bọ chết và thấy mọi thứ đều be bét cả.” Nó nhoẻn cười, làm như vừa nói câu gì đó tếu lảm không bằng. “Nghiêm chỉnh mà nói, giống như mọi thứ đều trống rỗng. Mình chả thấy gì, chả nghe gì, chỉ cảm được những rung động. Mình chỉ biết là mình khoái các cơ thể nóng và khi nào mình đói, mình sẽ khoét một lỗ vào làn da nóng của ai đó.”

“Để hút máu chứ gì.”

Jake nhìn tôi vẻ khó chịu.

“Jake à, bồ có bao giờ tự lắng nghe chính mình không?”

“Mình đã cố tránh chuyện này,” nó thú nhận. “Nhưng bồ thấy đó, tất cả bọn mình đều muốn

giúp anh Ax về nhà. Với lại, ngày nào ảnh còn ở đây thì bọn mình còn bị nguy, vì phải giấu một người Anda...” Nó đảo mắt nhìn quanh để kiểm tra xem có bị ai nghe thấy không. Rồi nó hạ thấp giọng. “Lỡ ai thấy ảnh thì sao? Bất cứ tên Mượn xác nào cũng biết ảnh là gì. Và chúng sẽ thắc mắc tại sao ảnh lại ở khu đất nhà Cassie cho coi.”

Tôi gật đầu. “Ừ, bồ nói đúng. Nhưng mình đã xem chết hôm trước. Xem nữa là mình bị luộc sống rồi. Mình biết bồ là người hùng, Jake à, nhưng mình thì hổng phải vậy.”

Tối lấy cuốn sách ra khỏi tủ, đóng sầm cánh cửa lại, và bỏ ra hành lang, Jake bám theo tôi.

“Bồ biết Chủ nhật tới là ngày gì không?” tôi đột nhiên hỏi Jake, dù không định tâm sự gì với nó.

“Chủ nhật á? Mình không biết. Ngày gì vậy?”

“Ngày giỗ của mẹ mình. Và mình vẫn chưa biết phải làm gì. Mình không biết có nên nhắc ba cái ngày đó không, hay cứ để nó trôi qua luôn. Nhưng mình biết rõ một điều: đó sẽ là một tuần lễ hổng hợp chút nào để mình trở thành một xác chết.”

Tôi tiếp tục bước tới. Jake không đi theo tôi nữa.

Hai năm.

Mẹ tôi đã lấy một chiếc tàu ở bến cảng du lịch rồi lái thẳng ra biển động. Không ai biết lý do vì sao. Trước đây bà chưa từng làm thế. Chúng tôi bao giờ cũng bên nhau: ba, mẹ và tôi...

Đêm hôm đó, sau một đợt gió lớn, người ta tìm thấy chiếc tàu đâm vào đá, vỏ tàu bị dập nát. Không có dấu vết gì của mẹ tôi, chỉ trừ bộ váy xác xơ còn vương lại.

Không ai tìm ra xác của bà. Các chú biên phòng nói đó là lẽ thường tình. Đại dương là cả một thế giới bao la.

Vũ trụ cũng thế, một giọng nói cất lên trong đầu tôi.

Đâu đó ở rất xa, rất xa nơi này, nơi quê hương của người Andalite, một bà mẹ và một người cha cũng đang trần trở không biết con mình gặp chuyện gì.

Đã một thời gian dài, tôi cố dựng lên những câu chuyện để cho rằng mẹ tôi vẫn còn sống. Có thể bà bị lạc trên một hoang đảo hay gì đó. Nhưng khổ nỗi tôi lại là một đứa trẻ rất thực tế, cho nên, sau nhiều tháng trần trở, tôi đã chấp nhận sự thật.

Sau nhiều tháng trần trở, ba mẹ của anh Ax cũng sẽ chấp nhận rằng ảnh và anh của ảnh, hoàng thân Elfangor, không bao giờ trở lại nữa. Rằng họ đã vĩnh viễn mất tích trong vũ trụ. Rằng họ đã bị đánh bại trong cuộc chiến bảo vệ Trái Đất, vì loài người vì cả tôi nữa.

Tôi bắt gặp Cassie ở phía trước, đang đi cùng mấy đứa bạn. Nhỏ thoáng cười khi thấy tôi. Bọn tôi đã giao hẹn rằng, ở trường, đứa nào cũng phải lờ tịt nhau đi, coi như là xa lạ nhỏ để không ai

ngờ rằng tôi, Jake, Cassie và Rachel vẫn thường xuyên tụ tập với nhau. Khi đi ngang qua nhỏ, tôi khẽ thì thầm: “Nói với Jake là mình đồng ý việc đó.”

Đôi lúc sao mà tôi thù địch cái lương tri của mình đến thế!

CHƯƠNG 11

“**M**ình không hiểu tại sao mấy người này lại dọn nhà đi?” Cassie thắc mắc.

“Có lẽ họ không khoái sống cạnh một tên Mượn xác đang tham gia vào âm mưu chiếm đoạt toàn thế giới,” tôi nói. “Hay có thể đơn giản vì họ hồng ưa thầy hiệu phó. Điều này thì mình có thể hiểu được.”

Bọn tôi đang đứng ở sân sau ngôi nhà bị bỏ hoang. Có một tấm biển ghi dòng chữ “nhà bán” treo lủng lẳng ở cổng trước. Dĩ nhiên, nó sẽ làm bạn thắc mắc vì sao mấy người này lại dọn nhà. Không thể đổ cho lão Chapman hành động kỳ quặc. Đó là một vấn đề lớn trong cuộc đối đầu với bọn Mượn xác: bạn không bao giờ biết ai bị Mượn xác và ai không bị.

“Dù sao thì việc đó cũng rất tiện cho bọn mình,” Jake nói.

Trời đã về đêm. Mặt trăng lên cao, tròn vành vạnh và tỏa sáng, do đó bọn tôi phải nấp dưới một thân cây. Có một bờ rào bằng gỗ ngăn bọn tôi với ngôi nhà lão Chapman.

Ax vừa chuyển từ dạng người trở lại cơ thể Andalite.

Trước đó bọn tôi đã lấy mẫu ADN kiến ở vựa lúa nhà Cassie. Cả đám đã sẵn sàng. Tôi rất sợ. Sợ đến chết khiếp.

Tôi nghĩ mấy đứa kia chắc cũng vậy. Đứa nào cũng lẩm nhẩm, và đó đích thị là cái kiểu phản ứng khi người ta bồn chồn. Cassie đang co rúm lại như bị lạnh, có điều là nhiệt độ bên ngoài cũng chỉ chừng hăm mốt độ.

“Tobias!” tôi gọi. Nó đậu trên một cành cây thấp, cách đầu tôi chỉ vài phân. “Bồ có thấy rõ không đó?”

<Mình nghĩ chừng nào mấy bồ còn ở trên mặt đất thì mình còn thấy được mấy bồ,> Tobias đáp. <Ánh trăng sẽ giúp mình. Nhưng ban đêm mình nhìn không được rõ bằng ban ngày. Trong bóng tối, mắt mình cũng chả hơn gì mắt mấy bồ đâu.>

“Thôi được,” tôi nói.

Jake nhìn đồng hồ. “Đến lúc rồi đó. Lão Chapman sắp đi họp nhóm Chia Sẻ, mình bắt đầu ngay đi.”

Nhóm Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Mượn xác. Đó là cái cớ để bọn chúng tụ tập với nhau mà không bị ai nghi ngờ. Nó được xem như một kiểu tổ chức hướng đạo sinh, nhưng thật ra đó là nơi bọn Yeerk tuyển mộ các vật chủ để rúc vào kiểm soát.

Đúng vậy đó, bạn tin hay không thì tùy, có những loại người tự nguyện chấp nhận cho bọn Yeerk mượn xác.

Bọn tôi tế nhị không hỏi Jake do đâu nó biết lịch họp của nhóm Chia Sẻ. Tom, anh trai của nó, là người của bọn Yeerk và cũng là thành viên của nhóm Chia Sẻ.

“Ax, anh đã sẵn sàng chưa?” Jake hỏi. Người Andalite thì phải trở lại dạng Andalite thì mới tiếp tục biến hình khác được. Cũng y hệt như bọn tôi phải trở lại dạng người rồi mới biến thành con thú khác. Có lần Cassie đã thử biến hình trực tiếp từ lột thú này sang lột thú khác nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Mà Cassie lại là đứa biến hình xịn nhất đám.

<Tôi sẵn sàng rồi đó,> Ax nói.

“Mọi người chuẩn bị xong chưa?” Jake hỏi tiếp.

“Xong,” Rachel đáp.

Ngay cả nhỏ này coi bộ cũng căng thẳng. Điều này khiến tôi có một linh cảm rất xấu. Hay là tôi đang sợ hãi?

“Tốt lắm,” Jake nói. “Khi nào biến hình xong, bọn mình sẽ tiến thẳng ra bãi cỏ, bám theo bờ tường chui xuống đất, rồi tìm một vết nứt hay một cái lỗ nào đó để chui vào căn hầm.”

“Nghe rõ,” tôi nói.

Tôi tập trung ý nghĩ vào con kiến mà tôi đã thu nạp ADN trước đó. Thật ra cũng chả có gì nhiều để mà nghĩ. Lúc tôi cầm con kiến trên tay, nó chỉ như cái chấm bé tí. Rất khó mà thấy rằng cơ thể nó được chia làm vài khúc, có những cái chân li ti, nhưng tôi cũng biết đại loại như vậy.

Việc biến hình diễn ra rất nhanh.

“Chu choa!”

Tôi đang rơi! Đang rơi!

Đó là cảm giác đầu tiên. Tôi đang thu nhỏ lại rất nhanh. Mặt đất như lao về phía tôi. Nó giống

như một cơn ác mộng mà trong đó bạn cứ rơi, rơi mãi, và chẳng bao giờ chạm đất.

Khi tôi chỉ còn cao khoảng ba tấc thì da tôi bắt đầu nhăn nhúm giống như bị thiêu đốt. Nó trở nên thô ráp. Nó cứng còn hơn cái móng tay mà lại đen thùi lùi.

Tôi ngó sang Cassie và xem nữa là hét lên.

Nhỏ cũng bị lùn xuống giống y tôi, chỉ cỡ chừng ba tấc. Khắp người nhỏ phủ một lớp vỏ đen: một lớp da bong bóng, cứng cứng, y như một lớp nhựa.

Hai chân nhỏ rút lại rất nhanh. Cả hai tay cũng vậy, mặc dù chúng phải dài hơn một tẹo mới khớp với hai chân. Cặp chân thứ ba lòi ra từ ngực Cassie.

Và khuôn mặt của nhỏ thì... eo ơi!

Đó không còn là khuôn mặt người nữa. Cái đầu của Cassie giờ có hình thù như giọt nước mắt. Cái hàm còn trùng xấu xí mọc ra từ miệng nhỏ - một cái miệng ngoác bự, ngáp ngáp, đầy những chiếc răng cưa chết chóc. Cặp mắt của Cassie xẹp xuống, như tiêu đi đâu mất, chỉ còn lại đúng hai cái chấm đen. Các cọng râu, trông chẳng khác mấy những cọng cẳng, tòi ra từ trán nhỏ.

Eo nhỏ chột thất lại. Phần thân dưới phình ra, bự như trái dưa hấu.

Tôi không muốn nhìn nữa. Vì tôi biết những thay đổi đó cũng đang diễn ra với tôi. Tôi biết rõ điều đó. Tôi không muốn nghĩ về chúng. Tôi chỉ muốn chúng qua đi. Tôi muốn những thay đổi đó sớm kết thúc.

Bất chợt, quanh tôi, những thanh giáo khổng lồ sắc lẹm bỗng dựng từ mặt đất đâm chồi lên.

Cỏ! Tôi đã thu nhỏ lại bằng kích thước thông thường của loài côn trùng. Những ngọn giáo cứng còng và sắc lẹm đâm lĩa chĩa quanh tôi chính là những cọng cỏ. Chúng tiếp tục lớn lên. Tôi tiếp tục nhỏ lại.

Một cọng cỏ chạm vào phía dưới mình tôi. Tôi lộn nhào, chống ngược mấy cái cẳng.

Và rồi tôi chẳng còn thấy gì hết. Cặp mắt tôi đơn giản là đã ngưng hoạt động.

Tôi bị mù mất rồi!

Mù tịt... Và lại còn đang rơi, đang chúi nhủi, lăn lóc theo những cọng cỏ bén như dao.

Tôi đã đứng dậy được. Tôi biết vậy. Và tôi cũng đã ngừng rơi.

Nhưng tôi lại bị mù.

Không, cũng không hẳn là mù. Không hẳn là bóng tối dày đặc. Mắt tôi chỉ không thấy các chi tiết. Tôi vẫn thấy những khoảng sáng và tối. Nhưng chúng lại nhòe nhoẹt, vụn nát, và bộ não kiến của tôi chẳng quan tâm gì mấy.

Không. Thế giới này chẳng cần phải nhìn thấy.

Nó chỉ vừa... đổi khác đi. Tôi biết tôi vừa có một thứ gì đó rất mới. Thứ gì đó... như là một cảm quan.

Và tôi cảm thấy... tôi cảm thấy hai cọng râu của tôi phe phẩy, đong đưa từ trước ra sau để tìm kiếm. Tìm kiếm... không, chúng đang đánh hơi.

Mấy cọng râu của tôi đang đánh hơi. Tôi đang tìm một mùi vị. Nhiều mùi vị. Nó không giống như người ta ngửi. Không giống như cách Jake mô tả chó đánh hơi hồi nó biến thành con Homer nhà nó.

Kiểu đánh hơi này rất phong phú, rất tinh tế.

Nó khác hẳn. Tôi đang tìm kiếm chỉ đúng một vài mùi vị.

Tôi ráng chuẩn bị tinh thần. Tôi đã từng trải qua tình trạng giống vậy. Thường thì phải mất vài giây cho bộ óc thú xuất hiện với toàn bộ nỗi hoảng sợ, cơn đói, sự háo hức. Tôi phải chuẩn bị tinh thần. Kiến rất nhỏ bé và yếu ớt. Chắc chắn nỗi sợ hãi của nó phải khủng khiếp lắm. Tôi cần phải...

Phục!

Cái trí não kiến bùng nổ bên trong tôi.

Không có sợ hãi. Không hề.

Cũng không có cơn đói.

Không có... bản thân. Không có tôi.

Không có chính tôi.

Không có...

Các cọng râu của tôi quét không khí. Lạ thật! Không phải nhà. Không phải tổ.

Lãnh thổ của kẻ thù!

Ngửi xem! Ngửi phân chúng thử xem! Ngửi cái mùi hăng hăng mà chúng thải ra trên mặt đất để đánh dấu những ranh giới của chúng.

<Mấy bồ làm gì vậy?> Đó là Tobias.

Kẻ lạ. Có mùi kẻ lạ. Chúng sắp tới. Sẽ có giết chóc.

Giết chóc. Sắp sửa.

Chạy.

<Jake. Marco. Rachel. Cassie. Trả lời mình đi, Tobias nè. Nói gì đi chứ!>

Tôi bắt đầu chạy. Sáu cái cẳng của tôi lướt trên mặt đất. Tôi là một con côn trùng hầu như mù đang len lỏi qua cả một khu rừng những ngọn cỏ sắc lẹm.

Thức ăn. Tôi ngửi thấy thức ăn. Phải tìm nó. Lấy nó. Tha nó về tổ.

Phải đổi hướng ngay. Đi về phía cái mùi con bọ bị chết. Mấy đũa kia ở xung quanh. Chúng ta. Phe ta. Chúng cùng mùi với ta. Chúng không phải là kẻ thù.

<Mấy bồ đi trật đường mất rồi.>

Chạy nhanh lên. Cẳng chân tôi cảm thấy mỗi vết khứa của cỏ. Râu quét không khí tìm mùi vị kẻ thù. Tìm mùi vị của cái con mồi mà chúng ta phải tha về tổ.

<Nghe mình nè! Mấy bồ đi trật đường rồi! Bộ óc kiến đang kiểm soát mấy bồ đó!>

Gần đến rồi. Mùi thức ăn ngày càng nồng đậm.

Các hàm hoạt động. Chúng ta phải chạm vào cái xác con bọ. Phải ước lượng kích cỡ của nó. Nếu nó to quá tha không nổi thì phải xé nó thành nhiều mảnh rồi lôi từng mảnh về tổ.

<Mấy bồ phải tự chủ lại đi! Phải đấu tranh đi chứ! Cố tập trung đi mà!>

Kẻ thù có thể tới và giết.

Mùi của kẻ thù ở khắp nơi.

Kia rồi. Chúng ta đã đi đến chỗ con bọ chết. Tôi đánh hơi không khí. Cẳng của tôi chạm vào nó, chạm nữa, chạm thêm nữa để ước lượng kích cỡ của nó.

Tôi ư? Cẳng của tôi ư?

Lại lẫn lộn lung tung rồi.

<Đấu tranh đi! Ráng đi! Mấy bồ phải lấy lại kiểm soát mới được.>

Con bọ to quá.

Mấy đứa kia đang ở bên tôi. Tôi ngoác rộng cái hàm xén và cắn vào con bọ, xé cái vỏ cứng còng của nó, dẫn sâu vào thịt nó.

<Nghe mình nè! Mấy bồ bị óc kiến lấn át mất rồi. Phải đấu tranh ngay đi!>

Đấu tranh hả?

Bất chợt, tôi nhận ra có một cái gì đó... một âm thanh. Phải rồi, nó không phải là mùi vị. Dứt khoát không phải. Cũng không phải là cảm nhận.

<Mấy bồ là người! Là người! Nghe mình nè. Mấy bồ không phải là kiến. Đấu tranh đi! Đấu tranh với mấy con kiến đi!>

Đúng rồi, không phải mùi mà cũng không phải cảm nhận. Nó nằm trong đầu của tôi.

Của tôi.

Tôi.

Marco.

<Á á á á á!> Tôi hét lên trong đầu. Sau này Tobias kể rằng tiếng hét của tôi làm nó sợ chết khiếp. Nó tưởng rằng tôi vừa bị giết.

Thế là dùng một cái, tôi đã được hồi sinh.

<Á Á Á Á! Á Á Á Á! Á Á Á Á!>

<Có chuyện gì vậy?> Tobias lo lắng hỏi.

<Mình... mình... mình bị mất chính mình,> tôi nói. <Mình đã tiêu rồi. Mình mất luôn mình. Mình thậm chí không tồn tại.>

Nhưng giờ đây, tôi đã nghe được mấy đứa kia. Chúng đang vật vã trở lại với thực tế. Trở lại với chính chúng.

<Cái giống gì vậy nhỉ?> Đó là Ax. Giọng ảnh nghe như khiếp hãi. *Hãi hùng!* <Kiến không có cái tôi! Cái tôi đã bị thủ tiêu! Không còn gì để bám víu. Kiến không có gì toàn vẹn. Chỉ có những phần rời rạc, giống như những tế bào, những mảnh vụn. Loại sinh vật quỷ quái gì thế này?>

<Nghe nè, các bạn hoàn hình lại đi,> Tobias nói. <Vụ này thế nào ấy. Nó không ổn rồi.>

<Sinh vật cộng đồng,> Giọng Cassie hơi lạc. <Kiến là loại côn trùng có tổ chức xã hội. Chúng tạo thành những cộng đồng có phân công lao động. Lẽ ra mình phải đoán từ trước. Lẽ ra mình phải *biết* chuyện này. Anh Ax nói đúng. Mỗi đứa bọn mình chỉ là một phần. Giống như một tế bào trong một cơ thể.>

<Nè, mấy bồ! Mình thấy có những con kiến khác. Chúng đang tiến đến chỗ mấy bồ đó!>

<Chúng còn xa không?> Jake hỏi. <Trên đó bồ thấy chúng rõ không vậy?>

<Mình không đậu trên cây. Mình ở ngay đây nè. Mình đang đứng ngay trên đầu mấy bồ. Mấy bồ chỉ cách móng của mình có vài phân hà.>

<Mình không muốn phải trở lại từ đầu đâu,> Rachel nói. <Tới luôn đi. Làm xong cho rồi đi.>

<Mọi người đều kiểm soát được cả rồi chứ?> Jake hỏi.

Từng đứa một, bọn tôi lên tiếng xác nhận. Nhưng lời xác nhận đó chỉ đúng phần nào. Đúng là tôi đã giành được quyền kiểm soát bộ não kiến, nhưng nó vẫn lù lù ở đó, vẫn chi phối mạnh mẽ theo một cách mới. Chính sự đơn sơ đã tạo ra khó khăn. Kiến là một chi tiết của chiếc máy tính, một phần của con sinh vật lớn hơn có tên là “đàn kiến”.

<Nè, mấy bồ!> Giọng Cassie vang lên trong đầu tôi. <Nếu chịu khó thử, mấy bồ sẽ sử dụng được phần nào của cặp mắt kiến - chỉ chút đỉnh thôi. Nếu mấy bồ tập trung thì sẽ nhận ra các mảnh sáng, tối. Nó cũng giống như chiếc TV trắng đen tồi tệ thôi, mà lại còn bị nhiễu nặng. Mấy bồ chỉ thấy được cái gì ngay trước mặt mình thôi, là một hình ảnh hơi mờ mờ đó.>

Nó nói đúng. Tôi cũng “thấy” được một chút. Nhưng những thứ tôi “thấy” chẳng có ý nghĩa gì. Tôi có thể nhận ra những ngọn giáo cỏ. Nhưng một bức tường dài, nhám nhám, cao khoảng hai mét vẫn là điều bí ẩn đối với tôi.

<Ai trong mấy bồ vừa bước lên vuốt của mình thế,> Tobias nói.

Bức tường... Thì ra đó là cái vuốt của Tobias.

<Tốt lắm. Mấy bò đang đi đúng hướng,> Tobias khích lệ. <Mấy bò đang tiến đến chỗ hàng rào.>

Nếu đó là cái hàng rào, thì bạn sẽ không thể gọi nó bằng cái tên đó nếu bạn là tôi. Đáy của hàng rào nằm tuốt luốt trên đầu tôi, cách có đến bảy tám lần chiều dài cơ thể tôi. Gọi là hàng rào thế nào được?

<Mình không muốn vào sân nhà lão Chapman,> Tobias nói. <Nếu có ai bắt gặp thì chắc mình trông khả nghi lắm. Mấy bò cứ giữ nguyên hướng này mà đi tới vậy nhé!>

Chúng tôi làm theo lời nó. Tôi bò qua một rừng ngọn cỏ. Và rồi, thật bất ngờ, khu rừng đó kết thúc. Chúng tôi đã ra khỏi cỏ và đang bò trên một bãi cát thô, hạt nào hạt nấy to bằng cả cái đầu tôi.

Trong não tôi, cái chuông báo động vẫn tiếp tục réo lên. Kẻ thù! Kẻ thù! Mùi vị của chúng ở khắp nơi.

Nhưng với bộ não kiến, tôi không cảm thấy sợ. Bộ não đó không có khả năng cảm xúc, hay khả năng nào đó giống như cảm xúc. Nó chỉ đơn giản biết rằng có kẻ thù ở gần đó.

Và nó cũng biết rằng chúng sẽ kéo tới, sớm hay muộn, để giết... hay bị giết.

MỘT PHÁT HIỆN ĐAU LÒNG

Bọn tôi đã đục tường. Tôi biết đó là phần tường bê-tông ở móng. Cứ theo logic mà suy ra thì ở phía trên, cách đầu tôi khoảng ba tấc, bức tường sẽ chuyển thành kết cấu gỗ. Nhưng tôi không thấy được cái khoảng cách này.

Thứ mà tôi nhìn thấy, cảm thấy và “ngửi” thấy là thế giới theo chiều ngang đã kết thúc mất rồi. Thế giới đã trở nên có góc. Toàn bộ thế giới của tôi giờ đây là cái góc giữa bê-tông và cát, một ở chiều ngang và một ở chiều đứng. Bức tường bê-tông có đầy những kẽ nứt và hố đủ lớn để tôi có thể lọt thỏm vô trổng.

<Trở đầu xuống dưới,> Jake nhắc nhở. <Tìm đường lần theo bức tường mà đi xuống dưới.>

<Có một đường hầm ở đây nè,> Rachel reo lên. <Nhưng sao có mùi... tệ lắm. Rất tệ.>

Nhỏ nói đúng. Tôi cũng đã thấy cái đường hầm. Đó là một đường hầm *của chúng*, đường hầm của kẻ thù.

<Tôi biết có kẻ thù. Tôi đánh hơi thấy vậy,> Ax nói. <Nhưng kẻ thù đó là ai vậy? Là gì vậy?>

<Tôi làm sao mà biết được,> Jake rầu rĩ nói. <Cầu cho chúng đừng quanh quẩn đâu đây.>

Bọn tôi theo đường hầm đi xuống. Mùi kẻ thù mỗi lúc một nồng nặc, bao bọc cả bọn. Tội tôi là những kẻ xâm nhập. Tội tôi đang đi sâu, rất sâu, vào lãnh thổ kẻ thù.

Đường hầm rất hẹp. Bụng tôi thường xuyên cạ vào những hạt cát. Các cẳng của tôi cứ thỉnh thoảng lại phải đẩy chúng đi. Ax và mấy đứa kia phải đi cách tôi ra. Lẽ ra tôi phải căng thẳng và sợ hãi đến mức ám ảnh, vì quanh tôi chỉ có đất đá và trước sau chỉ có vài đứa bạn, thế nhưng bộ não kiến trong tôi lại tỏ ra rất quen thuộc với các đường hầm.

Tôi tiếp tục đi xuống. Tôi biết đầu tôi đang cảm ngược xuống, nhưng lực trọng trường lại hoàn toàn không đáng kể so với lúc là người.

<Đằng trước có một nhánh hầm,> Rachel nói. Nhỏ đang dẫn đầu cả đám. Chuyện lạ đây... <Có hai nhánh hầm lộn. Chúng bắt đầu tách ra nè. Mình nên đi theo... Á á á á!>

<Gì vậy? Gì vậy?>

<Ồi trời ơi, con kiến!>

<Gì vậy, Rachel?>

<Nó đang chạy! Nó chạy mất đất rồi. Không sao. Không sao cả. Nó nhỏ con hơn mình. Nó chạy vào một nhánh hầm rồi.>

<Có lẽ bọn mình là những con kiến dữ dằn nhất trong đường hầm này.> Tôi cố gắng gượng đùa để xua đi nỗi sợ hãi rất người đang đột nhiên dâng lên.

<Hy vọng là vậy,> Jake nói.

<Tôi cảm thấy có không khí rồi đó,> Ax lên tiếng. <Một luồng gió nhẹ. Từ nhánh hầm phía bên kia kia.>

<Mình theo lối đó đi!> Jake quyết định.

Chúng tôi nhanh chóng thoát khỏi những tảng cát và lọt vào một khe núi. Nói sao thì nói, tôi nghĩ là nó giống vậy, giống một hẻm núi sâu thiet sâu. Đó là một vết nứt ở phần móng bê-tông.

Chúng tôi trèo qua những “mỏm đá” cheo leo và nép mình đi dọc theo vết nứt hẹp. Suốt thời gian này, làn gió mỗi lúc một mạnh hơn.

Và rồi, chúng tôi ra khỏi cái khe, tới được một mặt phẳng nhẵn nhụi, thẳng đứng.

<Chắc tới nơi rồi đó,> Cassie nói. <Mình cảm thấy được không gian rất rộng. Có nhiều không khí, mà lại tối thui.>

<Chờ chút! Phải bò xuống mặt đất trước đã,> tôi nói. <Người đâu có bám được vào vách tường, mà bọn mình thì có trời biết đang ở độ cao là bao nhiêu.>

<Marco nói đúng đó. Cần có người xung phong thử trước mới được.>

<Tớ xin tình nguyện,> tôi nói trước sự ngạc nhiên của cả bọn.

Thật ra. Tôi chỉ mong thoát khỏi cái cơ thể kiến ấy càng sớm càng tốt.

Thoạt tiên, tôi tách khỏi đám bạn. Xung quanh tối đen như mực nên tôi sẽ phải ngắm nghía cái cảnh biến hình của mình. Nhưng, tin tôi đi, chỉ cần cảm nhận các thay đổi đó thôi cũng đủ mắc ói rồi.

Khi đã trở lại thành người, tôi bắt đầu đi tìm đèn.

“Vô việc thôi. Đánh nhanh rút gọn,” Jake sốt ruột nói. “Ax! Anh tìm giùm cái chuyển suy đó đi!”

Ax, giờ đây đã hoàn toàn là người Andalite, lập tức bắt tay vào việc gỡ nắp của cái mà tôi tưởng là máy fax.

Tôi tiếp tục thám sát bàn giấy của lão Chapman. Chẳng có gì nhiều. Không có giấy tờ, cũng chẳng có hồ sơ.

Ax nhìn tôi và nhoẻn một nụ cười Andalite, vốn chỉ nhận ra được qua những con mắt. Anh đưa tay khẽ chạm vào một khối vuông nho nhỏ mà tôi cứ tưởng là cái chặn giấy. Cái khối vuông đó chợt lóe sáng và phát lên một hình ảnh trong không khí, ngay trước mắt tôi.

“Bá cháy,” tôi nói. “Cái máy tính hả?”

<Phải. Máy tính.>

Tôi đưa tay nhấn vào một ký hiệu có vẻ như ngàm chỉ mục hồ sơ. Nó lập tức mở ra. Hồ sơ được viết bằng những ký tự trăm phần trăm “vũ trụ”.

<Các bạn sử dụng được máy tính không đó?>

“Được chứ!? Tuy cái này tân tiến hơn của loài người cả trăm năm, nhưng...”

<Khoan đã!> Ax thốt lên. <Trở lại cái hồ sơ vừa rồi coi.>

“Anh đọc được mấy cái bùa này hả?”

<Được.> Ax chăm chú nhìn một hồi. <Đây là một bản thông báo. Bọn Yeerk sắp tiếp đón một vị khách quan trọng. Visser Một.>

“Visser Một hả? Nghe chừng là sếp của Visser Ba, phải vậy không Ax?”

<Phải. Visser Một còn hùng mạnh hơn cả Visser Ba. Giống như Visser Ba hùng mạnh hơn Visser Bốn. Trong vương quốc Yeerk có cả thảy bốn mươi bảy Visser. Tôi nghĩ là cỡ đó.>

“Ác chiến!” tôi nói. “Bốn mươi bảy tên đồ tể. Hy vọng hổng phải tất cả đều giống ông bạn Visser Ba của bọn mình.”

Ax trở lại công việc tìm kiếm cái chuyển suy trong chiếc máy như máy fax đó. <Không giống đâu,> Ax nói. <Chỉ Visser Ba mới có cơ thể Andalite. Trong bọn Yeerk, chỉ mình hắc có khả năng biến hình. Visser Một mang cơ thể của người, tôi nghĩ vậy. A! Đây rồi.>

Ax rút ra một cái đĩa tí xiu, sáng lấp lánh, không lớn hơn cái hạt đậu bao nhiêu.

“Tốt lắm, bọn mình rút thôi,” Jake nói. “Ax, anh đặt giùm cái của nợ ấy gần vết nứt đi, cho khỏi phải khiêng xa. Mọi người chuẩn bị biến hình nha. Rút lệ đi thôi!”

Đó là cái khoảnh khắc tôi hãi nhất. Tôi không muốn trở lại cái cơ thể ấy. Nghĩ đến điều đó mà tôi muốn khóc. Nhưng còn cách nào khác đâu? Nếu tìm cách thoát khỏi căn hầm qua lối vào nhà thì chắc cú là sẽ bị tóm cả nút.

“Mình hổng muốn làm vụ này chút nào,” tôi thì thào, nhưng đồng thời cũng tập trung vào hình ảnh con kiến. Đưa mắt nhìn quanh, tôi thấy các bạn tôi cũng bắt đầu biến đổi.

Khi cả bọn đã thu nhỏ bằng kích cỡ loài kiến thì cái chuyển suy trở thành một vật khổng lồ. Nó bự hơn chúng tôi nhiều. Khi đứng cạnh nó, chạm vào nó bằng mấy cái cẳng và cọng râu, tôi cảm thấy nó phải bự cỡ một chiếc gara cho hai xe.

<Ai cũng nói là kiến rất khỏe so với kích cỡ của chúng,> Cassie nói. <Để coi người ta nói có đúng không.>

Có vẻ như đó là chuyện thần thoại, nhưng Cassie, Rachel và Jake đã nhắc được cái vật to tướng ấy lên khỏi mặt đất. Tôi nghĩ vụ này cũng na ná như ba người đang khiêng nguyên một cái xe buýt tổ chẳng. Nó phải bự cỡ vậy. Người ta khen kiến quả không sai. So về kích cỡ thì chúng đích thị là những đại lực sĩ côn trùng.

Khi đến chỗ bức tường, ba đưa nó lấy đầu vừa đẩy vừa lăn cái chuyển suy lên trên vách, như đùn một quả tạ khổng lồ.

Tới chỗ vết nứt, cả bọn xúm vào đẩy cái chuyển suy vô đó. Tôi và Jake đi đầu.

Cả năm chúng tôi kéo cái cục chì ấy qua những “mỏm đá” cheo leo của cái “khe núi” bê-tông. Cái chuyển suy bự đến mức nó bít cả đường hầm. Y như một cục nghẽn trong một cái ống hút. Nhưng với Ax, Rachel và Cassie đẩy ở phía sau, còn tôi và Jake dọn dẹp các hạt cát ở phía trước, chúng tôi vẫn nhích tới được.

Chuyện đó xảy ra một cách đột ngột.

Không một dấu hiệu báo động.

Một giây trước, đường hầm còn trống rỗng. Một giây sau, nó đã đầy nghẹt.

Đầy nghẹt những con kiến đang xô nhau lao tới như cả một binh đoàn.

Kẻ thù, bộ não kiến trong tôi thốt lên.

Giờ thì cuộc giết chóc đang chuẩn bị khởi đầu.

CHƯƠNG 14

<Chúng ở phía sau nữa nè!> Rachel hét lên.

<Mở lối sang đường hầm nhánh lẹ đi!> Cassie la lớn.

<Chúng đổ ra từ khắp nơi!>

<Cứu tôi! Cứu tôi!>

<Arrrrggghh!>

Tốc độ của cuộc tấn công thật không thể tin nổi. Bọn tấn công có đến hàng trăm. Phía trước. Phía sau. Tràn ra từ những nhánh hầm. ào đến từ bờ tường bên ngoài.

<Chân của mình! Chúng cắn chân mình!>

<Úi da! Úi da! Cứu mình. Úi da, cứu mình với!>

Ba con kiến đang quần tôi. Chúng co kéo tôi, buộc tôi nằm dí xuống cho chúng xé ra.

Xé tôi ra từng mảnh!

Con kiến thứ tư trèo qua đầu tôi, chạm vào những cọng râu của tôi. Nó ngoạc cái hàm cắm vào chiếc eo thon nhỏ của tôi. Nó muốn cắn tôi đứt đôi.

Không chống cự nổi. Không cách chi thắng nổi. Chỉ vài giây nữa thôi, tất cả tụi tôi sẽ bị tiêu diệt.

Chúng là những cỗ máy không hề biết sợ hãi. Và cũng không hề biết ngừng nghỉ.

<Hoàn hình đi!> tôi la lên. <Chỉ còn có cách đó thôi! Hoàn hình liền đi!>

Một cái cẳng của tôi đã gần rời ra. Nó đã bị xé toạc, ngắt bung ra ở vùng ngực.

<Aaaarrrrggghh!>

<Không! Đứng! Cứu tôi với!>

Tôi cảm thấy chiếc eo của tôi đang bị nghiền bởi những chiếc hàm sắc nhọn.

Một chất lỏng hôi thối bắn vào người tôi. Chết độc. Chúng đang phóng chất độc vào tôi. Phóng nữa, phóng nữa, và tiếp tục xé tôi ra từng mảnh.

Người. Tôi muốn trở lại thành người. Cầu trời cho tôi còn sống để kịp trở thành người!

<Hoàn hình đi!> Giọng Jake vang lên, tiếp nối bằng một tiếng hét, <Á á á á á! Maaáá ời!>

Eo của tôi sắp bị ngắt rời. Những cái hàm góm guốc ấy nhất quyết không nhả tôi ra.

Rồi, bất chợt, áp lực lên cái eo của tôi bỗng biến mất. Thay vào đó, tôi cảm thấy sức ép của đất cát khắp cơ thể.

Tôi đang lớn lên!

Tôi không thở nổi nữa. Cát lấp hết cả không khí. Áp lực đè nặng lên toàn thân. Và rồi đất quanh tôi bật tung ra. Tôi thề là điều đó giống hệt như chui lên từ nấm mồ. Không khí! Không khí ban

đêm trong lành và tươi mát!

Tôi lớn phồng lên, chui ra khỏi đất cát.

Jake cười lên đầu tôi, chen chúc với tôi để cùng lớn lên. Ax và mấy đứa kia ở trong hầm, chỉ cách hai đứa tôi có vài phân, giờ đây cũng đang chen lấn nhau lớn nhanh, tạo thành một mớ hổ lốn các cơ thể méo mó. Tôi muốn bò thoát ra, nhưng cứ loay xoay mãi. Tôi chỉ là một giống nửa người nửa kiến.

Nhưng rồi cuối cùng tôi cũng thấy mình nằm thuôn trên mặt đất, hai mắt người mở trừng trừng nhìn lên các vì sao.

<Mấy bồ không sao chứ?> Giọng Tobias vang lên.

“Cassie đâu?” Jake hỏi.

“Mình không sao,” Cassie đáp.

“Cả em cũng vậy. Cảm ơn đã hỏi thăm” Rachel nói mát.

Chúng tôi đã sống sót. Và không bị sút mẻ gì. Bốn đứa nhóc và một người Andalite.

Tôi nhìn xuống và thấy mặt đất bị xới tung nơi tụi tôi vừa “mở đường máu” để chui ra. Cả đồng kiến, con nào con nấy trông li ti, đang cắm đầu chạy tán loạn.

Ở đó, trên đất cát, cái chuyển suy đang nằm lăn lóc. Tôi lượm nó lên.

Rachel đang dậm chân lên đất, cố làm cho nó phẳng lại như trước.

“Jake!” tôi nói. “Sắp tới bọn mình đừng biến hình thành cái con này nữa nha.”

Jake run rẩy gật đầu.

“Bữa trước là tôm, mấy bữa sau là kiến. Cứ cái đà tiến hóa này sao tui nghi vụ kế tiếp tui sẽ là virus quá hà. Nhân vụ này, tui nói trước luôn, tui hông chịu đâu nhe. Tui dứt khoát hông biến thành mấy cái giống tôm lợm đó, dù là để cứu loài người hay gì đi nữa.”

Tôi đâu có định giỡn, nhưng câu nói của tôi cũng tạo ra những nụ cười gượng gạo của cả đám, kể cả Ax... Và Rachel đã thôi dậm kiến - ý tôi là dậm đất...

Đêm hôm đó, về đến nhà, tôi nhào vội vô phòng tắm. Tôi phát hiện một cái đầu kiến còn bám trên da ở hông tôi.

Nhiều người nghĩ rằng chỉ có loài người mới biết thế nào là chiến tranh, chỉ có loài người mới tàn bạo. Tôi xin mạn phép nói đôi điều: so với kiến, loài người là một sinh vật tràn ngập tình thương yêu, lòng nhân ái và nỗi khát khao hòa bình.

Sau bữa đó, tôi đã tìm được một cuốn sách nói về kiến, trong đó có câu: “Nếu loài kiến mà có vũ khí hạt nhân thì có lẽ chúng sẽ kết liễu thế giới này chỉ trong vòng một tuần.”

Ô, trặc lắc rồi! Bọn kiến đâu có đợi lâu đến thế!

CHƯƠNG 15

Tôi đã bình tĩnh lại và ngủ thật êm. Cũng có những giấc mơ đó, nhưng tôi vút bém chúng ra khỏi đầu.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi cố lờ đi cặp mắt đỏ quạch của ba tôi. Hình như ba đã khóc. Tâm trạng ba càng trở nên tệ hơn khi ngày chủ nhật đến gần. Đó là ngày giỗ lần thứ hai của mẹ tôi.

Nhưng cả chuyện này nữa, tôi cũng phải tống ra khỏi đầu. Có rất nhiều thứ không thể giữ u uất mãi trong đầu, nếu không, riết rồi nó sẽ trở thành thói quen.

Tôi gặp Jake trong hành lang ở trường. Tôi giả bộ không nhận ra nó.

Tôi cũng thấy cả Rachel nữa. Mắt nhỏ này vẫn còn bần thần, như là nhỏ bị mất ngủ, như là nhỏ đã gặp chuyện gì hết sức tồi tệ.

Ngay cả Cassie trông cũng có vẻ hoang mang. Điều đó đã diễn ra với cả bọn kia mà. Thật chẳng dễ gì quên hình ảnh những chiếc căng của mình bị giựt tung ra, cảnh tượng mình bị xé ra từng mảnh.

Tôi nghĩ một ngày nào đó, một trong mấy đứa tôi sẽ phát điên. Điên thật sự. Điên tới mức phải nhốt vô bệnh viện tâm thần. Bởi vì điều đó là quá sức chịu đựng. Bởi vì nó vượt ra khỏi những lẽ sống bình thường.

Đứa nào đó trong bọn tôi sẽ phát rồ lên, sẽ mất tự chủ, mất chính bản thân mình. Điều này có thể xảy ra lắm chứ... ngay cả với những con người mạnh mẽ nhất.

Tôi biết rõ điều đó. Nó đã từng xảy ra với ba tôi. Tôi cứ ngỡ là không có gì có thể hủy hoại được ba, vậy mà cái chết của mẹ tôi đã làm được điều đó.

Lẽ ra ba phải là một kỹ sư, thậm chí một nhà khoa học nữa, thật đó. Ba tôi thông minh hết biết luôn. Chúng tôi đã từng có một ngôi nhà đẹp, một chiếc xe đẹp. Tôi lẽ ra phải sống ngay sát nhà thằng Jake.

Tôi biết tất cả những thứ đó chẳng quan trọng gì lắm. Tôi biết có nhiều của cải không phải là

mục đích của đời người. Nhưng tôi vẫn thấy khổ sở khi ba tôi nghỉ làm. Bác Jerry, ông chủ của ba tôi, đã xử rất đẹp. Bác cho phép ba tôi nghỉ vài tuần để nguôi ngoai về cái chết của mẹ tôi... Nhưng vài tuần với ba tôi là không đủ.

Ba tôi giờ đây là một người gác cửa, mà công việc cũng chỉ được tạm thời thôi. Ban đêm, ba tôi tháo dỡ mấy cái hộp ở siêu thị, hay làm mấy việc đại loại thế. Nhưng tôi chẳng quan tâm chuyện ba tôi làm những công việc thấp kém gì. Cái quan trọng là kể từ khi tôi mất mẹ, thì coi như tôi cũng đã mất cha.

Các bạn thấy đó. Người ta có thể phát rồ lên. Người ta có thể đánh mất chính mình. Tôi biết chứ sao không.

Tôi đi vẫn vơ quanh các lớp học buổi sáng mà chẳng có mục đích gì.

Đến bữa ăn, tôi sán lại bàn của Rachel. Nhỏ làm như không nhận ra tôi, cứ cắm cúi xắt thịt dứt vô miệng như cái máy.

Một con nhỏ tên Jessica bê khay thức ăn đi ngang qua, đụng vô Rachel làm nhỏ tuột tay rớt cái nĩa. Cái nĩa rơi xuống khay làm thức ăn bắn tung tóe.

Tôi không rõ Jessica đụng cú này là vô tình hay cố ý. Nó là loại con gái lúc nào cũng tưởng mình ngon.

“Làm gì kỳ vậy!” Rachel nổi đóa.

“Mày muốn gì?” Jessica sừng cồ hỏi. “Dám la tao hả? Giỏi chu cái miệng ra, tao đập cho phù mủ bây giờ.” Nói đoạn nó xô mạnh vào lưng Rachel.

Nhanh như chớp, Rachel đứng phắt dậy. Nhỏ quay ngoắt lại, túm cổ áo của Jessica và đẩy nó ngã ngửa ra cái bàn bên cạnh.

Jessica nặng hơn Rachel chỉ ít cũng sáu bảy ký, nhưng đó là chuyện nhỏ. Rachel đang đè ngửa nó trên chiếc bàn lớn nhón những khay, đĩa và thức ăn. Cúi sát xuống mặt Jessica, Rachel lạnh lùng dần từng tiếng: “Chớ... đụng... đến tao.”

Tôi thấy Jake đang ở tuốt đầu kia của căn phòng, quá xa để ra tay can thiệp. Cassie đang ở cạnh nó. Tôi phải nhào vô thôi.

Tôi lao về phía Rachel. Hít một hơi thiệt là sâu, tôi chèn tay vô giữa hai đứa nó.

“Bồ lui ra đi, Marco,” Rachel rít lên.

“Lôi nó ra đi! Nó điên rồi!” Jessica hét to.

Tôi đẩy Rachel, cố tách nhỏ ra khỏi Jessica, bắt chọt, Jessica xông tới. Nó muốn đánh lại Rachel.

Hụt!

“Úi!” tôi bưng con mắt bên trái. “Tự nhiên đánh tui là sao?”

Ngay lúc đó, giáo viên đầu tiên lộ đầu ra.

Năm phút sau, Jessica, Rachel và tôi đã ngồi trong văn phòng thầy hiệu phó.

Văn phòng lão Chapman.

Jessica đang làm mình làm mẩy, la hét ồm ồm. Rachel lạnh lùng nhìn bơ ra phía trước. Tôi thì tự hỏi hồng biết mắt tôi đã sưng vù lên chưa.

Lão Chapman nhìn từng đứa bọn tôi. “Chuyện này là sao?” lão hỏi. “Đánh lộn trong phòng ăn hả? Rachel, cả em mà cũng làm vậy sao?”

“Sao ạ, hồng lẽ thầy cho là nó ngoan hơn em?” Jessica thắc mắc.

Chapman lờ nó đi. Lão tập trung vào Rachel. “Có chuyện gì vậy? Thầy Halloram nói chính em là người ra tay trước. Em có gì không ổn vậy, Rachel? Em có bị căng thẳng gì không?”

Tôi chột hoảng hồn. Ánh mắt Rachel toát ngay một tia nguy hiểm. Tôi sợ nhỏ phát rồ lên và nói huých toẹt ra: “Có đấy, thầy Chapman, tôi hơi bị căng thẳng. Tôi đã suýt bị giết chết khi biến thành con kiến chui vô căn hầm nhà thầy để kiểm cách chống lại thầy và lũ bạn Yeerk xấu xa của thầy.”

“Dạ, thưa thầy Chapman, đó là lỗi tại em ạ,” tôi nói.

“Lỗi tại em?” Cặp mắt lão Chapman nheo lại.

“Dạ, đúng ạ. Ở... hai bạn ấy đánh lộn vì em ạ. Dạ, cả hai bạn ấy đều rất thích em...”

“Ê, mà có điên không đó, cái con cóc lùn kia?!” Jessica gầm lên.

Tôi liếc sang Rachel và thấy một bên mép nhỏ hơi nhếch lên. Đó là sự khởi đầu của một nụ cười.

Lão Chapman quát tháo bọn tôi một chập và dọa sẽ đưa cả ba đứa ra Hội đồng kỷ luật. Sau đó lão đuổi bọn tôi ra.

Rachel bước sóng đôi với tôi.

“Ước gì mình có thể làm được vậy,” nhỏ nói.

“Cái gì nữa?”

“Ước gì lúc nào cũng nghĩ tếu về mọi thứ như bồ đó. Chính nhờ vậy mà bồ luôn bình tĩnh và tự kiểm soát được.”

“Tui mà bình tĩnh và tự kiểm soát được á?” Chuyện này ngộ à nhe, nhỏ Rachel nghĩ tôi ngon vậy sao?

“Hôm qua... Tối qua... Mình đã gặp ác mộng,” Rachel nói rồi rùng mình, nhưng lại cười ngay được. “Đôi khi bồ làm mình tức điên vì cái lối đùa dai của bồ, Marco ạ, nhưng chớ có thay đổi nha... Bọn mình rất cần óc hài hước của bồ.”

“Hài hước? Bộ bồ nghĩ mình giỡn chơi hả? Hồng phải bồ và Jessica yêu mình điên cuồng hay sao?”

“Đừng có mơ,” nhỏ nói.

CHƯƠNG 16

Ax đã chế xong máy phát tín hiệu kêu cứu. Có cái chuyển suy không gian Z trong tay, anh chỉ mất một ngày là làm xong mọi thứ.

Bây giờ thì bọn tôi chỉ còn việc tính toán đặt cái bẫy đó ở đâu. Dĩ nhiên là không thể đặt nó ở bất cứ nơi nào dính dáng đến bọn tôi. Trang trại nhà Cassie thì không được rồi, khu rừng bên cạnh cũng không. Bất cứ nơi nào trong thành phố cũng không nốt.

Bọn tôi đang tụ tập đông đủ trên cánh đồng ở trang trại nhà Cassie, qua khỏi khu rừng cây, nơi duy nhất bọn tôi có thể giấu Ax trong trường hợp chiến dịch giúp anh tẩu thoát bị thất bại.

Chính Tobias là đưa ra tìm ra đáp án.

<Có một cái mỏ đá chẳng thấy ai lai vãng. Bay tới đó chỉ mất có một giờ thôi hà.>

“Chắc phải kiếm cho Ax một dạng chim nào đó để anh biến hình cùng bay với bọn mình.” Jake nhìn sang Cassie.

Cassie bậm môi suy nghĩ. “Chỗ mình có một con điều mướp phương Bắc bị ngộ độc. Nó to cỡ bồ đó, Tobias.”

“Ax, anh có thích biến thành chim không vậy?” Jake hỏi.

<Tôi khoái thân hình của Tobias lắm. Thiệt hết ý! Vuốt nhọn nè, mỏ cứng nè... Hay hơn cả cơ

thể người của các bạn đó. Tôi hổng có ý chê bai gì đâu, tôi chỉ muốn nói là loài người các bạn hổng có những vũ khí tự nhiên. Khi tôi biến thành người, bị thiếu mất cái đuôi, cứ thấy hụt hẫng sao đó.>

“VẬY là không phản đối chứ gì?” Tôi nói. “Nhưng anh nói loài người không có vũ khí tự nhiên là sai bét rồi đó. Anh chỉ cần xỏ chân vô một đôi giày tennis cũ trong vài giờ vào một ngày nóng bức là sẽ có một vũ khí chết người. Cái đó gọi là *nỗi khủng khiếp của những cái chân bốc mùi*.”

“Tốt, vậy là xong một chuyện,” Jake nói. “Giờ tụi mình bàn tiếp kế hoạch dụ một chiếc Con Rệp đáp xuống nha. Thứ Bảy chắc là được đó.”

“Đừng dính đến bọn kiến là được,” tôi nói. Tôi tính giỡn cho vui, nhưng xem ra chẳng đứa nào chịu cười.

“Không dính tới kiến đâu,” Jake nhẹ nhàng khẳng định.

Tôi gục gặc đầu. “Mấy bồ biết không, mình vẫn tưởng tượng bọn Hork-Bajir và Taxxon là những giống ghê rợn nhất trần đời, đâu dè lũ kiến bé tí còn ón hơn nhiều.”

Tan họp, tôi nấn ná đợi Jake tạm biệt Cassie xong rồi cùng nó đi bộ về nhà.

Suốt một khúc đường, hai đứa tôi nói chuyện tào lao như vẫn nói với nhau trước đây... trước cái bước ngoặt khủng khiếp trong cuộc đời cả bọn.

Tụi tôi bàn chuyện bóng rổ và cãi lộn về việc đội nào chơi hay nhất trong giải vô địch quốc gia, rồi nói về âm nhạc, về chuyện Người Nhện sẽ hạ gục Người Dơi hay ngược lại.

Tôi lảm nhảm với Jake những chuyện cũ rích đó vì tôi không muốn nói ngay với nó cái quyết định của tôi.

Nhưng Jake là thằng bạn ruột của tôi. Nó biết tôi quá rõ.

“Marco nè! Có chuyện gì vậy?”

“Bồ muốn nói gì?”

“Nãy giờ bồ toàn nói những câu lằng nhách. Có phải bồ không đó?”

Tôi cười. Và rồi, tôi nói tuột ra. “Mình tham gia lần này là lần cuối đó.”

“Bồ nói sao?”

“Lần này thì mình tham gia, nhưng chỉ lần này thôi à nhe. Không có lần sau đâu. Nói nghiêm túc đó! Hổng ai ‘gù’ được mình nữa đâu. Mình tham gia vậy là quá đủ rồi.”

Jake có vẻ trầm tư. “Bồ nói đúng. Bồ tham gia vậy là quá đủ. Còn hơn cả triệu lần ‘đủ’ nữa đó

chớ.”

“Quá nhiều trận xáp lá cà rồi.”

“Ờ.”

“Một ngày nào đó mình sẽ không gặp may nữa đâu, bồ hiểu không? Chỉ thêm mười giây nữa là đám kiến đó đã kết liễu tụi mình. Trước đó lại còn cái vụ nồi nước sôi. Trước nữa, mình xém bị cá mập giết. Mình nghĩ, thôi đi, đủ lắm rồi.”

“Bồ có lý,” Jake nói.

“Chứ sao.”

Tôi ngạc nhiên thấy Jake chấp nhận chuyện này êm đũ vậy.

“Chủ nhật này bồ làm gì?” Jake hỏi.

Tôi lại ngạc nhiên tiếp. “Mình không biết nữa. Có lẽ cha con mình sẽ đi thăm mộ mẹ, đặt bông ở đó rồi về. Lần này là giỗ hai năm...” Tôi nhún vai. “Mình không biết nữa.”

Jake chỉ gật đầu.

Tôi nhỏ giọng. “Jake, mình muốn nói với bồ điều này: một năm nữa, mình không muốn ba mình đặt bông lên *hai* ngôi mộ đâu.”

CHƯƠNG 17

<Tuyệt quá! Hết xảy luôn!>

Sáu đứa tôi đang bay. Đây là lần bay đầu tiên của Ax. Ảnh luôn miệng xuýt xoa, chẳng cách chi bảo im cho nổi. Kể từ hồi phát hiện ra cà-phê, ảnh chưa bao giờ hứng đũ vậy.

Mà thiệt, bay là một thể nghiệm tuyệt vời.

<Đôi mắt này thiệt là hay!> Ax trầm trồ. <Vượt xa mắt người của các bạn. Thậm chí hơn cả mắt Andalite của tôi.>

<Chứ sao, mắt chim săn mồi mà nhìn ban ngày thì bá cháy luôn,> Tobias nói. <Nhưng tôi nghĩ mắt tôi còn xịn hơn cả mắt anh nữa đó.>

<VẬY Á?> Ax nói. <Mắt này mà còn chưa phải là xịn nhất á?>

Bọn tôi đang bay trên một cánh rừng. Phía dưới là cả một dải màu xanh trải mắt. Một luồng khí nóng cực đẹp nâng bọn tôi lên cao. Khí nóng có tác dụng y chang cái thang máy, giúp tụi tôi dâng lên mà chẳng tốn chút công sức nào.

Hy vọng là không có tay điều học nào lảng vảng quanh đây. Bọn tôi là một đàn chim quái đản nhất trần đời: một con điều hâu đuôi đỏ, một con chim ưng, một con điều mướp, một con đại bàng đầu bạc và hai con ó biển. Để trông đỡ lộn lẫ, bọn tôi bay cách nhau một khoảng nhất định.

Với lại con đại bàng đầu bạc, vốn là Rachel, đang khệ nệ khiêng một vật na ná cái remote TV. Rachel là con chim bụi nhất trong bọn nên hăm hở nhận vác cái của nợ đó.

<Mình có ý này,> tôi nói. <Tụi mình hủy cái chiến dịch tự sát này đi rồi bay vòng vòng chơi coi bộ thú hơn đó.>

<Nghe cũng hay,> Cassie nói. Ý nhỏ là đề nghị này nghe tếu táo cho vui, chứ hổng phải nghiêm túc.

<Cái thác ở đằng trước kia,> Tobias thông báo. <Tới luôn đi!>

<Tới luôn và tiêu luôn,> tôi nói.

Bọn tôi đảo một vòng lớn quanh khu vực mỏ đá, ngó nghiêng coi có ai ở trong rừng không. Nhưng tuyệt nhiên chẳng có mống nào.

Từ trên trời, bọn tôi lượn theo đường xoắn ốc, hạ thấp dần xuống. Phía dưới cái khe nứt sâu hoắm ở mặt đất là một cái thác sỏi. Đó là một nơi hoang vu. Một cái hố lớn khoét sâu xuống lòng đất, dưới đáy có chút nước.

Vài phút sau, bọn tôi đã trở lại với thân hình nguyên thủy của mình trong bộ sưu tập quần áo biến hình đủ màu sắc và dĩ nhiên là... hổng có giày.

“Bọn mình ăn mặc y chang những diễn viên đu bay của một gánh xiếc rong,” tôi nói.

“Lại chuyện trang phục nữa hả?” Rachel càu nhàu.

Bọn tôi cãi lộn về chuyện này hoài. Tôi chủ trương phải có một loại đồng phục thật oách cho cả bọn. Nhưng giờ thì tôi hiểu mình không thể tranh cãi chuyện này nữa vì tôi sắp rút dũ. Có lẽ Jake đã tĩ tê với nhỏ Cassie. Tôi nghĩ Rachel chưa biết vì nếu nhỏ mà biết thì đã làm ầm lên rồi. Tobias cũng thế.

Còn Ax ư? Ai biết ảnh nghĩ gì? Ảnh vẫn là một bí ẩn đối với bọn tôi. Sau này rút dũ, tôi sẽ tiếc vụ này hùi hụi. Thì nghĩ coi, trên đời này, có mấy ai được đánh bạn với người ngoài Trái Đất?

Chuyện đó và cả chuyện bay lượn nữa. Tôi sẽ nhớ những chuyến bay này lắm. Nhưng nếu đã tính chuyện rút dù thì đâu thể rút một cẳng.

Có lẽ cái bộ dạng tôi ngồi trên tảng đá trông ỉu xìu sao đó nên Jake sán tới xô mạnh tôi một cái. Xô kiểu thân thiện ấy mà.

“Đi nào! Bọn mình xuống dưới cái mỏm đá nhô ra ở đằng kia để khỏi ai thấy đi.”

“Ý hay đó,” tôi nói. “Đá sẽ đổ xuống nghiền nát bọn mình, thế là khỏi phải lo chuyện oánh lộn với lũ Yeerk.”

Đó là một cái hang nông choèn, khoét trên thành ngọn thác. Tuy không sâu, nhưng nó dư sức che bọn tôi khuất mắt bất cứ kẻ nào bay ngang qua.

“Tốt lắm,” Jake nói. “Thử cái đó coi sao. Anh Ax, anh khởi động nó được chưa?”

<Sẵn sàng rồi, thưa hoàng tử Jake.>

Jake quay nhìn cả bọn một lượt. “Mấy bồ sẵn sàng biến hình chưa?”

Cả bọn gật đầu, trừ Ax ra. Thì bạn biết đó, bọn tôi sắp biến thành những con thú dữ nhất, khỏe nhất trên Trái Đất để “chăm sóc” phi hành đoàn Yeerk sắp mò tới. Nhưng Ax thì làm gì có mẫu ADN nào xài được. Ảnh mới chỉ kịp thu nạp ADN cá mập, tôm, kiến và điều mướp. Bọn tôi cho rằng tốt nhất ảnh cứ giữ thân hình Andalite, mặc dù điều này coi bộ cũng cực kỳ “phiêu”.

“Xong chưa anh Ax? Tới luôn đi. Nào, mấy bồ, biến hình đi thôi!”

“Và nhớ ngoéo tay nhau nha,” tôi pha trò. “Dù chúng có trở thành vuốt, móng, vó hay cái của nọ gì đi nữa.”

Ax nhấn vào một cái nút trên máy phát tín hiệu kêu cứu. Đợi một hồi, vẫn chẳng có gì xảy ra.

<Nó đang làm việc đấy,> Ax trấn an.

Thế là Rachel, Cassie, Jake và tôi bắt đầu biến hình. Đó toàn là những con vật bọn tôi đã quen thuộc, nên sẽ chẳng phải đấu tranh vất vả gì để kiểm soát bộ não của chúng.

Rachel bắt đầu biến thành voi. Bọn tôi tính rằng cái sức mạnh thô thiển và thân hình đồ sộ của nó là thứ rất cần thiết. Jake từ từ biến thành cọp. Cassie biến thành sói. Tôi thì lo tập trung vào con dã nhân yêu dấu của mình.

“Cảnh gì đâu mà quái đản,” tôi phì cười khi các biến đổi bắt đầu. “Cha nội nào chứng kiến cảnh này chắc tưởng chính chả bị ầm đầu.”

Quái đản là cái chắc. Thì bạn cứ thử nghĩ coi, nhỏ siêu người mẫu Rachel tóc vàng tự nhiên mọc ra một cái vòi bự cỡ thân cây con. Còn hai cái tai của nó thì xòe ra như hai cái ô che mưa.

Cassie thì lông xám phủ khắp cơ thể, lan xuống cả bốn cẳng. Mấy cái răng dài vàng khè của nhỏ nhe ra thấy mà ớn.

Những chiếc móng cong, to chàm vằm mọc ra từ các ngón tay của Jake. Cái đuôi như con rắn cuống quýt tòi ra từ dưới mông nó. Bộ lông cam vằn đen phủ khắp thân nó. Cứ thế nó lớn dần, trở thành một con cọp trưởng thành, dài từ đầu đến đuôi cỡ ba mét và nặng chắc cũng trên hai trăm ký.

Nếu có cái gì đó giống thần chết mà lại coi được thì đó chính là con cọp.

<Dám cá hông, mình sẽ đập bồ te tua cho coi,> tôi nói với Jake.

<Phải vậy không đó, khỉ con? Hổng dám đâu.>

<Ê, tui đập bẹp dí cả hai người bây giờ,> Rachel cất tiếng. Nhỏ sán tới, lắc lư cái vòi và xòe rộng hai cái tai to đùng. Tía ơi, một ngọn núi di động!

<Hay ho gì mà đứng đó cãi lộn y như con nít!> Cassie lên giọng.

<Í ẹ. Con sói lùn. Bồ nói vậy là vì, nếu muốn, đứa nào trong bọn mình cũng đập được bồ toi tả mà.> Tôi chọc.

<Nếu muốn hả?> Cassie cự lại. <Thử bắt mình coi. Bảo đảm mấy bồ mệt dừ lăn ra ngủ mất đất mà mình thì vẫn chạy dài dài.>

<Hành tinh của các bạn có nhiều loại thú đa dạng không ngờ,> Ax nói. <Một ngày nào đó, khi bọn Yeerk đã bị đánh bại, người Andalite chúng tôi sẽ đến đây chỉ đơn giản là để thử các dạng thú của các bạn. Cũng giống như đi nghỉ mát vậy mà.>

<Joe Andalite, ông vừa trúng thưởng vé du lịch! Xin cho biết ông muốn đi đâu?> tôi bắt chước mục quảng cáo cho khu giải trí Disney Land. <Dạ thưa, tôi muốn đến Trái Đất để biến thành tôm!>

<Tôi không hiểu,> Ax nói.

Tôi vừa định cắt nghĩa thì... một chớp đỏ chọt lóe lên từ chiếc máy kêu cứu tự tạo của Ax. <Tín hiệu trả lời đấy! Bọn chúng sắp đến!>

<Nhanh lên! Mọi người tìm chỗ nấp đi!> Jake nói.

Nó thu mình phóng tới chỗ nấp dưới bóng một tảng đá. Rachel ép sát tấm thân bồ tượng của nhỏ vào cái hang nông. Cassie nhảy vọt ra sau một tảng đá bên phải Jake, còn tôi thì cố làm sao cho hổng giống con dã nhân hai trăm ký đang ẩn sau một đồng sỏi. Tobias vỗ mạnh cánh, chập vật bay lên cao.

VÙÙÙÙ!

Nó hạ thấp xuống, ngay trên đỉnh ngọn cây, rồi biến mất một lúc trước khi quay trở lại.

Một chiếc Con Rệp. Y boong như kế hoạch!

<Ax, xế để đưa anh về nhà đã tới rồi đó,> tôi nói.

CHƯƠNG 18

Vùùùùù!

Chiếc Con Rệp đánh thêm một vòng nữa rồi có vẻ như dừng lại hẳn. Nó hạ dần xuống đáy thác.

Con Rệp là loại tàu nhỏ nhất của bọn Yeerk. Nó không lớn hơn chiếc xe đưa rước học sinh là bao. Nó có cái dáng hùm hụp của loài côn trùng, có điều là hai bên hông tòi ra hai ngọn giáo dài thông thường đầy răng cưa, chĩa ra trước. Nhìn chung, nó y chang một con gián lăm le hai thanh giáo.

Chiếc Con Rệp hạ xuống rất nhẹ nhàng.

Tôi nín thở.

<Chờ thêm chút nữa đã,> Jake nói. <Chờ chút!>

Cánh cửa chọt mở. Từ bên trong bước ra một tên Mượn xác Hork-Bajir.

Ông hoàng Andalite, anh của Ax, từng nói rằng Hork-Bajir là một giống dân tốt, nhưng đã bị bọn Yeerk cưỡng bức làm nô lệ.

Vụ đó thì hổng biết nhưng, í ẹ, cứ nhìn cái tạng của họ thì hổng nghĩ vậy được. Dân Hork-Bajir là những lưỡi dao cạo di động khổng lồ. Họ cao chừng hai mét một, có hai tay, hai chân và một cái đuôi lỏm chồm xấu xí giống cái đuôi của người Andalite.

Họ có những cái sừng như thanh kiếm tòi ra từ những cái đầu rắn. Ở cổ tay, cùi tay, đầu gối đều có những thanh cựa sắc lẹm.

Nói vắn gọn: nếu quỷ sứ mà có thật chắc chúng cũng sợ chết khiếp khi dòm thấy mấy ông nội Hork-Bajir này.

<Sẵn sàng nha,> Jake nghiêm giọng.

Tên Hork-Bajir bước hẳn ra ngoài chiếc Con Rệp. Nhưng rồi hẳn đứng ỳ ra đấy.

<Thế nào cũng có một tên Taxxon ở trong tàu,> Ax nhắc nhở bọn tôi.

<Biết rồi,> tôi nói.

Tại sao tên Hork-Bajir lại đứng hoài một chỗ vậy ta? Chắc hẳn đang thăm dò xung quanh. Nhưng chính hẳn đáp lại tín hiệu kêu cứu chớ ai. Tại sao hẳn lại đứng đực ra như đang chờ đợi cái gì vậy cả?

<Đếm đến ba nhé,> Jake nói trong đầu bọn tôi. <Một... Hai... Ba!>

“Tsiiiiirrrrr!”

Tobias bổ nhào xuống từ bầu trời với tốc độ cả trăm kilômét giờ. Nó chìa vuốt ra trước, bập thẳng vào mặt tên Hork-Bajir.

“GẦẦẦẦMMM!” Jake nhảy vọt ra từ chỗ nấp. Nó chồm lên tát tên Hork-Bajir bằng những cái vuốt xòe rộng.

Tên Hork-Bajir ngã đánh ạch.

Jake lặn một vòng tránh những cú chém điên cuồng của hẳn.

Ngay lúc đó, Rachel ủi tới như một cỗ xe tăng.

<Anh Jake, tránh ra đi,> nhỏ nói. <Để hẳn cho em!>

Rachel đập cái cẳng to như thân cây lên ngực tên Hork-Bajir rồi dí hẳn xuống đất. Nhỏ không nghiền nát hẳn ra, mà chỉ giữ như giữ một con gián muốn đập nát lúc nào cũng được.

Tên Hork-Bajir quyết định không chống trả nữa mà nằm im thín thít.

Sao dễ quá vậy ta, tôi chột cảnh giác. Quá dễ. Không một tên Mượn xác Hork-Bajir nào lại đầu hàng lệ dữ vậy.

Nhưng tôi còn phải làm việc khác. Nhiệm vụ của tôi là chui vào chiếc Con Rệp và hạ tên Taxxon.

<Nhào vô!> Tôi hét lên.

Tôi xông ra, lạch bạch chạy trên đôi chân đã nhân ngắn cùn cớn. Hai cánh tay vạm vỡ, đồ sộ khua trong không khí. Cassie và Ax ở ngay sát nách tôi. Taxxon là một giống ghê tởm, một thứ sâu róm khổng lồ, nhưng không đáng ngại. Bọn tôi thừa sức xử lý tên Taxxon đó.

Nhưng ngay lúc đó...

Chiiiiúúúúú!

Một tia sáng đỏ chói xé không khí đập xuống ngay phía trước, chỉ cách tôi có vài phân. Nó chặn tôi lại.

Chiiiiúúúúú!

Một tia đỏ chói nữa xẹt ra phía sau tôi. Nó làm sỏi bốc hơi, tạo ra nguyên một lối đi.

<Tia Nghiệt!> Ax hét lên.

Tôi luống cuống chạy quanh, tìm một chỗ để nấp.

Chiiiiúúúúú!

<Coi kìa!> Cassie hét lớn trong đầu bọn tôi. <Ở trên rìa thác đó!>

Tôi nhìn lên trong khi những tia Nghiệt tạo thành một cái lồng ánh sáng chết chóc giam chặt bọn tôi. Rìa thác bên trên dày đặc những tên Hork-Bajir dàn thành hàng. Tôi nhìn sang trái. Một đám nữa! Tôi nhìn sang phải... Thêm một đám nữa!

Toàn bộ ngọn thác bị vây bọc bởi một hàng rào những chiến binh Hork-Bajir, tên nào tên nấy lẫn lẫn những khẩu tia Nghiệt. Chúng đông có đến hàng trăm. Bọn tôi đã bị bao vây!

Bao vây kín mít!

<Ở dạng thú đi nha,> Jake quát lên. <Đừng để bọn chúng biết bọn mình là người.>

<Tấn công chúng đi!> Rachel hét lớn.

<Đừng, Rachel! Em leo vách đá đó đi lên còn chưa xong nữa mà, đừng có ngốc!>

Cassie gọi Tobias. <Tobias! Bỏ trốn ngay đi!>

<Không dễ vậy đâu,> Tobias đáp. <Ở đây không có gió, phải mất vài phút mới đập cánh thoát lên trên được. Chưa tới đâu chắc đã bị nướng sống rồi.>

Thực tế thật phũ phàng. Nỗi tuyệt vọng bao trùm cả bọn.

<Phải làm gì bây giờ?> Cassie nói như mếu.

<Phải có lối thoát! Nhất định phải có lối thoát!> Rachel la lớn.

<Lần này thì không đâu,> tôi rầu rĩ nói.

Bọn tôi đã bị sa bẫy. Thế cô. Trí cạn.

Hết thật rồi!

... Và ngay lúc đó, *hắn* xuất hiện.

CHƯƠNG 19

Hắn giống y chang Ax. Y chang hoàng thân Elfangor. Nhưng hắn cũng khác biệt biết bao. Sự khác biệt đó bạn không nhìn thấy mà chỉ có thể cảm nhận được thôi.

Một sự u ám đè nặng lên tâm hồn. Một bóng đen che phủ ánh mặt trời. Một con quỷ. Một sự hủy diệt.

Không phải là sự hủy diệt đã được lập trình và mang tính tập thể của loài kiến. Đó là sự độc ác cố tình, cái ác từ trong máu.

Hắn có một cơ thể Andalite. Hắn là tên Mượn xác Andalite duy nhất tồn tại. Tên Yeerk duy nhất mang cơ thể Andalite. Tên Yeerk duy nhất có quyền năng biến hình của người Andalite.

Visser Ba.

Visser Ba, kẻ đã giết hoàng thân Andalite Elfangor trong khi bọn tôi rúm ró vì kinh hoàng.

Visser Ba, kẻ mà ngay cả bọn Hork-Bajir và Taxxon cũng sợ chết khiếp.

<Tốt lắm! Tốt!> Hắn nói cùng chúng tôi bằng ý nghĩ. <Cuối cùng ta đã tóm được các ngươi, những tên đạo tặc Andalite dửng dưng. Đồ điên! Bọn mày tưởng chúng tao không bao giờ đổi tần số hay sao?>

<Thằng Yeerk!> Cái giọng im lặng của Ax rít lên, chất chứa những căm hờn.

Những con mắt chính của Visser Ba hướng về Ax. <Một thằng nhóc,> hắn ngạc nhiên thốt lên. <Lũ Andalite chúng mày suy nhược đến mức phải đưa con nít đi chiến đấu hay sao vậy?>

Ax toan nói gì đó, nhưng Jake vội quát lớn bằng ý nghĩ, <Im đi, Ax! Bọn mình không được nói chuyện với hắn. Không cho hắn một thông tin nào hết!>

Ax liền im bật, nhưng toàn thân ảnh run lên vì giận dữ và căm thù tên Visser. Đâu có gì lạ. Visser Ba đã giết anh của ảnh mà.

Jake nói đúng. Chúng tôi không được để bị lôi cuốn vào cuộc đấu khẩu với hắn, không được để

cho hắn biết rằng mình là người chứ không phải Andalite. Đấu khẩu với hắn, bọn tôi sẽ dễ dàng buột miệng để lộ ra sự thật.

Visser Ba có vẻ muốn tận hưởng những giây phút sáng khoái của hắn. <Một bộ sưu tập biến hình màu mè ghê chưa kìa,> hắn giễu cợt. <Trái Đất có nhiều con thú tuyệt vời quá chừng, đúng vậy không? Khi nào chúng tao thống trị được loài người và nhào nặn cái hành tinh này theo hình ảnh của chúng tao thì chắc chắn chúng tao sẽ để lại mạng sống cho một số con thú. Sẽ rất thú vị nếu đích thân tao thử biến thành vài con.>

Bọn tôi không đưa nào hờ một lời. Ít ra là bất cứ lời nào mang tính người. Jake gầm gừ, kéo chiếc môi cộp che những chiếc răng.

<Nhất là mày,> Visser Ba quay sang Jake. <Con thú này vừa đẹp vừa chết chóc... Lúc này tao định bắt bọn mày hiện hình, nhưng giờ thì tao đã đổi ý. Chúng tao đang có một vị khách trên tàu mẹ, biết chưa bọn khốn? Sẽ rất thú vị nếu đem giới thiệu chúng mày nguyên trạng như thế này với Visser Một.>

Tôi sợ muốn phát bệnh. Nhưng điều đó cũng không ngăn tôi nhận ra một thoáng giễu cợt trong giọng nói của Visser Ba khi hắn nhắc đến Visser Một.

<Bồ nhận thấy gì không?> Jake thăm hỏi tôi bằng ý nghĩ.

<Có. Visser Ba hồng ư Visser Một.>

Visser Ba hình như ra hiệu gì đó. Bởi lẽ, liền lập tức, chiếc Lưỡi Rìu xuất hiện trên đầu hắn, lung linh tỏa ánh sáng và thôi không tàng hình nữa.

Chiếc Lưỡi Rìu lớn hơn rất nhiều so với chiếc Con Rệp, và cũng khác xa lắc. Nó màu đen tuyền, được chế tạo theo hình dáng của một chiếc rìu thời Trung cổ. Nó có hai cái cánh cong cong tạo thành đầu rìu, và một cái “tay rìu” dài có chóp hình kim cương hướng ra trước.

<Bọn mình chạy đi!> Rachel đề nghị.

<Làm như vậy là tự sát đó,> tôi nói. <Bao lâu mà tụi mình còn sống thì hãy còn hy vọng mà.>

<Ở đó mà hy vọng! Visser Ba định đưa bọn mình lên tàu mẹ của bọn Yeerk để trình diện sếp của hắn. Hy vọng cái nỗi gì.>

Nhưng rồi Rachel cũng không cự cựa gì cả. Tôi cũng thế. Cả bọn đứng đực ra đó, phơi mình dưới cái nhìn soi mói của hàng trăm tên Hork-Bajir.

Chắc là chúng đã bí mật đáp xuống trong lúc bọn tôi mãi chú ý chiếc Con Rệp thám sát.

Ax đã đụng phải tần số lạc hậu và bọn Yeerk đã đoán ngay ra rằng bọn tôi muốn giảng cho chúng một cái bẫy. Tương kế tựu kế, Visser Ba đã biến cái bẫy của bọn tôi thành cái bẫy của chính hắn.

Vài chục tên Hork-Bajir đã nhảy xuống từ bức vách cao của ngọn thác và xiết chặt vòng vây quanh bọn tôi. Chúng tiếp tục chĩa các khẩu tia Nghiệt vào bọn tôi trong khi chiếc Lưỡi Rìu hạ dần xuống đáy thác.

“Đi, tuân lệnh farhurrassh đó horlit!” một tên Hork-Bajir nói bằng thứ tiếng kỳ lạ, pha trộn giữa ngôn ngữ loài người và ngôn ngữ riêng của chúng.

Hắn chỉ tay về phía chiếc Lưỡi Rìu. Một cánh cửa bên hông con tàu này chọt mở ra.

<Mình không chui lọt qua đó được đâu,> Rachel nói.

Nhưng khi Rachel tiến đến gần thì cánh cửa lại mở ra bằng kích cỡ của nhỏ. Cái cửa đó co giãn cứ y như thể lớp bọc kim loại của chiếc Lưỡi Rìu là một cơ thể sống.

Bọn tôi là một nhóm thú lèo tèo thảm hại đang bị áp tải vào trong chiếc Lưỡi Rìu. Yếu ớt, thảm hại và gốc hết biết. Thế mà cũng đòi chống lại bọn Yeerk!

Visser Ba nói đúng. Bọn tôi là một lũ điên.

Tôi muốn nổi sùng lên, nhưng lại thấy mình dờ dẩn khi bị giải vào trong chiếc Lưỡi Rìu cùng đám bạn. Các bạn biết đó, giống như là tôi không có ở đó, như tôi không còn cảm giác gì nữa. Trong đầu tôi chỉ lớn vồn duy nhất một ý nghĩ: *Chuyện đó đã đến rồi. Chuyện đó đã đến thật rồi!*

Ngày mai là Chủ nhật. Ba sẽ đi viếng mộ mẹ. Chỉ một mình ba thôi.

Thêm một vài ngày nữa, ba sẽ phải thừa nhận rằng... cả tôi nữa cũng đã ra đi.

Giống như khi mẹ tôi mất - không để xác lại.

Giống như cái chết của mẹ tôi...

CHƯƠNG 20

<Coi bộ không xong rồi,> tôi không thể giữ im lặng lâu hơn nữa.

<Là cái chắc. Nhưng đến giờ bọn mình vẫn chưa chết mà,> Jake đáp lại.

<Chưa thôi. Nhưng điều đó thì có gì mà mừng?> tôi hỏi.

Tôi nhìn sang Ax và mấy đứa kia. Tất cả đều bị nhồi nhét vào trong một khối lục giác bằng thép không cửa sổ. Những bức tường thép đen thui, được rọi sáng mờ mờ ở cả sáu mặt. Không hề có cửa. Đó là một cỗ quan tài.

<Giống như ở trong một gánh xiếc,> tôi cay đắng nói. <Một con voi, một con cạp, một con dã nhân, một con sói, một con điều hâu và một dị vật của tự nhiên.>

Câu này cũng tạo ra những nụ cười gượng gạo ở các bạn tôi. Tôi không hiểu do đâu mà mình còn tâm trí để nói giỡn. Tôi nghĩ đó là kiểu nói của tôi thôi. Khi gặp chuyện gì tồi tệ, tôi thường nói giỡn, nhưng trong lòng thì muốn bệnh. Chẳng khác nào đang nuốt những mảnh thủy tinh vỡ.

<Hay là bọn mình hoàn hình đi,> Cassie nói. <Biết đâu chúng thấy tội mình không phải là người Andalite thì sẽ thả ra.>

Dĩ nhiên, nhỏ biết nói vậy là ngu. Nhưng khi bạn sợ quá thì bạn sẽ bám víu vào tất cả mọi thứ. Bạn sẽ muốn tin rằng có cách nào đó để thoát thân.

Thực tế là bọn tôi đang đối diện với hai khả năng. Visser Ba sẽ giết bọn tôi, hoặc sẽ biến bọn tôi thành những kẻ Bị mượn xác. Hắn sẽ nhét một tên Yeerk vô đầu mỗi đứa tôi.

<Cứ phải ở dạng thú thôi,> Jake nói. <Nếu Visser Ba biết bọn mình là người thì hắn sẽ lung tiếp gia đình của bọn mình. Hắn sẽ nghi ngờ bọn mình đã tiết lộ điều gì đó với gia đình.>

<Hoàng tử Jake nói rất đúng,> Ax tán đồng. <Bọn Yeerk sẽ không nương tay đâu.>

Đó là sự thật. Tôi biết đó là sự thật. Lẽ ra tôi phải tính đến điều này từ lâu. Tôi nghe mà chỉ muốn chết phứt đi cho xong.

Ba tôi. Ba mẹ của Cassie. Mẹ và các em của Rachel. Ba mẹ của Jake. Thậm chí cả Tom, anh của Jake. Mặc dù anh cũng là người của chúng. Tính mạng của họ cũng đang lâm nguy.

Bất chợt, một chiếc cửa sổ ở trên tường đột ngột mở ra. Nó lớn dần lên y như cánh cửa trước đó. Như thể bức tường thép là một vật thể sống. Nó tạo thành một cái lỗ mở tròn vo, đủ lớn để tất cả bọn tôi nhìn ra được - ngay cả Rachel, vốn chỉ xoay được cái đầu khổng lồ của nó để nhìn bằng một bên mắt.

Tôi thở gấp.

Phía dưới chúng tôi, Trái Đất hiện ra với một màu xanh và trắng, đẹp đến ứa nước mắt.

Mặt trời lấp lánh trên đại dương xanh biếc. Những áng mây lớn vờn trên Vịnh Mêhicô tạo thành một vòng xoắn lớn... Có lẽ đó là một cơn bão.

<Coi kìa,> Cassie chỉ nói được có vậy.

Bọn tôi nhìn. Bằng cặp mắt của những con thú Địa Cầu, nhưng với bộ não và tâm hồn của loài người, bọn tôi nhìn xuống hành tinh thân yêu của mình.

Hành tinh của loài người. Ít ra là cho đến lúc này.

Và rồi một hình ảnh khác xuất hiện khi chiếc Lưỡi Rìu quay ngoắt khỏi Trái Đất.

<Đó là lý do tại sao bọn Yeerk mở cửa sổ,> Ax nói. <Đó là thứ chúng muốn bọn mình nhìn thấy. Vì chúng biết khung cảnh đó sẽ làm cả bọn tuyệt vọng.>

Con tàu mẹ.

Đó là một thứ côn trùng ba chân khổng lồ. Phần trung tâm là một khối cầu trương phình. Khối cầu đó dẹt đáy, và ở dưới đáy là hàng loạt những cái vòi kỳ dị và hỗn độn, y như vòi bạch tuộc. Mỗi cái vòi dài có đến bốn trăm mét.

Quanh khối cầu là ba cái chân cong lên rồi cụp xuống trở lại, chẳng khác gì chân nhện.

<Những cái chân đó là động cơ,> Ax giải thích. <Những cái vòi rũ xuống từ bụng là các vũ khí, cảm biến và bộ thu phát tia Kandrona. Ba ngày một lần, bọn Yeerk phải tắm trong Vũng Yeerk để hấp thụ tia Kandrona. Ở hành tinh các bạn chắc chúng cũng có một cái máy như thế.>

<Biết rồi,> tôi nói. <Anh của anh đã nói cho chúng tôi biết. Cái máy đó để ‘phục vụ’ loài người chứ gì?>

Con tàu vẫn lơ lửng trên quỹ đạo, như con thú săn mồi đang thềm thường nhìn Trái Đất xanh tươi ở phía dưới.

<Mình không tin loài người ở bên dưới không nhìn thấy con tàu này qua radar,> Rachel nói. <Ý mình là nó to như thế, giấu thế nào nổi. Cỡ một thành phố chớ ít hả...>

<Nó đã được che chắn,> Ax nói. <Radar không thể phát hiện ra nó đâu. Lẽ ra Trái Đất phải là vô hình dưới mắt chúng mình nữa đó, nhưng Visser Ba đã cố tình cho chúng mình thấy nó. Để khủng bố tinh thần đó mà.>

<Hắn đạt được mục đích rồi đó,> tôi nói.

<Mình chưa bao giờ được bay vào không gian,> Cassie nói. <Mình luôn ước ao được lên không gian để thấy Trái Đất nguyên một khối như thế này.>

<Đó là một hành tinh đáng yêu,> Ax nhẹ nhàng nói. <Không khác mấy so với hành tinh của tôi. Có điều là hành tinh của tôi lại ít đại dương và nhiều đồng cỏ hơn. Tôi... tôi xin lỗi đã lôi kéo các bạn vào chuyện này. Tất cả là lỗi tại tôi.>

Tôi muốn hét lên. “Đúng vậy! Đúng quá đi chứ, lỗi tại anh hết đó!”

Nhưng Cassie đã nói lên điều mà trong thâm tâm tất cả bọn tôi đều biết rõ. <Ax, anh chỉ đến đây vì đồng loại của anh muốn bảo vệ chúng tôi. Anh của anh và nhiều người Andalite khác đã hy sinh để cứu chúng tôi. Anh chẳng có lỗi gì cả.>

Đó cũng là sự thật. Nhưng đôi lúc, khi mọi thứ rối cả lên, bạn không muốn nghe sự thật. Bạn muốn có ai đó để trách móc. <Mình đã thoát được bấy nhiêu vụ,> tôi làu bàu. <Vụ này mình định là vụ cuối của mình. Giờ thì... đúng thế thực, nó là một vụ cuối rồi.>

Tôi thấy một chỗ mở vào bên hông của con tàu mẹ - một cổng ra vô. Một cặp Con Rệp đang bay vô trống. Trông chúng thật nhỏ bé so với cánh cổng.

Một phút sau, bọn tôi bước qua cánh cổng ấy và bất chợt bị ngập trong những luồng ánh sáng đỏ chói.

Qua cửa sổ, tôi thấy phi hành đoàn của bọn Yeerk - Hork-Bajir, Taxxon và hai ba người giống người vũ trụ khác trong những bộ đồng phục đỏ hoặc nâu đậm. Vâng, ở đó có cả người nữa. Phản ứng đầu tiên của tôi là hy vọng. Người!

Nhưng rồi tôi nhận ra sự thật. Không phải người mà là bọn Mượn xác - Người. Những tên Yeerk... chẳng khác gì những tên Mượn xác - Hork-Bajir.

Có những rung động nhẹ khi chiếc Lưỡi Rìu dừng lại.

<Anh Ax!> tôi gọi. <Bọn mình biến hình được bao lâu rồi?>

<Được bốn mươi phần trăm thời gian cho phép.>

Tôi nhắm tính. <Vậy là đã bốn mươi tám phút. Còn lại bao nhiêu nhỉ, bảy mươi hai hả?>

<Ừ,> Tobias xác nhận. <Không còn nhiều thời gian cho mấy bồ đâu. Có lẽ làm như Rachel đã nói hồi đầu vậy mà hay đó. Bọn mình phải ra đi trong vinh quang, tấn công ngay lúc chúng mở cửa. Ít ra cũng khiến bọn chúng phải nể nang.>

Tôi thấy những chiếc vuốt của Jake chọt giãn ra, như thể nó đang tính cách sử dụng chúng. Nó liếc nhìn nơi mà chiếc cửa từng ở đó, như đang đo khoảng cách. Tôi biết nó đang lắng nghe con cạp trong đầu nó.

Rồi Jake có vẻ giãn ra. <Không được,> nó nói. <Bọn mình vẫn phải nuôi hy vọng thôi.>

Cassie nhích lại gần Jake và hít hít nó bằng cái mõm sói.

Đó có lẽ là một khung cảnh rất tếu: một con sói và một con cạp chia sẻ nhau những cử chỉ triu mến. Nhưng cái cảnh đó lại làm tôi ganh tỵ. Trong giờ phút này hai đứa nó dẫu gì cũng còn có nhau.

<Bọn mình đã chiến đấu ra trò, phải không mấy bồ?> tôi nói. <Gánh xiếc nhỏ của bọn mình đã

cho chúng nếm không ít mùi tổn thất.>

<Phải đó,> Rachel xác nhận.

<Loài người...> Ax ngập ngừng. <Loài người các bạn sợ chết lắm phải không?>

<Phải. Chúng tôi không giỡn mặt với cái chết,> tôi trả lời. <Còn người Andalite các anh thì sao?>

<Chúng tôi cũng không giỡn mặt với cái chết.>

Qua cửa sổ, bọn tôi thấy rất nhiều tên Hork-Bajir, Taxxon và cả người nữa đang chạy nhốn nháo, lao đến nơi nào đó. Chúng bắt đầu xếp thành hàng. Giờ đây, tôi nhận ra có những loại đồng phục khác nhau, bộ thì đỏ-đen, bộ thì vàng-đen. Các đồng phục màu nâu thì xếp ở ngoài rìa, hình như là những thành phần kém quan trọng nhất.

Bất chợt, không một dấu hiệu báo trước, cánh cửa sổ giãn ra, mở thành một cánh cửa lớn có vòm. Một mùi hôi hám chợt thốc vào, nửa như mùi dầu, nửa như mùi hóa chất.

Một dốc thang chợt dựng lên từ cái sàn thép bên ngoài để bắc đến chỗ bọn tôi. Bọn tôi đang đứng như trình diễn ở trên đỉnh chiếc thang. Vây chặt kín quanh phía thang kia là những tên Hork-Bajir, Taxxon và người mặc đồng phục. Phần lớn chúng mặc đồ đỏ và đen. Có lẽ đến hai trăm sinh vật, đang xếp thành hàng ngay ngắn, chia theo từng loài khác nhau.

Khoảng một phần tư bọn chúng mặc đồ vàng và đen. Trong nhóm vàng-đen này có nhiều người hơn, nhưng cũng có cả những tên Hork-Bajir trông đồ sộ khác thường.

<Jake à, mình có cảm giác là bọn đỏ hồng giống bọn vàng.>

<Theo tôi chúng là quân của hai Visser khác nhau,> Ax nói. <Tôi... tôi đã nghe lỏm anh tôi nói về chuyện đó. Mỗi tên Visser có một đội quân riêng và đồng phục riêng.>

<Bá cháy luôn. Mình đang thắc mắc hồng biết đội quân nào sẽ làm thịt bọn mình đây.> Tôi nói.

Một chuyển động chợt diễn ra đằng sau các hàng quân. Một đám sinh vật đang bước ra phía trước.

Visser Ba đang đứng ở trung tâm, theo sau hắn là hai tên Hork-Bajir to lớn mặc đồng phục đỏ.

Và ngay bên trái hắn là một... người. Một người phụ nữ có mái tóc đen và đôi mắt sạm màu.

Ngay lúc đó, tôi muốn đứng thở... Vì tôi đã nhận ra... Thậm chí trước cả khi tôi nhìn rõ khuôn mặt của bà ấy... Tôi đã nhận ra...

Chúng bước tới chỗ đáy thang. Khoảng một chục tên lính nâng các khẩu tia Nghiệt chĩa thẳng

vào bọn tôi, phòng trường hợp bọn tôi manh động.

Và rồi, bằng ngôn ngữ ý nghĩ mà tất cả đều nghe được, Visser Ba quay sang người phụ nữ cạnh hắn và nói. <Ngài thấy đó, Visser Một. Tôi tóm được đám đạo tặc Andalite. Cuộc khủng hoảng đã kết thúc. Tàu của ngài đến đây thật là uổng công. Ngài có thể trở về thế giới của chúng ta.>

Visser Một gật đầu. Bà ta nhìn lên bọn tôi bằng cặp mắt màu nâu đậm... cặp mắt của người.

Cặp mắt mà tôi quen. Cặp mắt mà tôi nhớ.

Cặp mắt vẫn âu yếm nhìn tôi ngủ mỗi đêm từ bức ảnh đóng khung treo ngay cạnh giường tôi.

Mẹ của tôi!

Visser Một!

CHƯƠNG 21

Tôi ngồi phệt xuống. Đó chắc chắn là một cảnh tượng rất ngộ nghĩnh. Một con dã nhân to bự, lông lá xồm xoàm tự nhiên ngồi phệt xuống.

Tôi mà thấy cảnh đó chắc cũng phải bật cười thôi.

Mẹ tôi chưa chết!

Mẹ hãy còn sống!

Tôi muốn la lớn. “Mẹ! Mẹ ơi! Con đây nè, Marco của mẹ đây nè!”

Nhưng Jake đã kịp nói thầm trong đầu tôi bằng một giọng gấp gáp và đánh thép. <Marco! Không được nói gì hết. Không được làm gì hết. Có nghe mình nói không đó?>

Jake cũng đã nhận ra mẹ tôi.

<Marco! Nghe mình nói nè, bồ phải bình tĩnh lại.>

Mẹ tôi... còn sống.

Mẹ tôi.

<Nào, Marco, đứng dậy đi. Đừng làm bọn chúng nghi ngờ.> Jake đang nói chỉ riêng tôi nghe.

Tôi đang nghe nó nói đấy chứ. Nhưng lời lẽ của nó như vọng từ xa tít mù khơi. Nó có hiểu gì đâu? Đó là mẹ của tôi mà. Mẹ của tôi!

<Marco! Đó không phải là mẹ bồ. Không còn là mẹ của bồ nữa. Bà ta là người của bọn chúng. Là người của chúng, hiểu chưa?>

<Sao vậy, thưa Visser Một,> giọng Visser Ba có vẻ nhạo báng, <Hình như ngài sợ cái tên trông giống người đó.>

“Loài người gọi nó là con dã nhân,” Visser Một lạnh lùng đáp. “Visser Ba, người sắp được phân công phụ trách Trái Đất thì ít ra cũng phải học hỏi đôi điều về hành tinh này chứ!”

<Và mượn cơ thể của người giống như Ngài chứ gì ạ? Không, tôi không nghĩ vậy đâu. Cơ thể người rất yếu ớt. Tôi thích cái cơ thể Andalite này hơn nhiều.>

Mẹ của tôi nhìn hẩn và bĩu môi.

“Ta lấy cơ thể người vì muốn học hỏi về hành tinh này và về loài người. Nhờ đó ta mới có thể khởi đầu cuộc xâm lăng mà giờ đây ngươi sắp làm cho phá sản vì sự bất tài đáng tội của ngươi!”

Cái đuôi chết chóc của Visser Ba chợt xoắn lại, như thể hẩn định quất nó vào mẹ tôi... Visser Một. Đội quân màu đỏ chợt căng thẳng lên thấy rõ. Đội quân màu vàng đặt tay lên vũ khí.

<Đã quá!> Rachel thốt lên. <Bọn mình đã đoán đúng. Hai tên này dứt khoát là thù nhau tận mạng.>

Rachel không biết, tôi chậm chạp hiểu ra. Rachel không biết. Nhưng làm sao nhỏ biết được khi chưa từng gặp mẹ tôi. Cả Cassie và Tobias cũng thế. Mà Jake thì này giờ chỉ nói chuyện riêng với tôi mà thôi.

Visser Ba từ từ lỏng người ra. <Visser Một, Ngài đã khiêu khích tôi,> hẩn nói. <Nhưng thực tế là chính tôi đã tự tay giết hoàng thân Elfangor và chính tai tôi nghe tiếng la hét giã chết của hẩn. Và giờ đây tôi đã loại trừ được cái đám tàn quân Andalite này.>

Mẹ tôi... Visser Một... cười khẩy. “Ngươi muốn làm Visser Một chứ gì? Ngươi tưởng có thể giành được ghế của ta sao? Rồi người sẽ thấy Hội đồng Thập Tam Trụ không thương xót những Visser phạm sai lầm đâu. Và ngươi đã phạm sai lầm. Hãy dè chừng cái tham vọng của ngươi đó.”

Bà ta búng ngón tay, và tất cả những tên lính áo vàng đều quay lại. Rồi bà ta bước đi, kéo theo cả một đội quân đồng phục vàng.

Đó không phải là mẹ tôi. Cái sinh vật tự xưng là Visser Một đó không phải là mẹ tôi.

Visser Một là một tên Yeerk chui vào óc mẹ tôi.

Nhưng bạn biết không, điều đau lòng là ở chỗ cái bộ óc của kẻ Bị mượn xác vẫn đang sống. Nó vẫn sống sờ sờ. Ở đâu đó trong cái đầu ấy, phía sau đôi mắt quen thuộc đến nào lòng ấy, mẹ tôi vẫn đang sống.

<Thôi mà Marco,> Jake nói. <Mình biết bồ cảm thấy gì và muốn làm gì. Nhưng bây giờ chưa phải lúc. Chỉ cần nhích tới hai bước, chúng sẽ bằm nát bọn mình ra.>

<Mình biết chứ,> tôi thần thờ nói. Tôi thù ghét bản thân đã không thử làm điều gì đó, nhưng tôi biết tôi sẽ chẳng làm được gì hết. Tôi phải tiếp tục ẩn mình trong lối thú thôi. Không được để mẹ tôi biết rằng đó chính là tôi... là con của mẹ. Không bao giờ...

Tôi nặng nề đứng dậy. Tôi cảm thấy bủn rủn. Một cảm giác kỳ lạ đối với loài dã nhân.

Và rồi tôi nghĩ, nếu như tôi ở trong lối một con thú khác thì có khi tôi đã đầu hàng và để cho bản năng của con thú đó lấn lướt, để cho bản năng thú điều khiển và vút bég đi những xúc cảm của người.

Nhưng con dã nhân lại quá giống người. Bản năng của nó rất hiền hòa. Y như người, nó cũng có xúc cảm. Nó không thể bảo vệ tôi trước nỗi đau.

<Jake, bồ đừng nói cho mấy đứa kia biết nha,> tôi yêu cầu. <Bồ là đứa duy nhất nhận ra mẹ mình.>

<Được mà, Marco.>

<Cả với Cassie nữa, đừng nói với nó nhe!>

<Yên tâm đi. Mình sẽ không hé răng với ai đâu.>

Visser Ba vẫn nhìn bọn tôi chăm chú. Tôi đoán hẳn chưa nghĩ ra phải làm gì kế tiếp.

<Sáu tên Andalite,> hắn nói. <Sáu cơ thể Andalite giành cho những sĩ quan trung thành nhất của ta.>

Ax bùng nổ. <Để cho ra những tên giống như mi chứ gì, đồ rác rưởi! Một tên Mượn xác - Andalite quái thai như mi còn chưa đủ hay sao?>

Visser Ba hất hất cái đầu, ra dáng nghĩ ngợi. <Tại sao chỉ có mày là đứa duy nhất chịu mở mồm? Dĩ nhiên là mày nói đúng: Tại sao tao lại phải ban cho đứa khác cái quyền năng biến hình của bọn Andalite nhỉ? Nhưng mày là con nít. Tại sao mấy đứa kia lại im lặng? Tại sao bọn mày vẫn chưa chịu hoàn hình? Lạ thật. Lạ thật đó.>

Visser Ba trầm tư suy nghĩ mất một phút. Hắn có đoán ra sự thật hay không nhỉ? Liệu hắn có đoán ra cái lý do khiến bọn tôi giữ im lặng là để không bật mí điều gì với hắn? Liệu hắn có đoán

ra cái lý do khiến bọn tôi vẫn chưa chịu hoàn hình?

Visser Ba có một động tác giống như nhún vai.

<Lôi chúng vào buồng giam. Tăng lực lượng canh gác gấp ba lần. Nếu chúng dám lộn xộn thì cứ việc giết thẳng cánh.>

CHƯƠNG 22

Chúng áp tải bọn tôi đi xuống một hành lang. Trong cái cơ thể voi to đùng, Rachel bít gần kín cả lối đi. Chẳng khác chi cơ thể kiến của bọn tôi từng bít các đường hầm trong cát. Tobias cười trên vai tôi vì không bay trong không gian hẹp.

Nơi bọn tôi đến trông giống cái phòng giam bằng thép trần trụi của chiếc Lưỡi Rìu. Nhưng lần này không thấy có cửa sổ.

Có một ánh sáng mờ ảo như rọi xuống từ trên trần. Ngoài ra chẳng có gì hết.

Tôi rúc ngay vào một xó.

<Anh Ax nè, thời gian chạy tới mức nào rồi?> Jake hỏi.

<Các bạn chỉ còn ba mươi phần trăm thời gian biến hình.>

<Ba mươi sáu phút,> Jake nhẩm tính.

<Còn ba mươi sáu phút nữa, và mình sẽ ở lại vĩnh viễn trong xác voi suốt phần còn lại của cuộc đời,> Rachel nói. <Mà *phần còn lại của cuộc đời* chắc cũng chẳng kéo dài được lâu.>

Cả bọn bàn bạc một hồi về những kế hoạch thoát thân. Nhưng cũng chỉ toàn là nói suông. Bọn tôi biết mình đã bị sa bẫy và tất cả đã chấm dứt. Bọn tôi đang ở trên con tàu mẹ của bọn Yeerk. Nó lớn khủng khiếp. Dù có trong tay nguyên một tuần lễ để tìm đường thoát thân thì bọn tôi sẽ vẫn cứ bị lạc ở đâu đó trên tàu.

Trên tàu có đến hàng trăm, có khi là hàng ngàn tên Yeerk vũ trang tận răng - bọn Hork-Bajir, bọn Taxxon, một số giống lạ mà bọn tôi chưa từng gặp trước đây, và dĩ nhiên có cả người nữa.

Giống như mẹ tôi.

Mẹ tôi - Visser Một. Kẻ nắm quyền lực cao nhất trong số các Visser.

Chuyện đó xảy ra khi nào nhỉ? Không biết bọn Yeerk đã chiếm đoạt trí óc mẹ tôi trước hay sau khi bà mất tích? Trong những năm cuối cùng bên hai cha con tôi, không biết mẹ đã là một tên Mượn xác chưa nhỉ?

Khi mẹ đến bên giường tôi để chúc tôi ngủ ngon, phải chăng đó là con sên Yeerk nhóp nhúa trong đầu bà đang diễn kịch?

Khi tôi giả bệnh để trốn học, phải chăng một tên Yeerk đã khám phá ra cái bệnh dỏm ấy và đùa giỡn, chế giễu để cho tôi phải khai ra.

Phải chăng một tên Yeerk đã trao cho tôi món quà vào buổi sáng ngày Giáng Sinh? Phải chăng một tên Yeerk đã giật dây mẹ tôi như con rối, khiến bà lôi tôi đến cửa hàng J.C Penney và bắt tôi phải thử bộ quần áo đi học mà tôi chẳng hề thích thú?...

Tất cả những điều đó phải chăng là kịch? Là giả tạo? Và điều đó đã diễn ra trong cả thảy bao nhiêu năm?

Có bao nhiêu thứ tôi tưởng là của mẹ, nhưng thật ra lại là... của chúng?

Chỉ có điều duy nhất chắc chắn: cái chết của mẹ tôi là giả. Cái vụ chết đuối ấy là giả. Chính vì vậy mà không ai tìm ra xác của mẹ.

Nhưng cái xác ấy đã sống dậy rồi. Cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk đã được khởi đầu. Visser Một chuẩn bị bàn giao Trái Đất cho Visser Ba. Và vì vậy mà mẹ tôi phải biến mất và không để một ai thắc mắc về chuyện đó...

<Chắc chắn bọn mình phải làm được điều gì đó!> Rachel quả quyết.

Ax nói. <Người Andalite chúng tôi có câu: cao thượng là biết chấp nhận những điều không thể tránh khỏi.>

<Phải vậy không đó?> tôi bật thốt lên. <Xin lỗi nhe, tôi hổng chịu vậy đâu. Đó là điều mà bọn Yeerk muốn chớ tụi tôi đâu có muốn. Bọn Yeerk muốn toàn bộ loài người phải phủ phục dưới chân chúng và chấp nhận điều không thể tránh khỏi.>

Jake liếc cặp mắt màu vàng to đùng sang tôi. Tôi bắt gặp thêm ánh mắt kiêu hãnh muôn thuở của Tobias.

Tôi đứng dậy.

<Ax, tôi tặng lại anh một câu châm ngôn mà tôi đọc được trong một tấm giấy gói kẹo: *‘ngã bảy lần, thì đứng dậy tám lần’*. Anh biết nó có ý nghĩa gì không? Có nghĩa là ta chớ có bao giờ nằm ỉ ra đó. Phải luôn luôn đứng dậy. Phải luôn tiến tới và tiến tới nữa. Không bao giờ được bỏ cuộc. Có thể bị chết, nhưng không thể bị khuất phục.>

Giờ thì cả bọn đều quay lại nhìn tôi. Bằng những cặp mắt chó sói, điều hâu và cả cặp mắt voi buồn bã...

<Kiến,> tôi nói. <Bọn mình có thể biến thành kiến lần nữa.>

Cassie sùng sốt. <Bồ nói gì? Biến thành kiến á? Mình cứ tưởng bồ ghét cay ghét đắng chuyện hóa kiến, thậm chí còn hơn cả mình nữa.>

<Đúng vậy, nhưng đó có thể là lối thoát cho bọn mình. Thế nào cũng có kẻ nứt ở đâu đây. Bọn mình sẽ thoát ra khỏi các bức tường này và nấp đầu đó rồi biến thành các con vật nguy hiểm hơn để tấn công chúng, rồi lại biến mất lần nữa. Cứ thế, biết đâu bọn mình sẽ tìm ra cách phá hủy cái máy phát tia Kandrona đó?>

<Nghe hay lắm,> Rachel nói. <Mình ưng vụ này rồi đó.>

<Ít ra thì bọn mình cũng có thể gây tổn thất ít nhiều cho bọn chúng trước khi bị tóm lại,> Jake tán thành một cách thận trọng. <Nhưng Tobias thì...>

<Mấy bồ cứ việc tính toán làm sao cho có lợi nhất cho cả nhóm,> Tobias nói. <Mình phải chờ may rủi thôi. Nhưng mình sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều nếu biết rằng ở đâu đó mấy bồ đang quấy rầy bọn Yeerk.>

<Có thể làm được,> Ax nói. <Trừ Visser Ba ra, bọn Yeerk không quen thuộc lắm với việc biến hình. Chúng sẽ không thể ngờ bọn mình biến thành côn trùng.>

<Vậy thì tốt lắm,> Jake nói. <Ta hãy...>

Cánh cửa chọt mở ra. Thật ra nó chỉ lảng lạng xuất hiện trên bức tường.

Đứng trước cửa là ba tên Hork-Bajir. Chúng mặc đồng phục màu vàng.

Nằm trên sàn là bốn tên Hork-Bajir khác mặc đồng phục màu đỏ. Bọn này đều đã chết hoặc bất tỉnh.

<Không được động đây!> Jake quát lên khi Rachel và tôi căng lên, chuẩn bị lao tới.

Tên Hork-Bajir cầm đầu đưa mắt nhìn bọn tôi. Đó là một sinh vật to lớn cao trên hai thước và cái sừng trên đầu cỡ hơn ba tấc.

Hắn bắt đầu nói. Tôi kinh ngạc thấy hắn không nói bằng thứ tiếng trọ trẹ kỳ quái mà bọn Hork-Bajir vẫn thường dùng. Gã này nói năng y như được đào tạo tại trường Harvard.

“Hành lang này dài cỡ chừng ba chục mét.” Hắn chỉ tay về bên trái. “Tới đó có một Taxxon canh giữ ở đó. Từ chỗ đó có bốn hành lang. Hãy đi theo hành lang ngoài cùng bên trái. Cứ đi cho đến khi nào thấy có cái thang máy. Đi xuống mười lăm tầng. Ngay trước mắt mấy người sẽ là một con tàu để tẩu thoát.”

Hắn nhìn Rachel. “Anh bạn quá lớn với con tàu đó, phải bỏ cái lốt này may ra mới vô lốt. Con tàu đó đã được lập trình để đưa mấy người về Trái Đất, ngay tại chỗ mà mấy người bị bắt, sau đó nó sẽ tự hủy. Mấy người đã hiểu chưa?”

Bọn tôi chỉ biết ngó nhau lăm lăm.

<Đó là một cái bẫy,> Tobias nói.

<Không đâu. Bọn mình đã sa bẫy rồi còn gì. Nếu muốn, chúng giết bọn mình lúc nào chả được, giăng bẫy nữa làm gì cho mất công,> Tôi bác lại.

<Marco nói đúng,> Jake tán đồng. <Mấy tên này việc gì phải chỉ lỗi cho tội mình thoát nếu chúng muốn giết tội mình?>

<Chúng là quân của Visser Một,> Ax nhận xét. <Nếu Visser Ba mà để tù nhận trốn thoát thì hắn sẽ bị gặp rắc rối to, đúng không?>

<Chuyện chính trị,> Cassie cười. <Chắc là chuyện chính trị rồi! Visser Một muốn gây rắc rối cho Visser Ba. Nếu bọn mình trốn thoát thì Visser Ba sẽ lãnh đủ.>

“Mấy người sẽ phải đối phó với quân đội của Visser Ba từ đây đến chỗ con tàu để tẩu thoát,” tên Hork-Bajir mặc đồng phục vàng nói. “Đi ngay đi!”

<Ax? Thời gian?>

<Chỉ còn lại mười lăm phần trăm thời gian biến hình.>

<Nghĩa là mười tám phút. Khởi sự đi thôi!>

Toán lính của Visser Một quay đầu bước đi.

<Mình xung phong đi trước,> Rachel nói.

<Tốt! Nào ta đi!> Jake ra lệnh.

Rachel ép tấm thân bồ tượng của nhỏ chui vô hành lang. <Được lắm! Để coi tên nào định ra đây cản đường ta!>

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

Mỗi bước chân nặng chịch của Rachel làm lung lay mặt sàn thép. Tấm thân bồ tượng của nhỏ lấp gần kín hành lang nên tôi chỉ nhìn thấy loáng thoáng vài hình ảnh.

Hành lang trống rỗng cho tới khi bọn tôi gặp trạm gác, đúng như gã Hork-Bajir kia đã mô tả.

Rachel không hề giảm tốc.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

Tôi thoáng thấy một tên Taxxon cuống cuống chạy lại như để chặn Rachel. Vài giây sau, tôi nháy qua những phần còn lại nát như tương của con sâu róm khổng lồ đó.

<Nhìn kìa! Một tên Hork-Bajir!> Cassie la lớn.

Hắn nhào ra từ một hành lang bên hông. Một tên Hork-Bajir mặc đồng phục đỏ.

Vèèèèoooo!

Cánh tay đầy cựa sắc như dao cạo của hắn chém vào không khí chỉ cách mặt tôi có vài phân.

<Chúng đang kéo tới!> Tobias cảnh giác. <Từ đủ mọi hướng! Tất cả đều mặc đồ đỏ!>

<Mình không thể xoay lại!> Rachel phàn nàn. Nhỏ quá đồ sộ, bị lèn cứng trong dãy hành lang nên chẳng thể quay lại trợ chiến khi hàng chục tên Hork-Bajir phe Visser Ba la hét nhào tới.

<Mình đã biết là không dễ rồi mà,> tôi nói.

<Chiến đấu!> Ax thốt lên nghe như một hồi kèn xung trận.

Tôi cũng muốn nhào vô rồi. Tôi đã sẵn sàng. Tôi đã mệt mỏi và muốn nổi điên lên vì bất lực.

Tên Hork-Bajir gần nhất chém xả vào tôi lần nữa và cạo mất gần hai tấc lông lờm chớm trên bả vai vạm vỡ của tôi.

Thế là quá đủ. Như tôi đã nói, dã nhân là một giống hiền lành, hầu như là vô hại. Nhưng đừng có mà chọc giận nó. Nhất là khi thằng nhóc đang muốn tiêu diệt vài tên Yeerk lại chia sẻ cái bộ não của con dã nhân đó.

<Gừừừừừừ!> tôi rống lên và quơ nắm đấm bự như một khúc than to tổ tống vào trúng bụng tên Hork-Bajir. Toàn bộ sức lực của tôi dồn vô đó. Sức mạnh ngàn cân từ cơ bắp con dã nhân dồn hết vô cú đấm.

Tên Hork-Bajir bị nhắc bổng hẫng lên. Đầu hắn đập vô trần. Hắn rơi xuống và bị loại khỏi vòng chiến đấu.

Qua khỏe mắt, tôi thấy một tên Hork-Bajir khác lao tới chỗ Ax. Chiếc đuôi Andalite của anh loáng lên nhanh đến mức tôi không kịp nhìn thấy. Tên Hork-Bajir lùi hẳn ra sau, với một cánh tay biến mất.

<Đẹp lắm, Ax>

<Bạn cũng thế! Ha ha!>

Lúc này tôi chợt nhận ra rằng... cái anh chàng Ax đó thật là dễ mến.

<Rachel!> Jake la lớn. <Tiếp tục chạy tới đi. Đường hầm bên trái. Nhớ để ý cái thang máy. Chúng ta càng nấn ná ở đây lâu, bọn chúng càng kéo tới đông nghịt cho coi.>

Ngay lúc đó, từ phía sau, thêm hai tên Hork-Bajir nữa kéo tới. <Mấy bồ chạy lẹ đi! Để mình chăm sóc bọn chúng được rồi,> Jake nói.

Hai tên Hork-Bajir nhào tới.

“GẦẦẦẦMMMM!”

Jake thốt ra một tiếng rống mà từ đầu này đến đầu kia con tàu đều có thể nghe thấy. Thậm chí đến tôi mà cũng rụng rời hết cả người. Và chắc tiếng rống đó làm cho mấy tên Hork-Bajir phải khựng lại.

Trong khi bọn chúng còn chưa biết phải làm gì kế tiếp, Jake đã chồm lên...

Bọn Hork-Bajir vốn rất nhanh nhẹn, nhưng con cộp còn nhanh hơn chúng gấp mấy lần.

Một tên Hork-Bajir bị vật ngã ra, những chiếc nanh của Jake cắn ngập vào cái cổ rắn của hắn. Tên Hork-Bajir còn lại dáo dác nhìn quanh như để coi có ai nhìn thấy hắn không. Rồi hắn quyết định giữ lấy cái mạng mình và lùi ra.

Jake quay đầu chạy, nhưng mặt vẫn ngoái lại dòm chừng tên Hork-Bajir. Bọn tôi xả hết tốc lực chạy theo lối hành lang. Một khung cảnh hỗn loạn.

Nó giống như hồi ở trong cái đường hầm kiến. Bọn tôi chỉ còn cách co giò chạy. Càng nấn ná chiến đấu, tình thế sẽ càng bất lợi hơn...

Bất chợt...

<Aááááá!>

<Rachel!> Tôi nghe tiếng Tobias hét thất thanh.

<Không sao. Mình đã tìm được cái thang máy. Mình đang... rơi xuống.>

<Vậy là sao?> tôi hỏi.

<Đó là một cái thang máy không có sàn,> Rachel đáp.

Tôi đã tới được chỗ đó, ngay mép một cái thang máy dài đi sâu nút chỉ phía dưới. Rachel giờ đây trông bé xiu.

<Hắn nói là đi xuống mười lăm tầng!> tôi nhắc nhở.

<Biết rồi, nhưng mình phải làm sao đây?>

<Hãy nghĩ đến con số 15! Chiếc thang máy đó đơn giản là được điều khiển bởi ý nghĩ,> Ax chỉ vẽ. Anh nói thêm <Đó cũng là cách phổ biến ở trên tàu của chúng tôi.>

<Mình đang xuống chậm dần. Bá cháy luôn!>

<Thêm tụi Hork-Bajir nữa kìa! Có vài tên thuộc giống khác nữa: một đám nhỏ con da nhăn nheo!> Cassie hét lớn. <Chúng sắp tới đây rồi!>

<Đường cùng rồi,> tôi nói. Tôi nhìn xuống cái thang máy và nhảy đại vô khoảng không.

Bạn biết không, nếu bọn tôi không mắc vô cái nguy cơ bị kẹt vĩnh viễn trong lồng thú sau vài phút nữa, và nếu như không có mấy cái máy xén cỏ di động ấy bám theo đuôi thì chắc tôi đã thấy rất thú vị với cú nhảy này.

Tôi rơi, nhưng không nhanh lắm.

<Tầng 15,> tôi nghĩ trong khi các lầu vút qua tôi.

Ở tầng 12, tôi lướt ngang qua một tên Mượn xác đang chuẩn bị bước vào thang máy. Một cái nhìn sững sốt trông rất người hiện lên khuôn mặt hắn. Đứng đó, hắn trông thấy hết voi rồi đã nhân, sói, cọp, Andalite... véo vèo bay qua.

<Bọn Hork-Bajir đang kéo tới!> Tobias thông báo.

Tôi nhìn lên và thấy một chiến binh Hork-Bajir vạm vỡ đang rút ngắn khoảng cách với bọn tôi. Nhưng tôi đâu thể làm gì chừng nào hắn chưa chạm tới mình.

<Để hắn cho mình,> Tobias nói và xòe cánh ra, vỗ mạnh, và bắn ngược lên nhắm thẳng vào tên Hork-Bajir đang rơi.

“Tsiiiiirrrrrr!”

Những cái vuốt của Tobias chĩa ra phía trước, xòe rộng, rồi bập vào hai con mắt của tên Hork-Bajir.

“Aaaagùrùrùr!”

Tên Hork-Bajir lấy tay bưng mắt. Tôi đoán hẳn đã bị phân tán không thể tập trung nghĩ về tầng lầu hẳn muốn tới. Thế là hẳn vượt qua cái vù khi bọn tôi chậm lại để bước ra tầng 15.

<Rachel! Bỏ hoàn hình lại đi!> tôi nhắc.

<Đang làm đây nè,> nhỏ nói.

<Tàu để tẩu thoát nằm kia kìa!> Ax la lên.

Nó chỉ cách bọn tôi chừng ba mét. Chỉ vài giây nữa, bọn tôi sẽ thành công.

Rachel đang rút lại. Nhỏ trở thành một giống nửa người nửa voi. Một cơn ác mộng xám, hồng lẫn lộn với hai cái tai đồ sộ, mái tóc người, những cái tay mập ù, và cặp giò thiếu bàn chân.

Tôi vớ xuống đỡ Rachel dậy bằng đôi tay cực khỏe của mình. Nhỏ hãy còn rất bự, có lẽ đến trăm rưỡi ký, nhưng chẳng nhằm nhò gì đối với tôi.

Bọn tôi đến được cánh cửa của con tàu cứu nạn.

Nó khép lại phía sau bọn tôi khi những thân hình quá khổ của cả bọn đã lọt cả vô đó.

<Ax! Thời gian?> Jake hét lên.

<Còn năm phần trăm thời gian!>

<Sáu phút. Hoàn hình lại đi!>

Có một cảm giác như bị nâng lên khi con tàu bắn ra ngoài, từ phía dưới của con tàu mẹ.

Bộ lông đen dày cộp của tôi đã bắt đầu biến mất trong lúc con tàu xoay vòng vòng. Tôi đã thấy Trái Đất ở phía dưới.

Ôi, Trái Đất!

Và trong khi con tàu nhỏ tiếp tục xoay, tôi nhìn lên con tàu mẹ của bọn Yeerk.

Ha ha!

Trước khi tôi hiện nguyên hình người, trước khi tôi mất khả năng nói bằng ý nghĩ để trở lại với cách nói bằng âm thanh của người, tôi nói thầm với Jake. <Jake nè!>

<Gì đó, Marco?>

<Nhớ là không được nói cho ai biết đó nha!>

<Được rồi mà,> nó nói.

<Mẹ mình đã chết từ hai năm trước, nhớ chưa?>

<Dĩ nhiên là vậy mà, bạn hiền.>

<Vậy thì tốt. Nhưng một ngày nào đó...>

Một ngày nào đó và bằng cách nào đó mà tôi không thể biết trước được, bọn tôi sẽ giành được chiến thắng. Người và Andalite sẽ đoàn kết với nhau để đánh bại bọn Yeerk. Và chúng tôi sẽ giải thoát tất cả các nô lệ của bọn Yeerk.

Tất cả!

<Một ngày nào đó,> tôi lặp lại.

<Phải đó Marco, một ngày nào đó.> Jake nói.

CHƯƠNG 24

Cái nơi mà mẹ tôi được tưởng niệm quả thật là rất đẹp.

Cỏ xanh mơn mớn. Lúc nào cũng yên tĩnh. Mùi hoa thơm phảng phất.

Tôi ghét phải đến nơi này.

Ba tôi đứng rất lâu, mắt nhìn xuống tấm bia đá màu trắng. Trên đó có khắc tên mẹ tôi. Ngày bà sinh ra, ngày bà qua đời...

Hai cha con tôi đứng cách tấm bia vài sải tay. Chúng tôi chẳng nói năng gì, trong lòng như muốn khóc.

Tôi vốn chẳng phải là loại nhóc hay khóc nhè. Thường thì đúng là vậy, tôi cọt nhả đủ mọi thứ. Thà cười còn hơn là khóc, các bạn có thấy vậy không?

Tôi thì thấy rõ lắm.

Cho dù thế giới này có đáng sợ và buồn bã. Nhất là khi thế giới này đáng sợ và buồn bã. Chính lúc đó là khi bạn rất cần có tiếng cười.

“Hai năm rồi.” Ba tôi chợt nói. Ba làm tôi ngạc nhiên.

“Vâng,” tôi lặp lại. “Đã hai năm.”

Ba hít một hơi thở sâu, như thể ông cảm thấy khó thở. “Ba... ba... con biết không, Marco, ba đang suy nghĩ.”

“Nghĩ gì ạ?”

“Ba đã từng là một người cha tốt của con...” Đó không phải là câu hỏi nên tôi chẳng nói năng gì.

“Mẹ của con...” Ông dừng lại một lúc để giọng nói khỏi lạc đi. “Mẹ của con sẽ không vui về lối sống của ba trong suốt hai năm qua.”

Tôi nói được gì đây? Tốt nhất là im lặng.

“Tóm lại là hôm trước ba đã nói chuyện với bác Jerry.”

Bác Jerry là chủ cũ của ba tôi, hồi ba còn đi làm thường xuyên.

Ba tôi nhún vai. “Ba nghĩ cha con mình vẫn phải sống. Con nghĩ sao? Ý ba là cha con mình có thể... con biết đó.” Lại một hơi thở sâu nữa. “Mẹ không muốn cha con mình buông xuôi, đúng không con? Tóm lại là thứ Hai tới ba sẽ xin bác Jerry cho ba đi làm lại. Con biết đó... để coi ba còn nhớ cách bật máy tính hay không nữa...”

Đó là một cái tin lớn. Một quyết định vĩ đại. Tôi nghĩ tôi phải chạy lại ôm hôn ba và nói rằng tôi tự hào về ba. Rất, rất tự hào về ba nữa kia. Nhưng làm vậy thì đâu phải là tôi.

“Ba à, ba sẽ không vọc nổi máy tính đâu. Nhất là để chơi games.”

Ba nhìn tôi bằng ánh mắt thần thờ mà tôi đã quá quen thuộc từ suốt hai năm nay. Nhưng rồi ông bật cười.

“Thằng quỷ, ba có quên máy tính thì cũng vẫn còn khá hơn con đó.”

“Thiệt chứ? Vậy sao hồi chơi trò Doom ba thua con te tua?”

“Ba nhường cho con thắng chứ bộ.”

Tôi hét lên một tiếng nghe cực kỳ xấc. “Phải không đó? Mình về nhà làm vài ván ngay đi. Con sẽ chứng minh là ba nói trật lất. Chịu không ba?”

Tôi không ngăn được ba ôm hôn tôi thắm thiết. Tôi không chờ đợi niềm hân hoan lại tràn đầy như thế.

Hai cha con tôi rời ngôi mộ của mẹ. Rồi khỏi tấm bia khắc ghi cái chết của một người phụ nữ không hề chết.

Tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh tươi sáng của Địa Cầu. Mái nhà của tôi.

Giờ đây, có lẽ mẹ đã ra khỏi con tàu mẹ. Giờ đây mẹ đang ở một chân trời nào đó trong dải ngân hà.

Nhưng dù ở đâu, dù có xa cách mấy, nhất định tôi sẽ tìm ra mẹ.

Một ngày nào đó...

HẾT TẬP 5

[\[1\]](#) Nguyên văn: 7-Eleven: là tên của một chuỗi các cửa hàng tiện lợi rất nổi tiếng, mở cửa 7 ngày/tuần và đến 11h đêm hằng ngày. (N.G)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>